

KOVÁCS
ANDRÁS
PÉTER

MULTIGÁZ

DUMAKÖNYVTÁR

ULPIUS-HÁZ

Kovács András Péter

ELSŐ REGÉNYE

**JÓ NEVŰ INTERNETSZOLGÁLTATÓ FELVESZ
TAPASZTALT SZÉLHÁMOST, AZONNALI KEZDÉSSEL.**

Foto: Györgyfalvi Zita

Kovács András Péter

Multigáz

Ulpius-ház Könyvkiadó

Budapest, 2010

I.

Mindenki fölött, dolgozik egy még hüjéb - helyezi némi helyesírási hibával szélesebb társadalmi össz-szefüggésbe Topor János a saját munkaundorát, ezt a vékonyka hajszálat, amely elválasztja őt attól, hogy rendes ember legyen, és amely oly sűrűn fedi nemzetünk üstökét, hogy bármilyen hóbörgésünkhöz sámsoni erőt ad.

Mer' ugye - magyarázza Topor János -, mi a marcangi hétágú rozsdás öreganyámról beszélünk, hogy GDP meg foglalkoztatottság, mikor pénteken délbe dugó van az M7-esen Balaton felé? Hát dolgoznak ezek? Senki! Aztán gámboloznak, persze, mert vezetni, azt egyik se tud, aztán áll az egész, pedig be van fizetve a benzinnel az utdílly! - okoskodik Topor, aki, bár tud vezetni, még jogsija sincs, és vonattal bliccel mindenhová. Hát így ad erőt a munkaundor bármilyen irigy, kicsinyes hóbörgéshez, amely ha értő fülekre találna, Toport rögtön jelölnék a választásokon.

Topor János azonban, bár önzése a helyén van, túl tehetséges lett volna politikusnak.

Na, azok is megérik a pézüket - véli a politikáról. - Az egyik így, a másik úgy, aztán te meg nem tudod, hogy mi van, tolvaly banda az egész.

Én a magam részéről elnézést kérek Topor véleményéért, nemcsak a magva, de a helyesírása miatt is - higgyék el, nekem is szörnyen kellemetlen. Pedig Topor attól, hogy közhelyes ostobaságokat gondol rossz helyesírással, még nem buta. Sőt, kimondottan ravasz. Topor János verhetetlen bajnok abban, hogyan kell nyom nélkül pénzt kicsalni másoktól, és bár csalásainak lajstroma végtelen, még mindig

szabadlábbon tobzódik és virul - ahogy ő mondaná: él, mint Marci, csak nem olyan hevesen.

Topor titka a természetesség. Csak semmi modoroskodás, semmi mesterkélttség: teljesen átlagosan öltözni, kinézni és beszélni - ez utóbbin még dolgozik -, és így gyanú, feltűnés, nyomok nélkül teheti azt, amihez a legjobban ért: mindenkit olyan hülyének nézni, amilyen. Mert, mondaná Topor: „Mindenkít, csak anyira lehet hűjére venni, amilyen, hűje valójában.”

Itt van például a biztonsági őr, aki nem véletlenül ücsörög a zeneiskola portáján, akinek az a dolga, hogy minden és mindenki gyanús legyen neki. Ehhez képest, amikor Topor János besétál kék színű kantáros melósnadrágjában, ő csak erre gondol: „Milyen jó, hogy én személy-, vagyon- és őr vagyok, nem kell kuliznom, mint ezeknek.” Toportól pedig a biztonsági kiskirályok arroganciájával csak annyit kérdez:

- Hova-hova?

-... A hárfáért... - vágja rá a kantáros röpke habozás után. A röpke habozás nem szúr szemet a mi őrünknek, mert hát egy ilyen szót ő se tudna kivágni azonnal, és gyerekkorunkból magunkkal hozott csökevényességünk, hogy mások okosságát is csak saját ostobaságunk határai között tudjuk elképzelni.

- Ja... - bólint az őr maga elé. - ...miért, mi a baj vele?

Topor most megtorpan, és a pulthoz lép. Az őr kérdő tekintetének rétegeit hámozva gyorsan rájön: a beretvált üstökre redőzött, erőlködő kíváncsiság nem azt firtatja, hogy milyen meghibásodása lehet egy hárfának, hanem csupán támpontot akar ahhoz nyerni, hogy - mi az a hárfá. Topor tehát a pulthoz lép, mélyen az őr szemébe néz, és azt mondja:

- A megrepett keresztvedert kell fixatúrral kikenni, és egy hangolás, is ráférne.

Az őr lelki szemei előtt erre az információra hárfa néven nagyon sok hangszer jelenik meg a gitártól a csembalón át az üstdobig - bárcsak ő is néven tudná nevezni őket! De ahelyett, hogy ezen erőlködne, üveges tekintettel csak ennyit szól:

- ... Aha. És elviszi?

Topor zavara ezúttal a röpkénél kicsit jobban elhúzódik. Nem vitás, eredetileg ez volt a szándéka. Elvinni. Fogni egy hangszert, és csak úgy kísértalni vele. De miért pont a hárfát mondta ennek a nyakkendőös gigaóvodásnak? Hány kiló lehet egy hárfa? És egyáltalán, melyik is a hárfa? A metróban a kaller már egy lapra szerelt bútorért is pampog, nemhogy egy hárfáért. Na, most már mindegy. Topor így válaszol:

- Ha be tudom, itt hangolni, nem viszemel.

Láthatóan mindketten nagyon megkönnyebbültek. Az őr is. mert ha elviszik a hárfát, megtudja, mi az, ha meg nem, akkor nem kell papírokkal vesződnie; Topor is, mert már most tudja, hogy akármilyen hangszer legyen is a hárfa, nem olyat fog lehozni.

Az őr berregtet. Topor pedig átlép a kis háromágú forgósorompón, amelyre Hermésznek, a tolvajok istenének bemutatott áldozatul oly gyakran nyársalta már combját vagy a golyóit, ám Hermész ezúttal kegyes volt: a kék kantáros nadrág fájdalommentesen átjutott. „A hárfa tényleg nem menne” - látja be Topor. és alig telik el öt perc, máris kifelé jön egy tubával.

- Legyen szíves... - kiált az őrnek, közben nem győzi úgy fogni a tubát, mint egy hárfát.

Újabb kerregés. Topor ágyékához megint kegyes volt a forgósorompó - nem úgy a tubához. Az ütközést egy kongó csattanás visszhangja repítette hírül az egész előcsarnokban, és egy csúnya horpadás őrizte meg a tuba falán.

- Hú, ez csúnya volt... Ezek szerint megtalálta - mondja az őr.

- Meg - mondja Topor.

- De ez nem egy trombita? - kérdezi az őr, aki már a kongásból is hallotta, hogy a hárfa szóból itt a fa sehogyan se stimmel.

- De igen - zárja rövidre Topor. Nincs kedve vitát nyitni afelől, hogy ő ezt eddig harsonának ismerte.

- Szállítólevél van? - kérdezi az őr. No, nem azért, mintha jogszerűtlenséget szimatolna, hiszen napon-ta tucatjával hozzák-viszik a hangszereket. Csupán arra gondolt: a szállítólevélre biztos rá van írva, hogy a trombita-e a hárfa.

- A szállítólevél - siet kifelé Topor - fönt maradt a hárfán, mindjárt fordulok egyet azzal is.

- És ezt hova viszi?

- Megjavítjuk ezt is, mert behorpadt.

Az őr, aki már látott krimet a tévében, hirtelen gyanút fog.

- Várjon. Azért viszi el, mert behorpadt. No de a horpadás csak most keletkezett rajta a forgósorompónál.

- ... Igen, ezért viszem el.

Topor arca sima és rezzenéstelen, az őr arcát pedig több kérdés kanyarítja grimaszra: hogy először is ez most akkor milyen hangszer, és mi ez a behorpadás-ódolog, és ha nem ez a hárfa, akkor még visszajön-e a kantáros a hárfaért, aminek a szállítólevelére hogy kerül rá addigra, hogy behorpadt a trombita-izé?

Az őr tudatának állóvizét a régóta nem tapasztalt gondolat-ár éppen annyira borzolta fel, hogy ne jusson el az agyáig: Topor egyenletes, lendületes léptekkel kilép a kapun a napfényre, és ahelyett, hogy a

hangszert letéve fordulna vissza a hárfáért, füttyörészve elindul a metró felé.

Topor szakterülete a biztonsági őrök. A vagyonvédő bábok, akiknek a felelőssége nagy, de a bére alacsony, épp annyira alacsony, hogy ne érdekelje őket túlzottan a vagyon, amit védenek; hogy ne érdekelje őket három percnél tovább, hogy egy hangszerrel kevesebb vagy több van-e, vagy legalábbis jóhiszeműen bízzanak benne, hogy az ilyen tubák előbb-utóbb visszakerülnek.

Ez a tuba speciel vissza is került, mert Topor János nem tolvaj. Ahol Topor János megfordul, ott senki sem okolhat senkit, csakis önnön balgaságát vagy hiszékenységét. Mert, ahogy ő mondaná: „Mindenkinek a saját hüjesége a legféltetebb kincse, ez az amiért, minden pénzt megadnak.”

A horpadt tuba, a napfényben vakító tárgyi bizonyíték tehát imbolyogva tűnt el a metrólejáróban, ahol Topor az elé toppanó ellenőrök és az őt hátulról nyomó tömeg között addig-addig ügyeskedett, míg a zsebéből előhalászott, több hete kezelt jegyét „véletlenül” beejtette a tubába, és az némi rázás és rövid, de elviselhetetlenül zajos skálázás után sem került elő, mígnem négy másodperc múlva megtörtént az, amiben Topor mindig bízik: a tömeg rápasszírozta a mozgólépcsőre; minden őr, ellenőr és rendőr színe elől beszippantotta őt a mélység.

A tuba három nap múlva bukkant fel a kisérdalattiból az Operánál: egy frakkos alak cipelte magával természetesen és feltűnés nélkül az Operaház gazdasági bejáratához, ahol az esti bált kiszolgáló furgonok várakoztak. Hogy Topor Jánosnak volt-e frakkja? Nem. De szerzett. Gyorsan és pofonegyszerűen, mert frakkot szerezni nem bonyolult.

Kikönyökölt kordzakójában - amelyet bármilyen turkálóban kapni - a Toldi Miklós Gimnázium I. C osztálya osztályfőnökeként mutatkozott be egy nappal ezelőtt egy körúti jelmezkölcsönzőben kezében listával, amire egész osztálynyi - harmincnégy - frakkméret volt felírva

szalagaavatóhoz. A kölcsönzős nő két dolgot furcsállt csak: miért nyáron lesz a szalagavató, és ha koedukált az osztály, akkor miért lesznek frakkban a lányok is.

Topor János sem gondolhat előre mindenre, viszont improvizációban verhetetlen: Ez egy alternatív gimnázium, keresztféléves osztállyal és enam... eminam...cipált lányokkal. És délután jön az egész osztály, beszédtek a pézt, a felelős oda is, adja majd, csak ő elvinné most az övét, mert nem akar a gyerekekkel együtt próbálni. Nem mintha nem tudna kifizetni hatezer forintot egy frakkbérletre, de Topor János mégiscsak Topor János. Most elhozza, holnapután meg bekukkant, hogy voltak-e itt a gyerekek, nem voltak, nahát, akkor inkább ő is visszaadja a sajátját, és majd együtt hozzák az összeset akkor, ha ki lesz fizetve, ugye nincs harag.

Ugyanezt tervezte a tubával: kicsit kikalapálja a horpadást, átglettel, bár az nem olyan szép, de legalább sima, aztán visszaviszi a zeneiskolának, és ha reklamálják a javítás minőségét, megmondja, hogy ingyenes javítás volt, arra meg nem vonatkozik szavatosság.

De ezek még ráérnek holnap, mert ma még kell a frakk is, a tuba is. Egyetlen dolgot nem fog visszavinni: azt az ötven darab névjegyet, amelyen az állt, hogy dr. Bárdos Elek közgazdász, a Fővárosi Gáztanács elnöke, irodacím, telefon, fax satöbbi, és amelyből ezer darabot rendelt Topor János egy nagyáruház pici szolgáltatójától Bárdos Elek nevében, de csak ötvenet gyártatott le és hozott el, mert ugye előbb meg kell mutatni Bárdos úrnak, akinek ha tetszik, akkor mehet a többi kilencszázötven, a végén fizetve, de szép legyen ám, dombornyomott, mert Bárdos úr igényes és kényes ember. Persze dr. Bárdos Elek nem létezik, csak azon az Ötven csillogó, ropogós névjegykártyán, ami a tuba alatt húzza a frakk zsebét. Az Operaház gazdasági bejáratánál - minő meglepetés - egy biztonsági őr ácsorog, és morc tekintettel nézi a catering cég ki-be nyüzsgő egyenruhás alkalmazottait. Merthogy egy bálon

hétszáz ültetett vendéget kiszolgálni nagyon nagy munka. Az őr sok furát látott már életében - most éppen két pástétomos tál között lát befelé baktatni egy tubát. Topor nem várja meg, hogy az őr kérdezzen.

- Szevasz jó, a kalya?

Az őr szeme felderül: valaki a kedvenc témáját hozta szóba.

- Remélem - feleli -, bár az ilyet nem nekünk főzik.

- Ja - bólint Topor. - Bent meg mindenki puccba. Ha mi a zenekarral már leszerepeltünk, hozok ki egy kis sütit.

- Az faja - biccent az őr. - Csipkedd magad, a többiek már rég bementek.

Topor megtorpan, és csak úgy kíváncsiságból, csak fricskából visszanez:

- A hárfás is?

Bár az őr tétován bólogat, fejében sorjás fogaskerekek közt ismeretlenül zakatol ez a szó: hárfa. Biztos bement. Mindegy, lesz süti.

Így jutott be Topor János a Harmadik Budapest Bálra, ahova állami vezetők, nagyvállalkozók és fegyveres főmuftik érkeztek gyümölcsöző kapcsolatot építeni egymással és Topor Jánossal akarom mondani, dr. Bárdos Elekkel. A felhajtás valóban nagy volt odabent: potentátok, sztárügyvédek, bankigazgatók, bulvárhősök és nagypénzű vállalkozók vegyültek egyetlen masszába, melyben a férfiak úgy feketéllettek a tarka estélyik és koktélsruhák között, mint a vattacukorba ragadt hangyák.

Topor hamar biztonságba helyezte a tubáját, beélesítette a névjegykártyáit, és elindult a sűrűjébe. Itt-ott megállt, elcsevegett, szellemeskedett, névjegykártyát cserélt, így mindenki tudta, hogy az a vékony, furcsán beszélő, de nagyon természetes alak nem más, mint dr. Bárdos Elek. Ő pedig tudta, hogy az a köpcös, kopaszodó, bajszos ember az országos rendőr-főkapitány, az a borostás, kölyökképű bonviván pedig a mostanában oly keresett büntetőügyvéd, aki a hírességeket is

védi; az a szúrós, hideg tekintetű, acélos kézfogású ember Vajnay Roland, egy új telekommunikációs cég, névjegye szerint a Hálózat magyarországi vezérigazgatója; amaz, az öregedő, fehér szakállas tag valami fejes az Állambiztonságnál, a feleségének pedig csodálatos nyakéke van.

„Hejben vagyunk” - gondolta Topor János, és előkapart egyet a néhány megmaradt névjegykártyájából. - „Egy bárgyú tekintetű öreg és egy fukszos buksza.”

- Á, üdvözlöm! Nahát! Hogy s mint? - lépett oda pohárral a kezében Topor János a szakállához.

Amaz kérdően, az emlékeiben kutatva nézett vissza rá.

- Nem emlékszik már rám, ugye? -- kérdezte derűsen Topor. - Igaz, hogy is emlékezhetne: régen volt már.

- Várjunk csak... - blöffölt átlátszóan az öreg, és miközben hunyorítva nézte Topor arcát, próbált úgy tenni, mintha már a nyelvén lenne annak neve. Rendes körülmények között ez ostoba és már-már sértő próbálkozás lett volna, de Topor pont erre számított.

- ... Bárdos! - mondta Topor, hogy könnyítsen az öreg kínlódásán.

- Bárdos! - vágta rá az öreg mosolygó, de üres tekintettel. - Bárdos...

- Bárdos Elek! Dr. Bárdos Elek! - könyörült meg Topor az öregén.

Bárdos! Hát persze! - Csapta össze a tenyerét az öreg, és bemutatkozás helyett rögtön a feleségéhez fordult. Miért is kéne bemutatkozni? Az öreg most azért szégyelli magát, hogy nem ismerte meg Bárdost, holott ő nyilván tudja az ő nevét; Topornak pedig a játszma szempontjából mindegy is volt, hogy hívják az öreget. Az öreg tehát az asszonyhoz fordult:

- Marikám, emlékszel Bárdosra?

Mit nem adott volna most az öreg, ha a feleségéből az öröm őszinte hangja tör fel: „Hát persze, Bárdos úr, már ezer éve...” Ehelyett az asszony mosoly gyanánt kivillantott mű fogsorain szintén csak valami reszelős, blöffizű hang préselődött ki:

- Hát persze... Bárdos úr... már ezer éve...

És kezdetét vette az a párbeszéd, amelyet, annak ellenére, hogy egyik fél sem tud a másikról semmit, egészen sokáig el lehet húzni lebukás nélkül. Az ilyesmi buszon-villamoson gyakori, amikor olyan ismerőssel találkozunk, akiről régóta nem tudunk semmit, és akkor se voltunk rá túl kíváncsiak. A reggeli csúcsban talán még mérlegelünk is egy leszállást, de éjszakai járaton inkább belemegyünk egy csúfosan felszínes, átlátszóan semmilyen beszélgetésbe. Az öreg pedig érezte: ez a találkozás is egy olyan járat, amiről már faragatlanság lenne leszállni.

Az öreg kezdeményezett először, hogy kiköszörülje a megismerésben ejtett csorbát.

- És... amúgy... mi úlyság? Még... még mindig ugyanott dolgozik?

„Igazi hülye. Bingó” - gondolta Topor, aki az ilyen beszélgetések nagymestere volt.

- Nem, már átkerültem a Gáztanácshoz, fővárosi szinten - újságolta büszkén. - De gratulálok az ön pályafutásához is, figyelgettem az elmúlt években, nagyon szépen alakult.

„Naná, hogy szépen alakult - gondolta hozzá magában -, különben nélkülözött kisnyugdíjas lennél, a nagymutternek meg se a porcelánfoga, se a smukk-ja nem csillogna úgy, mint a zselés szalon a Mikuláscsomagban.”

- Köszönöm szépen, nem panaszkodom - felelte az öreg. - És ön... ott lakik még?

- Igen, de, már megbocsáss, nem emlégzem pontosan, hiszen régen volt, de mi tegezöttünk - tört elő Toporból a gátlástalanság.

- ... Persze... hát persze, drága Elek, bocsáss meg...

- De a nagyságos asszonnyal, maradtunk a magázódásban.

- Ezen könnyen változtathatunk - villantott fogakat a dáma. - Szervusz.

- Szervusz, Marika.

- Ó... nem is tudom... a te feleséged...- a szakállas fent hagyta a hangsúlyt, nem tudva, hogy kérdezzen vagy állítson.

- ...Éva? Csodálatos asszony volt - Topor opálos tekintettel révedt maga elé. - Hiszen emlékszel, a világ legjobb beiglijét sütötte.

A szakállas és a felesége zavartan pillantott egymásra, és ha az őszinte érzelmek nem is, az illem azonnal a segítségükre sietett.

- De mi történt? Olyan régen nem hallottunk felőletek...

- Ezelőtt három ével... egyszer csak... megfázásnak indult... három hónap alatt elvitte. - Topor hangja itt elcsuklott, és valahogy egy könnycseppet is előcsalogatott a bal szeméből.

- Istenem... ez borzasztó... - mutattak egészen hihető részvétet szakállasék.

- Hát igen. De itt vagyunk, élünk, továbbkell, csinálni. A gyerek ad erőt, benne tovább él az anyja.

- Tényleg, mekkora most a srác? - kérdezte az öreg.

- Krisztike? Tizenhatéves. És tiszta anyja. Képzeljétek, szerepel a nyitótáncban. Miatta vagyok csak itt.

- Tényleg? De bájos! - olvadozott az asszonyság.

- Hát igen. Egy ilyen nyitótáncban pillantottam meg az édesanyját is. Bárcsak az anyja égszerei-

ben láthatnám ma!

- Miért, mi történt? - kérdezte az öreg.

- Hát nem emlékszel? - lepődött meg Topor. - Betörtek hozzánk, mikor még Krisztike kicsi volt. Mindent elvitek.

- Persze-persze - legyintett szórakozottan az öreg.

- ...És most szegény, kicsi, lányom ott fog táncolni csupasz nyakkal. De nem is az égszer a lényeg, hanem hogy ittlehetünk, az anyja emlékére.

Az öreg megszorította az újra érzékenyülő Topor kezét, „Marika” pedig némi habozás után leakasztotta a nyakát díszítő drágaköves éket.

- Add ezt oda neki. Majd tánc után visszaadod.

- ... Ugyan... hova gondolsz... szó se lehet róla - Topor lélegzete nagyon hitelesen állt el.

- Dehogynem - szólt közbe az öreg -, ragaszkodunk hozzá. Majd tánc végén visszaadod.

- Ne... kérlek... - hebegett Topor - nyugtassatok meg, hogy bizsoux.

Marika pajkosan sértődött meg:

- Még hogy bizsu, hát úgy ismersz minket?

Ha Topor most kimondhatta volna, hogy hogyan ismeri őket...

- Na jó - engedett végül. - De el ne mozduljatok innen.

- Itt leszünk!

Topor megölelte Marikát, és megszorította a férfi kezét. „Mert ugye az ember legféltettebb kincse a saját hüjesége” - gondolta, és kezében a

nyakékkal eltűnt a tömegben. Az öreg és a felesége a napi jó cselekedet kipipálásának jóleső érzésével néztek utána.

- De furcsán beszélt! - szólalt meg végül az öreg - ... Te Marika! Ez ki volt tulajdonképpen?

- ...Fogalmam sincs... az hittem, te tudod.

A gazdasági bejáratnál ücsörgő biztonsági őr ölében egy kistányérnyi aprósütemény landolt, ahogy elhaladt mellette az imbolygó tuba, amiben valami nehéz és drága csörgött. A csörgés csak akkor szűnt meg, amikor Topor a frakkjától megszabadulva egyszobás pesti bérleményében fejfelé fordítva megrázta a hangszert, és abból két dolog hullott a kopott szőnyegre: súlyosan és rugalmatlanul egy önként átadott drágaköves nyakék, majd könnyedén szállingózva egy régen lekezelt vonaljegy.

Topor nem vette fel a földről a nyakéket - a vonaljegyét pláne nem -, csak állt fölötte, gyönyörködött benne, és egyetlen kába pillanatra a magáénak érezte. Egyetlen kába, mámoros, boldog pillanatra, amelynek mobiltelefon csörgése vetett véget.

Topor pontosan tudta, ki hívja. Nagyon kevesen ismerték a számát, de azok olyan alakok voltak, akik az új számát is perceken belül kiderítik, hiába cseréli le. Ha tehát megszólal a mobilja, mindig ősz-szerezzen. Miért kell neki akkor telefon? Hogy inkább azon zaklassák, mint személyesen. Hogy inkább telefoncsörgést halljon, mint ajtókopogást. Mindig nála van, mindig fel van töltve, mindig be van kapcsolva, hogy kellő távolságban tartsa az a szellemeket - és Topor mindig összerezzen a han^ jára. Hiába giccsesen lágy és dallamos a csengőhang, Topornak eszébe juttatja, hogy nemcsak azok léteznek, akik a tenyeréből esznek, hanem azok is, akik a véréből innának. És a mostani csörgéskor már pontosan tudta, hogy éppen ki akar a véréből inni.

- Te vagy az, Zsiráf? - vette fel a telefont anélkül, hogy a hívó fél adataira pillantott volna.

- Nem vagyok Zsiráf, ezt már megbeszéltük - szisszent fel egy erőteljes férfihang a vonal túloldalán, egy nyilvános telefon kagylójában. - Én a Mongúz vagyok.

- Zsiráf.

A férfi a vonal túloldalán ingerülten és tehetetlenül sóhajtott. Mit tehet egy kettőszázhet centi magas, gigantikus pénzbehajtó a gúnyneve ellen? Kettétörheti a csigolyádat, péppé verheti a koponyádat, ha nem fizettél. De hogy azért verjen laposra, mert egy olyan gúnynevet akasztottál rá, ami roppant találó, éppen ezért futótűzként terjed... Egy pénzbehajtó, aki, ha bárhova belép, megáll a levegő, és a rettegő kuncsaftnak még halálfélelmében is valami kunkori vigyor tekergőzik a szája sarkára: hallod, ez tényleg egy zsiráf!

- Mongúz - adott nyomatékot igazának a férfi még egyszer, és egyben utoljára, mert érezte, hogy ez a párbeszéd már kínosan óvodás. - Megvan a pénz?

- Holnap délre meglesz - mondta Topor az ékszert becsülgetve.

- Hol?

- A Liget Plázában.

- Holnap dél. Imádkozz - mondta a Zsiráf, és maga is érezte: igen jó végszó ez. Topornak viszont nem volt ilyen cizellált dramaturgiai érzéke, és elköszönés helyett ennyit kérdezett:

- Ugye nyilvános fülkéből hívsz? Nehogy lenyomozzanak, mi?

- ...Igen.

- A Nyugati-aluljáróból, fogadjunk!

A Zsiráfot meglepte Topor megérzése. Tényleg onnan telefonált, és e pillanatban látta is magát kívülről, szinte az aluljáró túloldaláról, ahogy a fülkék tövében papundeklibe takarózott hajléktalanok fölött áll, akik úgy

tekergőznek kannásbor-mámorban a lába körül, mint Indiana Jones talpánál a piramisok elátkozott szellemei. Láta, és szégyellte magát.

- Honnan... honnan tudod?

- Mert az egész városban már csak ott van vonalas telefon - vigyorgott Topor, és bár nem mondta, erre gondolt: „Zsiráf vagy te, baszod, nem Mongúz.” - És mibe, hogy a számomat egy cetliből tárcsáztad?

- Na, ez speciel nem talált - vágott vissza a Zsiráf gőgösen. - Holnap dél, Liget Pláza. Szép álmokat.

A Zsiráf letette a telefont. Tényleg nem cetliből tárcsázott: Topor száma zöld alkoholos filccel volt felírva a telefonkészülék feletti csempére, olyan magasra, amit csak egy kettőszázhet centis, gigantikus pénzbehajtó nevezhetne szemmagasságnak.

II.

Csete Máté nem szívesen mozdult ki otthonról. Miért kellene a lakásajtót kinyitva a veszély tátott szájába rohanni? Akad épp elég veszély lakáson belül is. És különben is, az ember ma már akárhol lehet, akkor is megtalálják. Az Északi-sarkról alacsony frekvenciájú hullámokkal befolyásolják a tudatunkat. Ezek a hullámok gyengülés nélkül jutnak át a földkérgen, és arra vesznek rá szuggesztív állapotban, alfában, teszem azt, amire csak akarnak, szóval elég sok mindenre. Csete Máté például sosem szerette a tejet, két hónapja valamiért mégis issza. Pedig a tehéntej sem tehéntej már: egy zárt térben, hormonokon felnevelt állatból jön ki magas zsír- és koleszterintartalommal, ekcémát és asztnát okoz, teszem azt, sőt nőgyógyászati problémákat is, írjad csak be a Google-ba.

Hogy miért fájnak Csete Máténak a nőgyógyászati problémák? Mert a csapvíz tele van hormonokkal és gyógyszer-melléktermékkel. Csak Pesten évi húsz tonna novamidazofen, soroljam még? Fájdalomcsillapítók, fogamzásgátlók anyagai, teszem azt, amik a vizelettel távoznak, írjad csak be a Google-ba.

Persze nem gond, jöhet akármilyen rákfene Csetének mindenre van otthon lefagyasztott oltóanyaga. Madár- és sertésinfluenza, száj- és körömfájás, hastífusz, sárgaláz, hepatitis, kanyaró, és még számos olyan egzotikus betegség, amikért nem is kell már keletre utazni. Mindenre van oltása, csak hogy nem adja be magának. De nem ám. Majd bolond lesz. Mert a védőoltásban nanorobotok vannak amikkel GPS-szerű egyéni helymeglokalizálás lehet, és tudatfolyam-módosító gondolatirányítás, végső soron átprogramozzák az agyadat, teszem azt. Írjad csak be a Google-ba.

Mert Csete nagyon jól tudta, mire megy ki a játék ezzel az egész H1N1 - mizériával. A védőoltásban hímnemű nanorobotok vannak, akik már önmagukban is veszélyesek, mert ha mobilon hív például anyád, vagy annak vagy másvalakinek az ismerőse, teszem azt, akkor ők nem is tudják, de abba a frekvenciába az adótornyokon keresztül a kormány - hogy a magyar vagy a CIA, azt nem tudom - belekódolja a parancsot, te meg mész és teljesíted. És az tudod, miért van, hogy védőoltással együtt is voltak áldozatok? Mert maga a H1N1 vírus tartalmazza a nőstény nano robotot, az oltóanyag meg a hímet. Na most, ha egy fertőzött kapja meg a védőoltást, annak a vérében a hím nanorobotok azonnal, vagy akár a parancsot megvárva, teszem azt, szaporodni kezdenek a nőstény nanorobotokkal, és huszonnégy vagy nem t'om hány leforgás alatt besűrűsödik tőlük a véred, és a hozzátartozóidnak azt mondják, hogy meghaltál, de valójában az ő gépük leszel, élő szövet a fémvázon. Írjad csak be a Google-ba. Dehogysis oltja he magát Csete Máté. És dehogysis megy ő sehová.

Csak ma. És csak megy és jön. Semmi kitérő, semmi manipuláció. De ezt muszáj elintézni. Elmegy, és eladja a jegygyűrűjét. Az van ugyanis, hogy ez az egész forintromlási hisztéria azért van, hogy mindenki aranyban tartsa a pénzét, mert ugye a pénz elégethető, de az arany nem; és ha már mindenkinek aranyban van a pénze, akkor egy bizonyos frekvencián pontosan kideríthető, teszem azt, kinél mennyi arany van otthon, és ha atombombát dobnak az országra, mert ugye vannak, akik ezt tervezik, akkor egyetlen nagy, lángoló-olvadó aranykohóvá változunk, és utána a győztes nemzeteknek, akikről tudjuk jól, hogy kicsodák, nincs más dolguk. mint hogy rávegyenek egy másik leigázott népet, a moldávokat, teszem azt, hogy a radioaktív hamut lesöpörjék a tündöklő, ragyogó aranyról.

De Csete Máté jegygyűrűje nem lesz idegen leigázóké. Ha a feleségét le is csapták a kezéről, a gyűrűjét nem szerzik meg. Inkább maga válik meg tőle, bár ezt tette volna a feleségével is.

Két éve váltak el. Csete röntgenasszisztens volt, az asszony nővérke. A probléma az volt, hogy míg a nő józanul, két lábbal állt a földön, addig a férfi idealizmusát szép lassan megfertőzte a paranoia. Hiába látott át mindenben, hiába fényképezett az ember velejéig, mégis félni kezdett. És minél több dologtól félsz, annál könnyebb újabakkal rád ijeszteni. Ha félsz a Balaton vizétől, mert nem tudsz úszni, akkor megnyugtatanak: nem is baj, mert a másokról leázott naptej úgyis rákkeltő. Ha eztán nem mész ki a napra, mert naptejjel sem akarod bekenni magadat, akkor felvilágosítanak: tökmindegy, az UV a hosszú ujjú fehér pólón és a napernyőn át is melanómát okoz.

Csete néhány éve csupán egyetlen dologtól félt, de attól zsigerből: hogy a felesége elhagyja őt. Különös, mégis törvényszerű, hogy az asszony pár év múlva tényleg elhagyta, éppen e miatt a félelem miatt - illetve az ebből gyökeret eresztő gyanakvás, paranoia és üldözési mánia miatt, melynek gyorsan kapaszkodó indái nemcsak a feleségével, de a valósággal ápolt minden normális kapcsolatát is megfojtották.

Ma mégis nekiindul. Az ajtó lassan résnyire nyílik, mert nem elég a kémlelőnyíláson kikukucskálni, attól még bárki guggolhat a lábtörlőn a megfelelő pillanatra várva. A lifttel csak a másodikig szokott lemenni, onnan lépcsőzik egy emeletet. A buszon lyukaszt, az utcán zsebkendőt tart az arca elé. A Liget Plázában a lifthez nincs bizalma, a mozgólépcső korlátjához pedig nem akar hozzáérni, mert ha hiszed, ha nem, mikor a gumikorlát végigér a lépcsőn és újra elnyeli a gépház, olyan dolgokkal kezelik le, teszem azt, amiket jobb nem összefogdosni, de ezt is nyugodtan beírhatod a Google-ba. Gyalog megy tel a Pláza tűzlépcsőjén, egyenesen arra a szintre, ahol a Chile Silver ékszerbolt kirakata ragyog.

A boltban a pult mögött egy jó húsban lévő, kopaszodó, ötven év körüli férfi ül, és érdektelen tekintettel nyálaz egy külföldi órakatalógust. Az ilyen embereket, az ékszerbizományosokat és a mobiltelefon-neppereket már csak hivatalból sem lehet meglepni. Bármit is raksz eléjük, az

szerintük ócska: már újonnan is avított volt, azért senki épeszű ember nem adna egy fillért se, ő se tudja, hogyan adja majd el, de lásd, kivel van dolgod, ad érte annyit, hogy legalább a buszjegyed meglegyen belőle. Ez az a hozzáállás, ami csak egy kis üzletben, saját vadászterületen működik; online áruházban ezzel egykettőre éhen halna.

Csetének rögtön gyanússá válik a fickó. Aki ennyire közömbös a saját és más portékája iránt, az biztosan orgazda. Csete belép. Egy fotocella jele megszakad, az ajtó finoman csengve jelzi az új vevő vagy eladó - a balek - jöttét.

- Igen. - A férfi nem néz fel, nem is moccan. lapozgat tovább.

Ez nem orgazda. Ez rosszabb. Ez már zombi. Biztos a mikrocsip, amit a gyorsfagyasztott kajákkal terjesztenek. Csetének megrendül a bizalma. Épeszű ember ilyenkor sarkon fordulna és elhagyná a boltot, de Csetének hirtelen megtelik az agya vérrel, a végtagjai bizseregni kezdenek, a pulzusa is megemelkedik kissé.

- Igen! - szól a férfi, ezúttal kissé morcosabban, és felnéz az újságjából. Csete nem tudja, mit mondjon. Világos előtte, mi folyik itt: orgazdaság, pénzmosoda, esetleg illegális bevándorlók a szolgálati helyiségben - de mikor elindult otthonról, megfogadta, hogy nem csinál jelenetet: túlad a gyűrűn, annyiért, amennyiért - még így is többet ér a pénz így most, mint később radioaktív hamu formájában -, aztán hazamegy, és csendben agyai tovább.

- Csak... nézelődöm - mondja Csete, és közben nem nézelődik. Az eladó nem mer visszanézni az újságjába. Szemüvege fölött tekintetét egyenesen Csete arcába fúrja. Ez az a nézés, amit Csete már ismer. Ez az a nézés, amellyel mi, normálisnak vélt emberek azt gondoljuk az ilyen Csete-félékről: ez hülye. Ez egy igazi hülye. Ez az a nézés, amit a Csete-félék már megszoktak és megtanultak, ám ezt ők így értelmezik: „úgy néz rám, olyan gyanakvóan és ellenségesen, mint aki sáros”.

Némán nézték egymást. „Ez hülye” - gondolta az eladó. „Ez sáros” - gondolta Csete.

Ezt a csendet törte meg az új vevő belépését jelző, finom csengés, továbbá egy tuba, ami majdnem fellökte Csete Mátét, és egy ismerős, természetes hang, furcsa beszéddel:

- Jónapot. Bizományba, vesznek be?

- 'Napot - köszönt az eladó, és kelletlenül tette le az újságot. - Tuba nem érdekel.

„Tuba” - gondolta Topor, merthogy ő lépett be. - „Ez az, tuba. Nem pozan. Tuba. Tudtam, hogy valami ilyesmi.” Topor kelletlenül topogta körbe a parány. boltban Csetét, helyet keresve, ahova lerakhatja a tubát. Csete sunyin és szúrósan figyelt. Topor végül a lába közé fogta a tubát, és miközben zakója zsebében legújabb szerzeménye, a drágaköves nyakék után kutatott, igyekezett úgy fordulni, hogy Csete ne lássa. De Csete látta. Látta, és gyanakodott

Az eladó a pult mögött felállt, és közelebb hajolt lőporhoz, érezve, hogy itt valami bizalmasról lesz szó. Csete pedig némán figyelt. Figyelte a megrogyott lábai közt tubával sumákoló Toport, figyelte eladót, aki egyszer már gyanúsán nézett rá - figyelt és kombinált. Az a fajta feszültség izzott a levegőben, amit a vadnyugati filmekben a rosszfiú hathetes, mosatlan atlétájára rá szálló légy zümmögése és a kalap alól lecsurgó, poros verejték cseppenése tesz még elviselhetetlenebbé. De ez a három itt frissen fürödve állt egy légkondicionált pláza üvegfalú ékszerboltjában. Topor Csetére nézett, Csete Toporra, az eladó ujjai pedig a pult alatt, biztos, ami biztos, elindultak a riasztógomb felé.

Topor nem az a fajta volt, aki megfutamodik, de most úgy érezte, szerencsésebb lenne témát váltani. Zakója zsebében elengedte a nyakéket, és enyhén remegő kezével az eladó mögötti polcra mutatott.

- Azok a lyeggyűrűk ott mennyibe kerülnek?

Furcsa módon Topor hangjából elveszett minden könnyed természetesség. Csete jelenlététől annyira lebénult, mint Superman a kriptonittól, vagy mint konyhás néni az ÁNTSZ-től. Habogni és verejtékezni kezdett, a keze megremegett, a hangja elcsuklott. Ő, aki meggyőzőbb volt a rendőrségi kihallgatásokon, mint Brad Pitt a randikon, úgy érezte: ha saját vibrálásának létezik ellenpólusa, ha van ember, aki veszélyes lehet rá, ha meg lehet őt mérgezni valakinek a jelenlétével, akkor ez Csete. Mert Toporra még soha senki nem gyanakodott. Nem tudhatta, hogy Csete akkor is gyanakodna rá, ha ő nem Topor lenne, hanem csak egy tompa végű fogpiszkáló a hegyesek közt. Topor ezt nem tudta, csak azt érezte, amit még soha: az inge alatt egyetlen hideg verejtékcsepp lassan végiggördül a hátán, mintha a sors jéghideg ujjja keresné a gerincén azt a pontot, ahol kettőbe roppanthatja. Az eladó ebből semmit se vett észre csak saját sorsát szidta: olyan szépen indult ez a délelőtt, miért kellett elrontani egyszerre két hülyével? Saját sorsába beletörődve, nyögésbe hajló sóhajjal nyújtózkodott a jegygyűrűk felé, de mire visszafordult, már egyiküket sem találta a boltban.

Topor ugyanis közben a hóna alá kapta a tubáját, remegő térdekkel elsétált Csete mellett, miközben próbált egy udvarias biccentést produkálni, de hiába. Érezte, hogy Csete átlát rajta. Topor kilépett a bolt ajtaján, és olyat tett, amit sose szokott: azonnal futásnak eredt. Csetének, aki tekintetével pillanatra sem eresztette Toport, több se kellett: kirohant az ajtón, egyenesen Topor után.

„Front van” - gondolta az eladó, mikor a jegygyűrűkkel a kezében visszafordult az üres üzlet felé.

Ha Eszter, aki egy emelettel lejjebb, a Hálózat ügyfélszolgálatán dolgozott, sejtette volna, hogy ez a két férfi ma nemcsak egymás, de az ő és a cége életét is gyökerestül felforgatja... De hát miért sejtett volna Eszter bármit is? Egy ügyfélszolgálatosnak nem az a dolga, hogy sejtсен vagy megérezzen, hanem hogy várasson, hárítson és maszatoljon

Mert mi mást tudna tenni, amikor napi nyolc órában megállás nélkül ideges, elégedetlen ügyfelek verik a pultját? Nem ő keverte el az átutalásukat, nem ő szüntette be a szolgáltatást, nem ő tartja vissza több hétig a szerelőket. Ő csak annyit tud, amennyit a harminchét oldalas kiskátéban az orrára kötöttek, meg amit a számítógép elárul.

„Ennyi, érted, jöjjön meg a fizu, elmegyünk a csajsziáimmal, partizunk, bebaszcsizunk, ahogy a Kiss Ádám mondta abban a szarban, azt csá” - merthogy Eszter kedves lány volt, csak egy kicsit obszcén. „Aztán ha összejön egy faszival, akkor összejön, ha nem, akkor meg mind tetű” - hát, valahogy így várta Eszter a Nagy Őt. Nem gondolta volna, hogy a herceg nem fehér lovon érkezik, hanem a kirakatablakon keresztül. De ne szaladjunk ennyire előre.

A mi kis Esztink pultja megüresedett, hát ellenőrizte, hogy nem jött-e SMS-e, majd mikor beletörődött, hogy nem, gépiesen nyomta meg a hívószám kijelző gombját. A négyszázharminchetes szám jelent meg a kijelzőn, Eszti pultjánál pedig egy műanyag inges, középkorú, pocakos férfi, akinek vízfoltos szatyra arról tanúskodott: meggondolatlanul még azelőtt ment mirelit árut és zöldséget vásárolni az alagsori élelmiszerboltba, hogy sorszámot húzott és másfél órát ücsörgött volna itt az ügyfélszolgálat zsírmentesen ragyogó üvegkalitkájában.

- Csókolom - huppant le a férfi Eszti ügyfélszékébe.

- Üdvözlöm, miben segíthetek - hangzott Eszter szájából a mondat, ami egykor kérdés volt, de mára vitahárító nyitóformulává szikkadt.

- Regós Károly vagyok.

- És miben segíthetek?

- Új előfizetést szeretnék.

- Tévét, internetet, telefon vagy mindhárom. - Ez valamikor szintén kérdés volt.

- ...Van... van most ez az akció.

- Tévét, internetet, telefont vagy mindhárom? - mondta Eszter újra, ezúttal érezhetően kérdésként.

- ...Négyezer-kilencszázkilencven forint. - Ennyi jött ki még a férfi száján, ennyit tudott az akcióról, és remélte, mint ahogyan mindannyian reméljük bármilyen helyzetben, hogy az ár, mint egyetlen általunk megjegyzett és fontosnak tartott paraméter, minden fejben fényt gyújt majd. Hát Esztiében nem gyújtott.

- Mi négyezer-kilencszázkilencven forint?

- ...Az akció - mondta a férfi, és már maga is elbizonytalanodott, hogy tényleg annyi-e. Ezt a bizonytalanságot használta ki Eszti, hogy elővegyen egy színes kis brosúrát, és tollal bekarikázzon egy számot, ami körül már annyi karika volt, ahány tájékozatlan előfizető jött ma.

- Ha erre gondol, akkor ez a Lounge-díjcsomag, és múlt hétig volt négyezer-kilencszázkilencven. Most a rendes, ötezer-kilencszázkilencven forintos áron fizethet rá elő akciósan.

A férfi arca ebben a pillanatban annyi értelmet sugárzott, mint egy kihűlt pizza.

- ...Értem. Na most engem a négyezer-kilencszázkilencven forintos csomag érdekelne.

- Tököm. - Eszti maga sem tudta, hogy ezt csak gondolta, vagy ki is mondta. Mindenesetre a toll után súlyosabb eszközhöz nyúlt: egy vastag, rózsaszín szövegkiemelőhöz.

- Nincs négyezer-kilencszázkilencven forintos J csomag. Ötezer-kilencszázkilencven forintos csomag van.

A férfi a brosúrát nézte, és rajta a számot, amely egyre rózsaszínűbben világion fel.

- ... Az ötezer... - bökte ki végül.

- Hatezer - csapta a kihúzóat az asztalhoz Eszter. - Ötezer-kilencszázkilencven az hatezer.

- Akkor miért nem azt írják? - fakadt ki a férfi. - Mit hülyítik itt a népet a négyezer forintos akcióval?

Eszter szeme előtt egy tizedmásodperc alatt lepörgött. ahogy a férfi arcát beleveri a pultba, aztán válogatott káromkodásokkal - ami neki az anyanyelve - pépesre veri a fején a félig olvadt mirelit zöldséget. Ahogy ez a képsor lefutott előtte, enyhén rángó mosoly ült az arcára, és így szólt:

- Drága uram, sose volt négyezer forintos akciónk. Négyezer-kilencszázkilencven forintos volt, de annak az ideje már lejárt, úgyhogy most ötezerkilencszázkilencven forintért fizethet elő.

A férfi újra Eszterre bambult, olyan üresen, mint egy nyeretlen söröskupak.

- Értem... - dobta ki végül a megoldást az agya. - ...és tessék mondani, az mit tartalmaz?

Eszter újra tollat vett a kezébe, és a brosúrán egy másik rubrikát karikáztatott:

- Vonalas telefon alapidj, huszonkét tévécsatorna és másfél gigabit sebességű internet.

A férfi újra hallgatott. A leolvadt mirelit zöldség Párája a szatyron át a szandáljára csöppent.

- Akkor egy olyat kérek - bökte ki végül.

Eszterben egy feltörni készülő, hatvannégy szavas káromkodáskavalkád ült el hirtelen. Kihúzta a fiókot, formanyomtatványt vett elő, a férfi elé rakta.

- Ezt tessék kitölteni. Kell majd a személyije meg a lakcímkártyája, lefénymásolnám.

A férfi akkurátusan töltögetni kezdte a formanyomtatványt.

- Az előfizető neve az én vagyok?

- Igen - mondta gépiesen Eszter. - Hogy hívják?

- Regős Károly. De már mondtam. Miért nem tetszik rám figyelni?

- Akkor azt tessék oda beírni, hogy Regős Károly - sóhajtott Eszti ahelyett, hogy vitát nyitott volna. Aztán a pult alatt a telefonja kijelzőjére pillantott. Hosszú percek telhettek el így, ebben a hőn áhított csendben, melyet a férfi tört meg:

- Elnézést... tulajdonképpen... mi az az internet?

Dél volt, a Zsiráf pedig elunta a várakozást a Liget Pláza mélygarázsában. Kihajtogatta magát a Wartburgból. Beszállni se volt egyszerű, kiszállni pedig végképp nehéz, de a legkínosabb az örökös magyarázkodás: „Mit nézel? Az asszonyé! A Bömös szervizben van, megkapja a csipet, végre előjön belőle az a plusz nyolcvan lóerő.” Pedig Zsiráfnak se Bömöse nem volt, se asszonya.

Az egyetlen reménye Topor: ha az a pitiáner svindler végre megadja Hársfalvinak a pénzt, akkor Zsiráf jutaléka elég lesz arra, hogy megvegye álmai autóját. Milyen ironikus a sors: Zsiráf még 1986-ban nézte ki magának az akkori BMW 326-ost, de csak mostanra jut el odáig, hogy vegyen is egyet magának.

A Zsiráf belépeti a plázába, és egyenesen a mozgólépcső felé vette az irányt.

Topor ahelyett, hogy a nyakéket elpasszolva a Zsiráf pénzével ballagna komótosan a parkolóba, éppen most rohant ki az ékszerbizományiból, és futott egy kört Csete elől a pláza második szintjén, várva, hogy némi üresedés álljon be a mozgólépcső-forgalom leszálló ágán. Csete üvöltött:

- Fogják meg! Tolvaj!

Topor ezt kikérte magának, mert még sose lopott. A tömeg pedig miért fogna meg valakit, aki állítólag tolvaj? Beszari, bamba népség vagyunk, dehogy avatkozunk mi mások ügyébe, főleg nem, ha tolvajok.

Eszter egy emelettel lejjebb, az ügyfélszolgálaton hallotta az üvöltözést, de éppúgy nem érdekelte, mint a férfi, aki előtte szöszöl a formanyomtatvánnyal.

A Zsiráf a földszinten csak azt látta, hogy a fölső szinten szokatlanul élénk mozgólódás támadt. Sejtene, kinek köszönhető a felfordulás, és tudta, melyik irányba kell mennie. Nyugodtan, a sorát kivárva, feltűnésmentesen haladt fel a mozgólépcsőn az első emeletre, közben jobb kezét a zakója alatt, bal mellkasánál tartotta.

Topor a mozgólépcsőn lefele rohanva női keresztnévű plázahibrideket lökdösött félre, úgy jutott le az elsőre. Csete a nyomában, sűrű bocsánatkérések közepette.

Az ügyfélszolgálaton a mirelitszatyros férfi fejébe szöveget ütött az „internet” kifejezés. Ha a plázaszinteket elválasztó mozgólépcsők egymás alá-fölé épülnének, akkor a következő pillanatban Topor belezuhant volna a Zsiráfba, pénz helyett kezébe nyomta volna a nyakéket, értékesítse ő, adja le a tartozást Hársfalvinak, a maradékot pedig rakja félre kocsira. Csete kapott volna egy pofont a behajtotól, és mindenki ment volna a dolgára.

Csakhogy.

A mérnökök az ésszerűséget feláldozták a konzumrabszolgaság bővített újratermelésének oltárán, és a mozgólépcsőket nem egymás alá-fölé, hanem a plázaszintek két külön végébe telepítik, hogy az egyik szintről a másikra jutáshoz minél több kirakat csillogó-villogó stációjánál elmélkedjenek saját igényeikről a plázaszentélyek papírzacskós zarándokai. Vagyis az első szintről felfelé tartó és a második szintről lefelé tartó mozgólépcsők között volt pontosan harminchét méter. Ebből a harminchét méterből csupán hét méter negyven centit foglalt el a Hálózat ügyfélszolgálatának üvegfala. Az esély tehát, hogy a Topor-Csete páros és a Zsiráf itt találkozzanak, csupán egy az öthöz volt.

Ütközhetek volna a farmerbolt előtt, vagy a törhetetlen bőröndök boltjánál, borulhattak volna a drázséárusra - a sors mégis valamiért úgy akarta, hogy a menekülő Topor előtt a tömeg pont a Hálózat üvege előtt nyíljon szét, teljes alakjában megmutatva a roppant behemótot, akiről még egy vallatásban megtört hadifogolynak is az jutna az eszébe: zsiráf ez, nem mongúz.

- Topor János! - kiáltotta az óriás, és bal kezét ölelésre tárta, a jobbat pedig továbbra is a zakója alatt tartotta. - Keblemre!

Topornak alig néhány pillanata maradt, hogy lepereregjen előtte élete filmje. De nem az eddigi jelenetek. Hanem az eztán következők. Hársfalvi lábai elé lökik, bárdal levágják néhány ujját, csuklyát húznak a fejére, vízzel teli vécékagylóba nyomják a fejét, a Zsiráf mellének csapódik.

Ez utóbbi nem képzelet volt, hanem valóság. Lassítás, tompítás, védekezés nélkül, lendületből belerohant az izzadságszagú ingbe, a meglazított nyakkendőbe és a bal mellkashoz nyúló jobb karba.

Ha a Zsiráf ezen meg is lepődött, egy ilyen kis test becsapódása meg nem tántoríthatta. Azt ő se gondolta, hogy Topon még Csete is követi.

Márpedig Csete előtt semmilyen film nem pergett le, egyszerűen csak nem számított arra, hogy az eddig fűgén menekülő Topor mozgási energiája hirtelen kihuny a Zsiráf mellén; másrészt viszont Csete cipőjét utcai viseletre tervezték, nem pedig arra, hogy felpolírozott gránit járólapokon megtapadjon hirtelen lassításkor. A Zsiráf amúgy is labilis egyensúlyának Csete becsúszása már sok volt: lábaikat magasba lendítve egy pillanatra mind a hárman kiszabadultak a gravitáció zsarnoki fogságából. Ez a röpke súlytalan élmény egyébként még az első, kellemesebb fele annak, amit gimnazistanyelven úgy hívnak: taknyolás.

Aztán jött a második fele: a Hálózat üvegfalát éktelen csörömpöléssel betörve, közvetlenül a mirelit-szatyros férfi mögé megérkezett a Zsiráf, Topor és Csele.

A Zsiráf járt a legrosszabbul: az ő jobb keze mind-végig a zakója alatt volt, így nem tudott tompítani, és az üvegszilánkok is az 6 hátában landoltak. Topor a Zsiráf könyökére esett, Csete pedig valakire, akit végre utolért.

- Ne mozduljanak! - ez a pánikízű üvöltés volt az első, amit hallottak a Nagy Csörömpölés (egy új időszámítás kezdete) után. Fölöttük az ügyfélszolgálat nyeszlett, ötven év körüli biztonsági őre toporgott, aki valamikor talán tanár volt vagy üzemvezető, de a munkaerőpiac vastörvényei arra kényszerítették, hogy egy pár hetes tanfolyam elvégzése után egy ügyfélszolgálaton tébláboljon naphosszat, szórólapokat rendezgessen, és segítsen sorszámot tépni azoknak, akik a mirelit portékájukat itt akarják felolvasztani várakozás közben.

- Aki megmozdul, az... senki nem mozdul! - az őr, nevezzük Bedőnek, adrenalintól lüktető kezeiben egy gázspray tartotta sakkban nemcsak a három földön fekvőt, de már a sorszámukkal ücsörgőket is.

Csete megpróbált lekászálódni Toporról.

- Nem mozog! - üvöltötte dagadó erekkel Bedő.

Topor kezdte utálni, hogy Csete fenéke a Zsiráf hasába nyomja az arcát, úgyhogy kiszabadítva egyik kezét, Bedő felé intett:

- Számlaügyintézés.

Bedő zavartan leengedte a gázsprayt.

- ...Hatostól nyolcas pultig - mondta, és a sorszámkiadó automatához ment.

A rakás tagjai lekászálódtak egymásról. Zsiráf a földön maradt, a fájdalmaival együtt.

Ekkor ért az ügyfélszolgálatra az a két egyenruhás rendőr, akiket a vásárlók riasztottak.

- Kérem, hogy álljanak a falhoz - terelték Csetét és Toport.

- Azt most törtük össze - mondta Topor.

- Akkor a pulthoz! - A rendőrök Eszter pultjának döntötték a két férfit, lábaikat szétrúgták, és megmotozták őket. Topor zsebéből előkerült a nyakék.

- Ez honnan van? - kérdezte a vékonyabbik rendőr.

- Családi örökség. Épp a bizományosnál szerettem volna pézzé tenni, az úr tanúsíthatja.

- Az úr kicsoda?

- Nem tudom, de nagyon mekkergetett.

- Ismerik egymást?

- Isten ments! - vágta rá Csete.

A hátuk mögött, a szilánkfövényben a Zsiráf próbált tápászkodni. A vékonyabbik rendőr megfordult.

- Maga mit rejteget a zakójában? Lassan húzza ki a kezét!

A Zsiráf nem tudott megmoccanni. Hátában üvegszilánkokkal, sűrű levegővételek között az egyetlen mozdulata az volt, hogy a kezét szép lassan kihúzta a zakója alól: az ujjai között egy névjegykártyát szorongatott. De ahogy elhagyta a mellkasát, ez a vérző kéz is erőtlenül hullott a szilánkok közé. A vékonyabb rendőr odalépett, és elvette tőle a kártyát.

- Mongoose Security Kft.

A Zsiráf fájdalomtól eltorzult arcán a büszkeség halvány árnyéka jelent meg. Mongúz, igen, Mongúz.

- Kintlévőség-kezelés, vagyonvédelem, személyi edzés - olvasta tovább a rendőr. - Vékás Béla ügy-
vezető... ez maga?

Topor a pultnál hangosan fölnyerített:

- Háhh! Béla! Béla! Hát ennél még a Zsiráf is jobb!

Jókedvében senki nem osztozott, főleg nem Eszti. aki a pultra támasztott Csetét nézte, és saját szókincsének gazos határai között csak erre tudott gondolni: „szegényke, hogy bebaszta a fejecskéjét!”

- Azér ez disznósság - mormolta maga elé a szűk cellácskában Topor.

- Micsoda? - kérdezte Csete. Ezek voltak az első szavak, amiket váltottak egymással.

- Hát hogy, azt a nagy melákot a kórházba vitték, minket meg az őrszobára.

- Mert az ilyenek, mint maga, idevalók.

- Maga meg egy közveszélyes pszichopata, aki ártatlan embereket üldöz!

- Tudom, amit tudok - mondta Csete maga elé, azzal a sunyi pókerarccal, amivel az üldözési mániások adnak komoly hangot képzelgéseiknek. Topor újra érezte azt a bénító sugárzást, mint az ékszerboltban.

- ...Mit... mit tud?

- Eleget.

- Rólam?

- ...Is.

A cellán kívül, egy üresen hagyott íróasztalon megszólalt Topor mobiltelefonjának gejl csengőhangja. Hosszan, kitartóan, vészjóslóan.

- Hallja? - mondta Csete - már keresik. Kéne a nyakék.

Topor sápadni kezdett, a pulzusa emelkedett, és úgy érezte: a hátán most nem is egy hideg verejték-csepp gördül le, hanem egy egész golyós dezodor.

- Ki maga?

- Csete Máté. Hogy maga ki, azt tudom... egyébként hogy hívják?

Topornak nagyon sok álneve volt az ilyen alkalmakra: Tatár Krisztián, Krammer Pál, dr. Bárdos Elek... most valamiért mégis csak ennyi jött ki a torkán:

- Topor János - és kezet nyújtott.

- Csete Máté.

- Tudom. Az előbb mondta.

- Ja, tényleg.

Topor telefonja újra megcsörrent, és a hívó fél ezúttal sem tágított egyhamar. Mikor végre csönd lett, Topor hirtelen Csetére támadt.

- Te is nekik dolgozol?

- Nekik?

- Értem már, rám küldtek, hogy biztos fizetek-e. Mondd meg Hársfalvinak, hogy duguljon el.

- Hársfalvi? - nézett értetlenül Csete. - A médiaguru Hársfalvi?

-...Az.

- Miért, mi van vele?

- Semmi. Tartozom neki kétmillióval. Kicsit megvezettem a feleségét... nem gondoltam, hogy a főszer közszereplő léte ekkora gengszter.

Az őrszoba ajtaja ekkor kinyílt, és rendőri kísérettel belépett egy harmincöt év körüli, öltönyös, ápolt férfi, aki eleganciát, sikert és kiegyensúlyozottságot sugárzott.

Topornak ismerős volt, és be is ugrott hamar, hol találkoztak: az Operában, a Budapest Bálon. Még névjegykártyát is cseréltek. Ajjaj.

- Üdvözlöm az urakat - mondta a férfi egy megnyerő mosoly kíséretében. - Vajnay Roland vagyok, a Hálózat ügyvezetője. Én vagyok az, akinek ma háromszázezer forint vagyoni kárt okoztak, ami pedig az ügyfelek bizalmát illeti, a nem vagyoni kán meg se merem saccolni.

A két férfi ostobán nézett rá a cellából. Ám a zár már kattant is, és a rendőr szélesre tárta a rácsos ajtót.

- Kérem, fáradjanak ki! - folytatta Vajnay. - Biztos úr, megtenné, hogy magunkra hagy egy percre?

A rendőr bólintott és kiment. Csete és Topor most ugyanarra gondolt: nagyon gyanús az, aki ilyen megnyerő, ilyen makulátlan, és ilyen otthonosan intézkedik akármilyen rendőrőrsön.

- Kérem, foglaljanak helyet! - Vajnay az íróasztalhoz ültette őket, és maga is leült, mintha mindig is itt dolgozott volna. A belső zsebébe nyúlt, és egy fényes cigarettatárcát húzott elő.

- Cigarettát?

- Na, ez már azért kicsit sok - utasította Topor egy rendező arányérzékével. - Az íróasztalnál el-nyúlás oké, de ez a cigis dolog...

- ...Nyolcvanas évek - szólt bele Csete.

- Az - helyeselt Topor.

- Ratyis.

Vajnay kezéből kiolvadt a cigarettatárca, úgy meglepődött Csetén. Egyébként a ratyison Topor is meghökkent. Csele pedig már meg is Iránta.

- Kérem, nézzék el nekem - zökkent vissza gyorsan Vajnay. - Vannak körök, ahol ez még elegánsnak számít. Uraim...

- ...Mindent tudok - mondta Csete az előbbi pókerarcával.

- Miről? - lepődött meg Vajnay. Csete pedig arra gondolt: ez a tag most vagy tiszta, vagy profi.

- Mindenről. Magukról. A kis ügyeikről.

Vajnay elnézően mosolygott Cselére, majd papír-lapokat vett fel az íróasztalról, és beléjük pillantott.

- Önök, ha nem tévedek, Csete Máté egykori röntgenasszisztens, és Topor János... hogy is mondjam... munkanélküli.

- Nem téved - mondta Topor.

- Vagy dr. Bárdos?

- Nem, az csak...

- Képzelve, megvan még a névjegykártyája a bálról.

-Az csak...

- És ez a nyakláncstória... nem túl szép. És ehhez jön még a mai garázdaság és súlyos testi sértés -természetesen Csete úrral bűnszövetségben.

- Élelemben nem láttam! - fortyant fel Csete.

- Akkor minek kergette?

Csete hallgatott. Nem akart priuszt. Hogyan gyanakodna és vádolna másokat, ha maga is saras?

- Van egy ajánlatom, fiúk - bökte ki végül Vajnay.

- Hajlandó vagyok eltekinteni a feljelentéstől, ha belépnek a Hálózatba.

- Mint mik? - kérdezte Topor.

- Mint üzletkötők. Két legyet üthetnek egy csapásra: megússzák a tetemes büntetést és a priuszt, plusz törvényesen bejelentett, tisztességes munkához jutnak.

- És ebben magának mi az üzlet? - kérdezte Csete.

- Nyerek két jó területi képviselőt. És ha már az újságok mindenképpen megírják a mai kis csöröm-pölést, lehet majd az a főcím, hogy „A Hálózatban mindig beesik egy-két jó ügynök.” így mindnyájan nyerhetünk abból a sajtófigyelemből, ami - meg kell valljam - most a legkevésbé sem hiányzott.

- És meddig kellene magának dolgoznunk? - kérdezte Topor.

- Pár hét, legfeljebb egy hónap.

- És mennyi a pénz?

- Jutalékos rendszer van. Ha sok jó üzletet kötnek, sokat kapnak. És miért ne kötnének? Az újságolvasók örülnek, hogy maguk látogatnak el hozzájuk személyesen! Sztárok lesznek, fiúk!

A két férfi bizalmatlanul méregette Vajnayt és egymást. Sem a Hálózatból nem kértek, sem a nyilvánosságból, sem egymásból. Ezt a csendet törte meg Topor gejl telefoncsörgése. A hang azonban meglepő módon nem Topor telefonjáról jött, hanem Vajnay zsebe irányából.

- Bocsánat - Vajnay a belső zsebébe nyúlt.

- Nahát - mondta Csete Topornak. - Ugyanaz a csengőhang! Micsoda véletlen!

Topor értetlenül nézett vissza. Vajnay pedig elővette a csörgés forrását: egy olyan készüléket, ami a róla alkotott képbe sehogyan sem fért bele - egy rózsaszín tinédzsertelefont, amiről előbb gondolnánk, hogy a lányáé, az unokahúgáé, vagy ha perverz, akkor a tizenkét éves maláj kitartottjáé, semmint az övé. De Vajnay megnyomott rajta pár gombot, sajátjaként olvasta a kijelzőt, majd begyakorlott mozdulattal vágta zsebre. Az övé volt, semmi kétség.

- Uraim, nekem most el kell mennem. Ha érdekli önöket az ajánlatom, akkor várom önöket holnap reggel kilencre a Hungexpo D pavilonjába, ahol egy egész napos tréningen ismerkedhetnek meg a leendő munkájukkal és munkatársaikkal. Kérem, hogy alkalomhoz illően öltözzenek. Az öltöny megteszi. Ha valamiért nem érnének oda, akkor találkozunk a bíróságon és a bűnügyi hírekben. Azok is öltönyös fotók lesznek - mondta Vajnay, és az asztaltól felállva a kijárat felé indult.

- Innen mikor szabadulunk? - szólt utána Csete.

- Ha nem tűnt volna fel, már kiszabadultak. Viszlát.

Az ajtó becsukódott Vajnay mögött. Topor az íróasztalon heverő telefonja után nyúlt, és a nem fogadott hívásait nézte. Mindkettő Hársfalvi névről jött.

III.

Múholdas felvételen a Hungexpo D pavilonja úgy szürkéllik a fővárosban, mint kerti tipegő a sittha-1 ómban. A gyalogos számára egy ronda, fantáziátlan fémkocka. De akik a Nagy Csörömpölés után egy nappal a Hálózat tréningjére érkeztek, azok odabent egy hatalmas úr ki kötőt láthattak. A több ezer négyzetméterből egy jókora előteret választottak le a gondos rendezvényszervezők, ahol a falak mellé fehér abroszos tálalóasztalokat, a hatalmas térbe pedig szellősen elhelyezett könyöklőket pakoltak a hajnal óta güriző catering-rabszolgák.

A felbérelt rendezvényszervező cég kreatívjai hosszas agyalás után arra jutottak: a mai napnak az úr, a sci-fi lesz a tematikája. „Tudod, az úr, a jövő, ami egyszerre high-tech, de olyan olaszosan hűvösen elegáns is, ez a legjobb egy telekommunikációs cégnek. Kicsi retro is mehet bele, Star Wars, mert ezek a csávók ezen nőttek fel... jó, persze hogy a négyszögletű, pirosan világító gombok nem a jövőbe mutálnák, de ha meghallják a birodalmi indulót, a szőr feláll a hátukon, vagy ha az a gonosz Birodalom zenéje, akkor nem azt hallják meg, bármit lejátszhatunk, van az a dáá-dáá, dididi dáá-dáá, tudod, ami az elején megy, mikor fut a szöveg az úrben. Hát mekkora már, ha arra vonul be a Zolnay? Tököm, Vajnay. Na, és akkor lehetne benne lézer show, a pszichológus tarthatná a prezentációját Pal-patine szenátornak öltözve, kirakunk két hostesst Chewbaccának, kész. Tíz méteres, falra vetített képek, meg az a gyerek a Csillag Születikből, aki repülőt röptet. Ja, és műsorvezetőnek ajánljuk Kovács András Pétert, ő amúgy is nagy Star Wars-fan, simán csinál nekik egy harminc percet. Múltkor állatorvosi konferenciára hívtuk, és olyat csinált a szalmonellá-ból, hogy lehidaltunk. Mehet?"

Mehet. Valaki megette ezt az egészet, valaki aláírt egy szerződést, valaki elköltött a cégnek nyolcmillió forintot azért, hogy ha belépsz a D pavilonba, akkor szemben a falon egy bérháznői Leia hercegnő, Darth Vader, Han Solo és Spock kapitány fogadjon.

A kreatív cégnek igaza volt, a hatás nem maradt el: bárki lépett be a regisztrációra, tátott szájjal nézett fel, és erre gondolt: mi az ótvart keres itt Spock kapitány? És egyáltalán - kinek a marketing-agymosott ízlését dicséri ez a rengeteg alufólia itt mindenhol?

A ludast nem volt nehéz megtalálni: a gyülekező tömegben keresztül idegesen tartott a regisztrációs pulthoz egy magas, fekete hajú, kreol bőrű fickó, akinek már önmagában is figyelemfelkeltő volt lányosan riszáló, szapora járása, a mimikájából és mozdulataiból áradó affektálás, és testalkata, amelyen látszott, hogy diétával tartják vékonyan, de a testmozgás gondos elkerülésével fel is puhított és amelyet a köznyelv gyakran a „telibe szart zokni” kifejezéssel illet - szóval mindez már önmagában is figyelemfelkeltő volt, ő azonban a színpadi hatásra fittyet hányva, jelmezben szaladt át a tömegben -már ha az időnként megszaporodó, kacszázó járást nevezhetjük szaladásnak. A jelmez pedig nem állt másból, mint egy akrilsprayjel fehérre fújtt motoros protektoringból és hozzá egy pár, szintén lefújtt gördeszkás térdprotektorból.

Ő volt Zarvan, az iráni származású, Olaszországban született marketingigazgató, aki nyolc évig egy tejipari céget boldogított itt Magyarországon, most pedig a Hálózat csapatát erősíti. És a kedves olvasó magától sose találná ki, minek szánta magán ezt a röhejesen összeberhelt protektoringet, úgyhogy segíték: birodalmi rohamosztagosnak.

Szóval Zarvan, aki inkább hasonlított egy cross motoros pizzafutárra mint egy rohamosztagosra, idegesen szaladt át a tömegben a regisztrációs pulthoz.

- Eszter! Hol van Eszter?

De a pultnál most nem ővele foglalkoztak, hanem azzal az alakkal, akin egy régi családi temetésen vagy érettségien hordott, naftalinszagú öltöny lógott, és aki makacsul, kitartóan verte az asztalt a hercegnővé sufnitunningolt hostessekre

- Olyan nincs, hogy nem vagyok a listán! Nézzék meg még egyszer!

- Már néztük. A Cs betűnél egyetlen Csete sincs.

- Akkor nézze meg az M betűnél. Vagy nézze végig a Mátékat.

A hostess lány, akin egy műszálas tóga és fülfonat gyanánt egy hajszerű plüss fülmelegítő volt, gyűlölettel nézett vissza Csete Mátéra.

- Ha nem enged be, egyikünk börtönbe megy - mondta Csete, és nem is hazudott nagyot.

- Mi a gond, lányok? - kérdezte szinte tökéletes magyarsággal Zarvan, aki ekkor ért hozzá a pulthoz tömény Versace-illatba keveredett csipetnyi izzadságszagot vonszolva maga után.

- Az úr nincs a listán - mondta a hostess.

- Ketten jönnek, azokat be kell engedni, Vajnay írta tegnap. Egy Cs betűs meg egy Dobor.

- Csete és Topor - helyesbített a Cs betűs.

- Az az. Lányok, nem láttátok az Esztit?

- Nem. Miért?

- Rövid lett a színpad. El kellene próbálni még egyszer. Ha nem tudunk próbálni, én nem táncolok.

- Nem tudjuk, hol van.

- Nekem elegendő van, kész! - fakadt ki Zarvan, és kicipzárta a protektoringet. - Hazamegyek.

- Én is ezen gondolkozom - vigasztalta Csete.

- De én úgy értem, Iránba.

Szerencsére egyiküknek se kellett menniük sehova, mert a tömegből előbukkant Eszter, aki semmi sem volt csúnyább most, mint az ügyfélszolgálaton, sőt: egy hastáncos igényességgel feljavított, flitteres-fémbetétes bikini láttatni engedte hófehér anyajegyves hasát és a reggeli epillálástól begyulladt szőrtüszőket a vádliján. Eszter őszintén megörült, hogy újra látja.

- Nahát, maga itt? Azt a kurva... Esztike vagyok.

Csete elfogadta a lány kéznnyújtását.

- Csete Máté... a lányok itt a pultnál már tudják

- Hogy van a feje? Nagyon odakúrta?

- Köszönöm, már jobban...

- Eszter, ne nővérkézz nekem, el kell gyorsan próbálnunk még egyszer - toporgott Zarvan. - Az embereket nemsokára elkezdik beengedni.

- Még találkozunk! - mondta Eszter, akit a perzsa közben csuklón fogott, és átrángatott a tömegen. -Beszarás! - Csete még ennyit hallott, mielőtt a lányt szem elől vesztette.

- Akkor fáradjon be! - rázta fel a hostess lány hangja.

- Mondja csak, mit fognak ők eltáncolni? - kérdezte Csete.

- Mit tudom én. Asszem azt, hogy egy rohamosztagos kiszabadítja Leiát Jabba fogságából.

- Ott... ott nem is voltak rohamosztagosok. Vagy igen?

- Passz - mondta a lány. - Az én listámon nincsenek.
- Jó reggelt, Topor János - szólt a lányhoz Csete mellett egy hang. Topor egy kínai farmert és egy megfáradt pulóvert viselt.
- Nahát! - nézett fel Csete.
- Jaj, ne! - ennyit mondott Topor, ahogy meglátta a másikat. A fejéhez kapott, az ajtóhoz lépett, majd vissza, majd újra az ajtóhoz. A bejáratnál megállt-
- Hát hiányzik, ez nekem?
- Bemehetünk - mondta neki Csete. - Le van zsírozva.
- Akkor nosza.
- De... nem együtt?
- Nem.
- Azért örülök, hogy eljött... tél. Izgultam kezdeményezett Csete.
- Mitől, a börtöntől? - legyintett Topor. - Van annál rosszabb.
- Micsoda?
- Malyd ma meglátod. Csak bírd ki valahogy.
- Mit?
- Hogy ma nem kergetsz meg senkit.
- Nagyon vicces. Te meg felöltözhetnél volna. Megmondták, hogy alkalomhoz illően.
- Milyen alkalom? Orijon úrhajó, Mikrobi? Nem volt ezüstflitteres garbóm!

Kilenc óra öt perc volt, a térhang üdvözölte a vendégeket a Hálózat úrnapiján, és megkért minden kedves régi és új kollégát, hogy fájradjanak

be a nagyterembe. Csete megindult, és közben Toporra nézett. Topor nem moccan. Csete biccentett neki. Topor pedig intett, hogy menjen már. Csete egyedül, árván indult el, és sodródott be a tömeggel a nagyteremnek kinevezett, függönnyel leválasztott hangárrészbe. Topor úgy tervezte, be se megy - elég, ha eljött, elvégre ez volt a kitétel. A hostess lányok pultjára könyökölt, és fejben épp a legjobb csajozós dumája után kutatón, mikor váratlanul karon fogta a catering cég vezetője.

- Ne csajozz. Gyere pakolni!

És ekkor Topor tényleg megbánta, hogy nem öltözött fel rendesen.

Odabent elhalványultak a fények, és a morajlás is lassan elült. A színpad mögött Zarvan toporgott idegesen, pedig ő csak az ebédszünet után jön.

- Nyugi, nem lesz gond! - lépett mellé Kovács András Péter, akit egész nap műsorvezetésére kértek fel, és akit a rendezvényszervező iroda szintén rádumált a tematikára: tetőtől talpig az eredetivel tökéletesen megegyező birodalmi rohamosztagos egyenruhában feszített, a hónap alatt pedig ott díszelgett az a sisak, amit Zarvan eddig csak a filmben látott.

- Kovács András Péter - mutatkozott be a humorista.

- Zarvan - nézett lefelé a magas perzsa csalódottan és irigykedve.

- Te minek vagy öltözve? - kérdezte KAP.

- Birodalmi rohamosztagosnak - nézett a lefújtt könnyökvédőire Zarvan.

- Én is - mondta a humorista. - Ne haragudj... ugyanarról a filmről beszélünk?

Zarvan ebben a pillanatban nagyon gyűlölte a rendezvényszervező irodát. Nyolcmillió forint sorsáról döntött néhány tollvonással, plusz készült a saját kis műsorára teljesen önerőből, a forrásokat kreativitással

pótolva, erre az iroda se szó, se beszéd idetoltja elé ezt a kis szőrös ripacsot abban az egyenruhában, amiben neki kellene lennie. Az amúgy is labilis idegzetű perzsa most úgy érezte: soha senki nem árulta még el ennyire. Az újabb tört Esztike szúrta a szívébe, amikor megjelent a hastáncos bikinijében.

- Helóka! ...de fasza cucc! Ettől meg fognak bolondulni! Ilyen kellett volna neked is, Zarvan.

A perzsa hatalmasat nyelt.

- Figyelj csak - szólt KAP-hoz -, én a szünet után leszek közvetlenül.

- Aha - nézett bele amaz a forgatókönyvébe Zarvan: tánc, marketingprezentáció és megint tánc.

- Így van... azt szeretném megkérdezni, hogy a ráncra nem kérhetném kölcsön a sisakodat?

- Az a baj, hogy a Vajnay megkért, hogy az esti stand-upig ne vegyem le
- akadékoskodott a humorista. - Így leszek egyszerre műsorvezető és esti meglepetésvendég.

- Hmm... értem... - töprengett a marketinges. - És ha engem fölkonferálsz, lejössz, gyorsan odaadod, én meg a végén gyorsan vissza?

- Nem is tudom... elég érzékeny a fejbőröm.

- Az mit jelent?

- Ekcémás.

KAP büszke volt magára. Elő tudta adni úgy, hogy ne röhögje el.

- Aha, értem... - lépett hátra a perzsa - Akkor... majd legközelebb.

A színpad mögötti tér túlsó sarkában ott álldogált dr. Darvas Elek sztárszichiáter. Zarvan őt is ismerte a tévéből. Ugyanolyan flanelinget

és farmernadrágot viselt most is, mint a képernyőn. A humoristánál felforrósodott talajról Zarvan gyorsan átpattant Darvashoz.

- Helló. Zarvan.

- Darvas - mondta amaz az izgalom legkisebb jele nélkül, sőt: Zarvannak az az érzése támadt, Darvas kimondottan fixálja, és magában már boncolgatja is őt. Nem volt jó ötlet idejönni.

- Ma milyen úrtematika van... - mutatott magára Zarvan - ...én találtam ki...

- Ja. Látom - vetette oda Darvas.

- És te minek öltöztél? - barátkozott a perzsa.

- Marty McFlynak. Vissza a jövőbe És te?

Zarvan KAP jelmezére nézett, majd a sajátjára, és ennyit válaszolt:

- Nem érdekes.

- Sisakot fel, belépünk a hiperúrbe - szólalt meg mögöttük Vajnay Roland hangja. - Minden rendben, uraim? - vert egy hatalmasat Zarvan protektoros hátára. - KAP, mindent tudsz?

- Mindent. Gyors felkonf, aztán te jössz.

- Tudunk pontosan kezdeni? - kérdezte Darvas. - Nekem fél tizenkettőre Siófokon kellene lennem.

Hiába, már a pszichiáterek sem az igaziak. Több haknijuk van, mint a bűvészeknek.

- Akár azonnal is nyomhatjuk - mondta Vajnay.

- Mehet? - kérdezte a hang- és fénypult mellől a technikus.

- Mehet - bólintott Vajnay. A teremben sötét lett.

Csak három lézertámpa cikázott, a hangszórókból pedig az űrtematikának megfelelően megszólalt... az AC/DC.

- Mi ez a fos zene? - nézett Vajnay a technikusra. A technikus megrántotta a vállát, és szemével Zar-vanra bökött. Zarvan kerülte a szemkontaktust. Úgy tűnt, hogy egy festett fehér perzsa plasztiktündér kivételével mindenki profi.

A tömeg pedig a teremben megállás nélküli tapsba és füttyögésbe kezdett. A technikus lekeverte a zenét, mire KAP vett egy nagy levegőt, és sisakkal a fején színpadra lépett.

- Jó reggelt kívánok, mindenkit szeretettel köszöntök a Hálózat kétezer-tizes tréningjén, amelynek témája a világűr, a science-fiction. Na most hogy az AC/DC hogy jön ide, az házi feladat, az viszont kiderült az énekes hangjából, mi történik veled, ha harminc évig ugyanott szorít a farmer.

A közepes poént indokolatlan röhögésorkán, hisztérikus taps és füttyögés fogadta. A felfokozott hangulatban csak Csete ült csendben, zavartan és árván. Nem értette, hogy moshatták át a Hálózat röpké fennállása alatt ennyi ember fejét, és már most egyértelmű volt neki, hogy ez a mai nap sem fog másról szólni. Résen kell lennie, és Toport is figyelmeztetnie kell valahogy.

- Most pedig szólítom a fedélzetre Vajnay Rolandot, a Hálózat üdvözítő igazgatóját, aki megnyitja a mai rendezvényt - mondta KAP, és az „üdvözítő igazgató” hatására kirobbanó újabb taps-, sikoltás-és füttyorkánban helyet cserélt Vajnayval.

-Jó reggelt, űrcowboyok! - mondta Vajnay. Ezer ember tapsolta állva, egy pedig a helyén ült és Toporra gondolt.

- Igen! - fürdött a tapsban a főnök. - Igen: ez egy csapat! Ilyen egy csapat! A legjobb csapat!

Vajnaynak minden szava olaj volt a hangulatmáglyára.

- Nagyon durván jó a hangulat - mondta KAP a színpad mellett Darvasnak.

- Majd én elrontom - mondta rezignáltán amaz. - Kik ezek?

Területi képviselők, üzletkötők az ország minden részéről, már amennyire én tudom - felelt KAP. Reggel kilenc óra van, és már ilyenek... milyen cuccot toltak ezek a regisztrációnál?

KAP ezt vicces költői kérdésnek szánta, amire értelmes ember tipikusan nem válaszol. A mellettük tébláboló Zarvan viszont úgy érezte: most némi elégtételt szerezhet, ha tanúságot tesz marketingjár-tasságáról:

-Az ő drogjuk a siker. Ez egy sikeres csapat, és ezt éreztetni kell velük. Ma saját magukat ünneplik. Csak akkor lehetnek igazán jók, ha ezt ők is elhiszik magukról. Jól mondom? - fordult a sztárpszichiáterhez. Az visszakérdezett:

- Téged hány évesen hagyott el apád?

Zarvan elhallgatott, és megfogadta: KAP és Darvas jelenlétében eztán semmit nem mond.

A nézőtéren a tapsorkán hirtelen felerősödött: Vajnay befejezte a mondókáját. KAP következett, aki örült is. hogy felhúzhatja a sisakját: így büntetlenül röhöghette arcon a kreol marketinggurut.

- Vajnay Roland, hölgyeim és uraim! - mondta a humorista a színpadra perdülve. A taps hosszan kitartott KAP folytatta: - Önök. hölgyeim és uraim, a Hálózat jedi lovagjai.

Ez annyira tetszett a közönségnek, hogy újabb félperces tapssal és füttyögéssel jutalmazta. „ Így nem lehet dolgozni” - gondolta a humorista. „Mi lesz itt este? Még inni is fognak!... Négy poénnaal elleszek fél óráig!”

- Szóval önök jedi lovagok. És mi a jedi legfontosabb fegyvere?

- A fénykard! - kiabálta be a harmadik sorból egy iradatlanul kövér férfi, akinek a frizurája a homlokán semmiben sem különbözött Erős Antóniaétól, hátul viszont igényes gazdája indokolatlanul hosszúra és hullámosra nevelte. Bundesliga-frizura, mondaná az utca embere; elöl praktikus, hátul szép. KAP sem állta meg beszólás nélkül:

- Na, a távolságibusz-sofőr majdnem eltalálta!

Nem gondolta, hogy újabb ezer tenyérpár lendül tapsra: megtalálta magának Csúcsút, a Hálózat emb-lematikus őstagját, az ügyeletes tréfamestert, akit mindenki ismert már, mert idáig mindig, minden rendezvényen minden show-t ellopott - és ma is erre készült.

- A te fénykardod már csak pislákol, Csucsukám! - kontrázott egy kopasz, pirospozsgás úr a harmincéves esküvői öltönyében. Újabb röhögés és taps.

„Jézusom, ezek ismerik egymást!” - suhantak a gondolatok KAP sisakja alatt. - „A pufi a hangulatmotor, ha őt elkapom, győztem.”

- Nem minden jedi hordja az erejét a pocakja alatt - mondta KAP Csúcsúnak.

- Na, ezt megkaptad! - ez hallatszott mindenfelől, miközben Csucusu az újabb taps- és füttyorkánban pirult csendesen. Csete egyre kevésbé tudta, mit keres itt, és egyre jobban irigyelte Toport, akármit csináljon is most az.

- Szóval mi a jedi fő fegyvere? - kérdezte KAP.

- Luké, én vagyok az apád! - Csucusu nem adta fel.

- Arról anyám is tudna... - vágott vissza KAP, véglen megsemmisítve Csúcsút, akit lavinaként gyúrt maga alá az újabb félperces taps. |

„Ezek nem normálisak” - gondolta magában. - Csak a Darvast jöttem felkonferálni, és már kétperce itt állok. Csúszás lesz.”

- Na akkor segíték - zárta rövidre. - A jedi legfontosabb fegyvere az elméje. Es önöknek mint üzletkötőknek szükségük van jó néhány elmetrűkk-re. Ebben segít most önöknek dr. Darvas Elek pszichiáter!

Megfékezhetetlen taps, KAP pedig megkönnyebbülve menekült le a pódiumról. Darvas a taps alatt fölment hátulról a színpadra, de elöl, a nézők felőli lépcsőn rögtön le is jött róla, és megállt az első sor előtt.

- Elég - mondta. Varázsütésre csend lett. Darvas kihasználta a csendet, és fürkészőn járatta körbe tekintetét. - Látom, örülnek. Minek örülnek így?

- Hogy két fülünk van. mégse szatyor! - üvöltötte fel Csucusu, kissé elhamarkodva. Se nevetés, se taps nem jutalmazta. Csupán Darvas kutakodó szemeit vonta magára.

- Itt van például maga. Jöjjön ki, kérem!

Csucsunak több se kellett. Okosan direkt a középső közlekedőfolyosó mellé ült, titkon remélve, hogy akár a délelőtti programon, akár a délutáni díjátadón sor kerül valami hasonlóra. Amíg kiért, Darvas alaposan szemügyre vehette. Nemcsak hatalmas testével és fodrászati időutazásra invitáló frizurájával tűnt fel, de sárga, macis nyakkendőjével és a frottírzoknival is, amely hidet teremtett a fekete műszálas öltöny és a barna makkos cipő között.

Nem tudni, hogy Magyarországnak tényleg létezik-e még olyan szeglete, ahol a lakodalmas zenészeken kívül más vidám bohémok is ekként vállalják ízlésbeli másságukat, vagy Csucusu pusztán a később érkező öltözködési tanácsadó alatt szerette volna, szokásához híven, ellopni a műsort. Most mindenesetre büszkén cammogott ki, elvetélt kísérletet téve a zakója begombolására, és Darvas mellett kiderült: nemcsak kövér, de magas is. Úgy álltak ott egymás mellett, mint a traktormotor és a nívópálcája.

- Mondjad, kispofám! - nézett le Csucusu a pszichiáterre. - Én ilyeneket eszek reggelire.

Az ikes igékkel kapcsolatos grammatikai hiányosságok nem zavarták meg a közönséget abban, hogy harsányan felnyerítsenek.

- Darvas Elek - mutatkozott be a pszichiáter.

- Csucusu.

- Maga rettenthetetlennek tűnik, Csucusu. De valójában retteg. Mitől retteg? - nézett fel rá Darvas.

- Én? Az APEH-től! - hülyéskedett Csucusu.

- Komolyan kérdeztem valamit. Mit bohóckodik itt nekünk, drága uram?
- nézett rá kíméletlenül a pszichiáter. - Válaszoljon normálisan, vagy üljön vissza a helyére.

Csucusu megértette a feladatot.

- Nem is tudom... én úgy... nem nagyon félek senkitől.

- Persze. Nagy, erős, magabiztos, jópofa ember. Ugye, ezt gondolja magáról?

- Hmmm... Igen - bólogatott Csucusu, és a nézőtéren ülő ezer darab cinkosára kacsintott, akik eddig szintén ezt gondolták róla.

- Lófaszt - törte össze az idillt Darvas. - Meg se kell szólalnia. Elég ez a macis nyakkendő. Mit kell jópofáskodni? Mit akar eltakarni ezzel a nyakkendővel?

- A pörköltfoltokat - vigyorgott a tömegbe Csucusu, és félrehúzta a nyakkendőt, hadd lássák, van-e

ott paprikás pacni.

- Maga képtelen őszintén és mélyen magába nézni. Nem mer. Maga saját magától fél a legjobban. Csucusu csöndben volt, és mindenki más is. Ámultak, kivéve Csetét, aki valamiért nem ette meg ezt az egészet.

- Maga retteg - folytatta Darvas doktor. - Retteg az elutasítástól. Retteg attól, hogy nem szeretik. Csúfolták magát valaha a súlya miatt?

- Nem sokat - mondta Csucusu -, csak háromtól tizennyolc éves koromig.

- És megverte őket?

- Soha.

- Pedig megtehetette volna. Az ereje megvolt hozzá.

- Megvolt.

- De maga nem azt akarja, hogy féljenek magától. Hanem hogy szeressék magát.

Csucusu láthatóan megzavarodott. Darvas átkarolta.

- Ne féljen az elutasítástól. Egy üzletkötő nem félhet attól, hogy elutasítják. Jól jegyezze meg: ha valaki üzletkötőként elutasítja, az nem magát utasítja el csak a terméket.

A függöny mögül figyelő Zarvannak ez egy újabb tördöfés volt.

- És tudja, hogy miért nem magát utasítják el?... Mert maga szeretetre méltó. Akár kövér, akár sovány, akár harsány, akár csendben van.

Csucusu elpityeredett.

- Látja? - mondta Darvas. - Most nem akar vicces lenni. Most nem akar semmilyen lenni. És lásson csodát: senki nem utálja.

Darvas az egyik karját Csucusu vállára tette. Csucusu megölelte Darvast, és zokogni kezdett.

- Én szeretem magát, Csucusu. És a többiek?

A közönség tapsolt. Nem eltúlzóan, nem hisztérikusan. Csak ahogy egy embert el kell ismerni. Darvas elengedte Csúcsút, aki megváltva mászott vissza a helyére. Aznap már nem kiabált be többet.

- Kamu az egész! - szólalt meg egy hang valahol középtájt.

- Ki mondja? - nézett a sorok közé Darvas doktor.

- Én! - pattant fel a helyéről Csete Máté. Nem biztos, hogy jó ötlet szembeszállni egy pszichiáterrel és ezer emberrel, akik már a tenyeréből esznek. Toport megkergetni sem volt jó ötlet. De magyarázd ezt meg egy üldözési mániásnak.

- Lenne szíves kifáradni? - kérte Darvas.

- Igen, kifáradok. Magától mindig kifáradok - pörölt Csete, miközben előrekászálódott. A tömeg bőven hagyott neki helyet: senki sem akart hozzáérni. Néma csöndben állt meg a doktor mellett, szemben ezer döbbszempárral. Bár Darvas ellen kelt ki, jelen helyzetében őbenne látta az egyetlen menekülési lehetőséget.

- Önben nagyon nagy harag van. Kire haragszik ennyire?

- Magára. Nem bírom magát. Már a tévében sem bírtam.

- Miért nem?

- Mert arrogáns. Öntelt. Csak magának lehet igaza.

- Úgy érzi, hogy csak nekem lehet?

- Úgy érzem, hogy maga ezt gondolja magáról.

- De ezt most nem én gondolom, hanem maga. Csetét nem lehetett sarokba szorítani.

- A szavakon lovagol. És közhelyekkel dobálózik. Fél, hogy nem szeretik, ő sem szereti önmagát, bla-bla-bla.

- A közhely attól közhely, hogy igaz.

- És attól még az embereknek a képébe kell vágni? Ki maga, hogy a képükbe vágja?

Darvas doktor ugyanolyan nyugodt és rezignált maradt.

- Uram, mindenkinek joga van az igazsághoz, akár tetszik neki, akár fáj. Magának is joga van hozzá.

- És mi az igazság? Tessék!

- Hogy maga most nem énrám haragszik.

- Hanem?

- Hanem az egész világra. Maga olyan ember, aki saját tragédiái miatt keresi a bűnbakot.

- Ez nem ilyen egyszerű - türelmetlenkedett Csete. Persze hogy nem. Ennél maga is okosabb. Ezért nem csak úgy szimplán keres bűnbakot. Bonyolult elméletekkel magyarázza, hogy a maga életét ki és hogyan akarja elrontani.

Cselét ez a kijelentés végleg kihozta a sodrából. Nemcsak az arcátlansága, de az igazságtartalma is. Különösen azért, mert ezer ember nézte, ahogy szépen-lassan lemeztelenítik.

- Persze, most jön az a süket szöveg, hogy az életemet én csesztem el, és próbálom másra kenni.

- Nem, nem maga cseszte el - lepte meg Darvas.

- ...hanem?

- Hát ez az. Maga valójában nem énrám haragszik. és nem is önmagára. Mert az életét sem ön cseszte el. Ön valójában arra a személyre haragszik, aki az életét elcseszte.

- A volt feleségemet hagyja ki ebből.

- Az ember életét nem a felnőttkori kötelékek szúrják el - nyugtatta Darvas. - Maga még képlékeny volt. Fiatal. Védtelen. Még gyerek volt. És az, akire rábízta önt a sors. csúnyán elbánt magával. Talán a saját anyja.

Csete nehezen szólalt meg.

- Miért... miért gondolja, hogy az anyám volt?

- Maga elvált. Ezek szerint azóta sem tudott rendes kapcsolatot kialakítani a női nemmel, ugye?

- Igen.

- Felteszem, ez előtte se ment. Magának nem jön össze a dolog élete első nőjével, a saját anyjával. Nem tudom, hogyan bántotta magát, de egy biztos: a világ legnagyobb bűnét követte el. Tönkretette a saját gyereke életét.

Csete sok mindent üvöltött volna vissza: hogy Plátán, hogy szemfényvesztés, hogy rágalmazás mégis, hogy merészel - de ezek csak arra szolgáltak volna, hogy az ezer ember előtt ne érezze magát ilyen meztelennek és kiszolgáltatottnak. Merthogy Darvas doktornak tökéletesen igaza volt Csete anyja nem volt szörnyeteg, sőt, a maga módján talán még szerette is Csetét - csak éppen soha semmilyen jelét nem adta. Sütött tortát, adott ajándékot, mosott és vasalt. De sosem cirógatta, sosem beszélgetett vele, sosem dicsérte meg. Alamuszi, mihaszna, kétbalkezes szerencsétlenségnek tartotta. Talán mert mindig is kislányt szeretett volna.

Csete pillanatnyi tehetetlensége már-már átfordult az anyja felé táplált éktelen haraggá, amikor megérezte a vállán Darvas kezét.

- Ne haragudjon az anyjára. Az egyetlen lehetőség, hogy felszabaduljon, ha őt is felszabadítja. Hívja fel, látogassa meg, és mondja meg neki, hogy nem haragszik rá.

Csete nem felelt. Láta még maga előtt, ahogy Csucus csecsemőként zokogott Darvas vállán, és most minden erejével azon volt, hogy ne keveredjen hasonlóan kínos helyzetbe.

- Köszönöm - szűrte a fogai között, majd fel sem nézve besietett a széksorok közé.

A közönség ezer tagja tapsolt, de Darvasnak: Csetének. Ám nemcsak az ezer üzletkötő szerette meg őt visszavonhatatlanul, hanem az az ügyintéző lány is, aki hastáncos bikinijében Zarvan hóna alatt kukucskált a függöny mögül.

Darvas most újra a közönséghez fordult.

- Hölgyeim. Uraim. Önök egy terméket képviselnek. Egy céget képviselnek. ha vevők szit érzik, nem hisznek önmagukban, vagy nem hisznek a cégben, ők sem fognak hinni benne. Ha nem hisznek a cégben, hagyják ott. Ha nem hisznek magukban, itt az ideje elkezdeni. Köszönöm a figyelmet.

Darvas meghajolt, és már át sem mászott a színpadon: szapora tapstól kísérvé átcikázott a széksorok között, és elhagyta az épületet. Fél tizenkettőre Siófokon kellett lennie. A színpadon újra KAP állt.

- Most aztán megkaptuk a magunkét, nemde? Ki az, aki nem hisz a cégben?

Néma csend támadt. Már Csete sem pattogott.

- Ki az, aki hisz a cégben?

Újra ugyanolyan felszabadult tapsorkán támadt, mint amivel az esemény kezdődött.

- És ki hisz Vajnay Rolandban?

A taps a végletekig fokozódott. „Hogy ezeknek milyen könnyű örömet szerezni!” - gondolta KAP, aki már sok céget látott, de ilyet még nem.

- Nos, akkor fogadják szeretettel a színpadon azt a férfit, akinek önök mindezt köszönhetik: Vajnay Roland!

Vajnay közben beszélt a technikussal, így a lézer mellé AC/DC helyett igazi sci-fi zenét kapott. A színpadi hatás tökéletes volt: ahogy a férfi megjelent a színpadon, és megállt egy odahelyezett plexi szónoki állvány mögött, a háta mögötti óriás vetítövásznon megjelent prezentációjának nyitóoldala, a Hálózat jól eltalált szlogenjével: „MULTIGÁZ”.

(Zarvan az arculat kialakításakor mindenképpen egy multinacionális multilevel-cég lendületét, dinamikáját, a növekedés gyorsuló tempóját szerette volna egyetlen jól eltalált szóba foglalni. Az arculatkészítéssel megbízott ügynökség hárommillió forintért prezentálta neki ezt a szót: „MULTIGÁZ”. Ő elfogadta, mert nem tudott olyan jól magyarul, hogy kihallja belőle a kétértelműséget. Vajnay nem törődött vele, mert megbízott a perzsa marketingjártasságában. A dolgozók pedig minden jel szerint megvadulnak érte, így hát hárommillió forintért egy olyan szó lett a szlogen, amely Csete szerint is jól jellemzi a céget - na nem a dinamizmus oldaláról, hanem valami egészen más összefüggésben.)

- Helló, emberek! - ittasodott meg Vajnay. - Jól vagytok?

Féktelen hurrogás, fütty volt a válasz.

- A mi kis műsorvezetőnk rosszul tudja: mindezt nem ti köszönhetitek nekem, hanem én nektek. Itt ma egyedül nektek jár a taps.

Vajnay megtapsolta a közönséget. Az indulatok újra elszabadultak. A függöny mögött Zarvan Esztinek suttogott:

- Erre épül az egész. Ma saját magukat ünneplik. Csak akkor lehetnek igazán jók, ha ezt ők is elhiszik magukról.

- Jó nagy faszság - felelte Eszter.

Vajnay lapozott a prezentációban. Grafikonokat láthattunk ügyesen megszerkesztve, amelyeknek mutatói egy év alatt az égbe szöktek.

- A Hálózat alig egy éve, kétezer-kilencben lépett be a magyar távközlési piacra. Kezdetől fogva tudtam, hogy ha cégünk az emberek közötti kapcsolatokkal foglalkozik, akkor tevékenységünket is a közvetlen és személyes kapcsolattartásra kell alapoznunk. Mertem nagyot álmodni, és a számok engem igazoltak: Ha költséges országos reklámkampánystratégiára alapozunk, a nagyok könnyen aláink ígéitek volna, és egy rövid távú árversenyben elvérzünk. A multilevel rendszer azonban meghozta a sikerét: a reklámok helyett bennetek, üzletkötőkben hittünk, és abban, hogy a ti személyetek hitelesen és sikeresen képviseli a cég filozófiáját. Nem tévedtünk: egy év alatt csak a fővárosban kétszázharmincezer új előfizetőt szereztünk, és országosan egyre több településen tudunk szolgáltatni tévét, internetet és telefont, a nagy cégekénél jóval kedvezőbb feltételekkel. Ősztől pedig belépünk a szlovák és a horvát piacokra is, így büszkén elmondhatjátok magatokról, hogy egy sikeres multicég bátor katonái vagytok. Én ezt csak megálmodtam: a dicséret azoké, akik mindezt kiviteleztek - a tiétek! A közönség újra tapsolt.

- És hogyan válhatott mindez valóra? Úgy, hogy komolyan vettétek, és tudom, hogy eztán is komolyan veszitek a mottót:..

- Multigáz! - kiáltotta egyszerre ezer ember. Ez volt ma az első gondolat, amivel Csete egyetértett, csak éppen más hangsúllyal. Maxigáz. Maxigáz az egész. És egyre csábítóbb opciónak tűnt a börtön.

- Így van! Multigáz! - folytatta az üdvözítő igazgató. - a kétezer-kilences esztendő a válság éve volt - másoknak. Nekünk azonban...

Míg Vajnay beszélt, egy ügyetlen pincér egy kerek tálcán egyensúlyozott a színpadra egy üveg vizet és egy poharat. Suta mozgása, enyhén lógó

ruházata olyannyira elterelte Vajnay figyelmét, hogy mikor a pincér már a szónoki állványnál ügyetlenkedett, akkor vette csak észre, hogy Topor az. Csete is csak Vajnay zavarának láttán kapcsolt. Merthogy Vajnay zavarba jött. A mindig profi, fölényes, kizökkenthetetlen Vajnayt zavarba hozta Topor megjelenése, aki szintén nem így tervezte a belépőjét.

- Heló - biccentett diszkréten Topor - Kicsit hideg.

Vizet töltött, majd ahogy jött, úgy el is tűnt a színpadról. Vajnay addig nézte Toport, amíg az beleolvadt a sötétbe - majd ugyanonnan folytatta:

- ...Igen, a válság éve, de nem nekünk. Az alakuláskor összeállítottam egy üzleti tervet. Ebben a tervben gondoltam egy számra. Nevezzük x-nek. És már az első évünkben x helyett négy x-et termeltünk, és ez egyedül nektek köszönhető!

Csete ezeket a szavakat már nem hallotta. Óvatosan, sűrű bocsánatkérések közepette próbált átmászni a soron, amiben ült, és észrevétlenül elhagyni a termet. Ije azok után, ami Darvassal történt, ez már nem volt olyan egyszerű.

- Gratulálunk! - mondták egyesek.

- Hova-hova? - csipkedték mások.

- Hívd fel anyádat!

- Felhívhatod az enyémet is!

Csete nem nézett se jobbra, se balra, csak menekült ki, hogy elcsípje Toport. Hiába. Ahogy átverekedte magát a tömegen és a vastag, fekete függönyön, ami a rendezvényt leválasztotta a könyöklőkkel benépesített előtértől, a másoknak már hűlt helye volt. Képzeldne? De hát szemmel láthatóan Vajnay is kizökkent... Topor volt az, semmi kétség - de hová tűnt? És egyáltalán: miért volt pincérruhában? Készül valamire, vagy

csak a sors hozta így? Nem, Topor nem az az ember, aki hagyná, hogy a sors így hozza.

IV.

A sors, a sors. Csete most vette csak észre egyedül ácsorog a Hungexpo D pavilonjának^ mas előterében. A svédasztal már megterítve ebédszünethez, a regisztrációs pult kiürült - seb egy lélek. Csete hatalmas levegőt vett, hogy kilélegezze a benti tömeget és az elmúlt órák élményeit Rendet kell tennie a fejében, érzelmektől és felindultságtól mentesen át kell gondolnia, mi történt in. és miért történt. Mert ezek itt nem ok nélkül viselkednek úgy, mintha füvezés közben rájuk nyitón volna a Szűzanya.

Csete maga is meglepődött rajta, mennyire képtelen összeszedetten gondolkodni. Most, mikor pánik- szerűen szüksége lenne valami ésszerű magyarrá és kiútra, cserbenhagyja a kombinációs készsége és a logikája, és csak egyetlen dologra tud gondolni: föl kéne hívni az anyját.

Rég nem beszélgettek. Csete hetente háromszor-négyszer hívja - néha többször is, ha figyelmeztetni akarja valami nagyon aggasztóra, mint például legutóbb a csokis papírok ciántartalmára. Szóval beszéltek ők rendszeresen - csak épp nem beszélgettek. Talán még egyszer sem. Csete vett néhány nagy levegőt, majd előkaparta a telefonját, és tárcsázott.

- Haló - a telefont egy recsegős, mogorva, öreg hang vette fel.

- Anya?... szia, én vagyok az. - Tudom, pöcsfej. Csak te szólítasz anyának.

- Anya, fontos dolgot szeretnék mondani. - Ja. Ellopták az ufók a szódavizedet, és nem hagytak cserepalackot.

- Rólunk, kettőnkéről van szó. - Járnai akarsz, pöcsfej? Elég volt a hülye apád.

- Anya, gondolj, amit akarsz, szeretlek. És nem haragszom rád.
 - Bebuzult a gyerek. Ezt nem hiszem el! Ennyi év és egy elcsesztett házasság után nekiáll itt nekem lelkizni! Hogy hívják?
 - Kicsodát?
 - A pasidat, pöcsfej!
 - Anya, semmi baj, én csak...
 - Van csajod?
 - Nincs.
 - Buzi.
 - Anya, miért beszélsz így velem?
 - Apád ennyi idősen már nemcsak engem döngetett meg, hanem az egész háztömböt is. Pedig a nyolcadikon csak a Tóth néni lakott.
 - Anya, most le fogom rakni. Csak azt akartam, hogy tudd: nem haragszom, és mindent megbocsátok.
 - Te bocsátasz meg, pöcsfej? Hát ki kurta el az életemet, a büdös isten fa...
 - Dobd el! - üvöltött bele a telefonbeszélgetésbe egy harmadik fél Csete háta mögül. Csete szeretett volna megfordulni, de a hang újra ráüvöltött, közvetlen közlelől:
 - Ott maradsz!
- Csete eltartotta a fülétől a telefont, de ennyit még hallott az anyjából:
- Mi van, pöcsfej, postát rabolsz? A sitten fogsz megrohadni!
- Aztán megszakadt a vonal.

- Mit szervezted? - hallatszott újra az üvöltés. Csete megismerte: ez Bedő, az ügyfélszolgálat biztonsági embere. De minek megy biztonsági őrnek, aki ilyen ideggyenge?

- Én csak felhívtam az anyámat.

- Mit mobilozol?

- Mondom, csak felhívtam az anyámat!

- Megfordulni!

Csete feltett kezekkel lassan megfordult. Csak egy pillanatra látta, hogy Bedő halálra váltan, támadóállásban gázsprayt fog rá. Mert a következő pillanatban a spray elsült, egyenesen Csete képébe, aki a nyálkahártyájába maró fájdalomtól felüvöltött. Az üvöltés átragadt Bedőre, aki ijedtében tiszta erőből Csete heréi felé rúgott. Csete szűkülve-nyögve kétrét görnyedt, kezeivel takarva égő szemeit. Bedő pedig három lépést hátrébb ugrott, úgy nézte, mi minden folyik ki Csete arcán. A lármára a rendezvényt leválasztó függöny mögül, a színpad magasságából megjelent Eszter feje.

- Mi a tököm... te jóisten! Hülye vagy, Bedő?- rohant Csete felé, arrébb lökve az őrt.

- Ez a tegnapi tag az ügyfélszolgálatról! - kiabálta Bedő, nem kevés adrenalin hatása alatt.

- Tudom, Vajnay vette föl őket tegnap!

- Ezt?

- Meg a barátját.

- Nem a barátom! - vonyította a Csete.

- Csss! - csitította Eszti, átkarolva a földön görnyedő férfit. - Most ne beszélj!

- Nem a szám fáj, hanem az orrom meg a szemem! - kiabálta Csete.
- Most úgy érzed, belehalsz, de hidd el, hogy jobb lesz! - csitította a lány.
- Fújd már le őt is! - kérte Csete Bedőtől.

Eszti a férfi mellé térdelt.

- Mutasd a szemecskédet!... Na, vidd onnan a kezéd!

Eszter erőszakosan próbálta elvenni Csete kezét az arca elől, akit eddigre minden olyan testnedv elborított, amely emberi arcon valaha is megjelenhet. Az áttetsző folyadékfátyolon keresztül Csete próbálta rövid pillanatokra kinyitni a szemét, teljesen sikertelenül. Esztinek nem is kellett a szemébe néznie, elég volt az arcon patakzó váladékfolyam.

- Fúj, cseszed! - borzadt el, és undorában visszatolta a férfi kezét az aicába.

Ekkor odabentről vaskos tapsroham és zene hallatszott.

- Most jön az ebédszünet, nem maradhat itt! - szólt Bedő, az indokoltnál még mindig izgatottabban.

- De éhes vagyok! - nyögte Csete.

- Akkor sem!

- Gyere be a színpad mögé, ott le tudsz ülni - rángatta fel a földről a lány. Épp jókor: a függöny több helyen megnyílt, és az öltönyös tömeg, mint valami fekete-szürke sáskaraj megállíthatatlan elindult a svédasztal felé.

- Nincs itt semmi látnivaló! - üvöltötte feléjük Bedő, miközben a válla alatt cipelte Csetét, annak fejét lenyomva, ahogy az elnökös filmekben látta Nem mintha a pörköltszagban bárki is észrevett volna egy nyüszítő-könnyező nyomorultat, de így hogy Bedő felhívta rá a figyelmet, többen érdeklődtek.

- Ma odabent Darvassal újjászülettel - mondta egy nő.

- Nem szégyen a férfi könny! - szólt egy férfi.

- Engedd szabadjára, ne tartsd vissza! - csapódott egy hatalmas pocak macis nyakkendővel Csete arcának. Csucusu volt az, aki már fel is kapta őt, hogy együtt zokogjon vele. - Testvérem! Olyan szép ez a nap! - és Csucusu csak szorongatta, szorongatta Csetét, aki akaratán kívül is hatalmas tócsát hagyott a férfi ingén.

- Ne bassz, Csucusu, várják hátul! - szólt Eszter a férfira, aki varázsütésre elengedte Csetét, csak a kezét szorongatta még pár másodpercig, ahogy Bedő és Eszter továbbvonszolták a backstage felé.

Ahogy a színpad mögötti elkerített részbe értek, a lány rögtön babusgatni kezelte.

- Semmi baj... Csss... semmi baj.

És Csete valóban megnyugodott. Hosszú idő óta, talán egész életében először nem gondolt semmire. Nem aggódott, nem gyanakodott, nem kombinált, csak hagyta, hogy lágy karok ringassák, patakzó orrát törölgessék, és szép lassan azon kapta magát, hogy a könnyek, amik a szeméből folynak, már nem az irritált nyálkahártya termékei.

- Összerondítod a rucidat! - erre a mondatra ocsúdott Csete. Zarvan szájából jött. és nem neki szólt, hanem Eszternek. - Tíz perc múlva mi jövünk, gyere, mozogjuk le még egyszer!

- De ma már hatszor elpróbáltuk!

- Nem kötelező ennél a cégnél dolgozni - nyafogott a perzsa. Merthogy ő nemcsak hisztérikus és hiú volt, de aljas is.

- Ne menj messzire! - nyomott egy puszit Eszter Csete homlokára, majd felállt, hogy lemozogja Zarvan ízlést és kreativitást nélkülöző koreográfiáját Leia hercegnőről és a rohamosztagosról. Zarvan pedig boldogan és felszabadultan ugrabugrált a szűk helyen, mert sem Vajnay,

sem a profi jelmezes KAP nem látta most őt és az alárendeltjét. De még Csete sem. aki közben szép csöndben kioldalgott a függönyön.

Mert Csete fejében egyetlen gondolat munkált: megtalálni Topon. Azt gondolta, hogyha az üres térben szem elől veszette, akkor a nyüzsgésben sem lesz könnyű dolga. Tévedett. Ahogy körbehordozta a tekintetét, rögtön kiszúrt egy alakot, aki a szellősen elhelyezett négy-öt italmérő pult egyikében álldogált. Könnyű volt kiszúrni: nála volt a legkisebb a sor.

- Egy baracklevet! - kérte a fickó, aki épp sorra került Topornál.

- Három-százötven forint - mondta Topor. A férfi egy ötszázast nyújtott felé. Topor vonakodva vette el.

- Nemt' ok visszaadni, nincs kisebb?

- Nincs - mondta a férfi de hagyja csak - eltűnt a baracklevével, Topor pedig zsebre tette az ötszázast.

- Narancs van? - került sorra egy hölgy.

- Van háromötven - mondta Topor, és már töltötte is a narancsot a papírdobozból az üvegpohárba.

- De... a többi pultnál ingyen van! Ez nincs benne az ebédlőn?

- Azoknál ingyen van, de néze meg, mijén sor áll nálluk! Vagy beáll, vagy fizet! Az idő pénz, drága aszonyom!

A nőben felsóhajtott a megbotránkozás, de végül táskájába nyúlt, és elővett háromszázötven forintot.

- Pofátlanság - vetette oda, miközben felhúzott orral elvitte a narancslevet.

- Egy kólát kérek, dupla nyakékkal - vigyorgott Csete vörös szemekkel Toporra.

- Szentséges ég, ne! - mondta Topor a 'kollégája' ki vörösödött nyálkahártyáit nézve. - Ténleg kérsz kólát? Látom, nagyon komojak az elvonási tünetek.

- Kérek, de ingyen.

- Nincs ingyen.

- De igen, itt ma minden ingyen van, és ha nem akarsz, hogy kirúgassalak Vajnayval, hagyd ezt abba!

- Dehogyan fog kirúgni, most vett fel!

- Simán kirúg.

- Nem. Kellünk neki - súgta Topor.

- Ugyan, miért kellenénk? Két balek, akikkel le akarja dolgoztatni a kárát.

- Ezt nem mondod komoan! Ennyire futja az összeesküvés-elméleteidből?

- Miért?

- Na, figyelj ide. Aszt hogy mi mijén kárt okoztunk, leszarja. Aszt a biztosító kifizeti. Őt az érdekli, hogy mi mijén hejzetbe hoztuk magunkat. Hogy a markában tarthat. Én ismerem az ijeneket, hidd el, elég sokan pájáztak már rám.

- De mire kellünk neki?

- Nemt'om - mondta Topor. - Ki fog derülni. A legtöbb, amit tehetünk, hogy réssen leszünk, és közben megpróbálunk magunknak anyit kivenni a ka-lappól, amennyit csak tudunk.

Csete bambán bólogatott.

-Ja... milyen kalapból?

- Istenem, miért büntetsz! - sóhajtott fel Topor, majd kólát töltött. - Itt van, igyad, malyd beszélünk.

Az ebéd végének közeledtét a lány, éteri térhang jelezte, amely megkérte a tisztelt hölgyeimet és uraimat, hogy fáradjanak be a terembe, mert a rendezvényt öt perc múlva folytatjuk.

Zarvannak már csak ez kellett. Eddig csak a lámpaláz tombolt benne, de most a teljes örület. Mikor KAP visszaért a színpad mellé, egy komplett túsdrámába csöppent: a kislánylelkű perzsa épp egy flakon zöld akrilfestékkel nézett farkasszemet.

- Megteszem, bizony isten megteszem!

- Ne csináld, Zarvan! Most már tökmindegy! - könyörgött neki Eszter a flakon hatósugarán kívülről.

- Gond van? - kérdezte a humorista.

- Gond az nincs - fröcsögte a marketingigazgató.

- Gond az egyáltalán nincs. Tragédia van! Miért nem szóltatok korábban?

- Miről?

- Hogy nem rohamosztagos menti meg Leiát, hanem Leia menti meg fejjavadásznak öltözve Han Solót!

- És most mi a terv? - kérdezte KAP.

- Le akarja fújni magát fejjavadászra - mondta Eszter.

- Add ide, lefújlak én téged! - adta alá a lovat KAP.

- De már nem fog megszáradni! - sopánkodott a lány.

- Most már mindegy! - mondta Zarvan - Nagyon óvatosan, jó?

- Persze - mondta KAP. - Ne félj, ötös voltam rajzból. Fordulj meg!

A férfi megfordult, egy széknek támaszkodott és domborított.

- Ne pucsíts annyira!... így jó. - KAP a perzsa csípőjének támaszkodott, és felrázta a festéket. Mindketten remélték, hogy ez az ő titkuk marad, mert nagyon nehéz lett volna bárkinek is megmagyarázni, mit csinálnak egymás háta mögött egy flakonnal.

De Topor János nem lett volna Topor János, ha pincérruhájának kissé mérethelytelen fehér ingében, fekete mellényében és elcsúszott csokornyakkendőjében nem most lépett volna be a térelválasztó függönyön keresztül a színpad mögé egy tálca ásványvízzel.

- Bocsánat... a színpadra viszem... - mondta Topor, és próbálta őket megkerülni. - Egyépként nézem a T-vében a műsort, nagyon jó.

KAP a domborító perzsa mögött zavartan bólogatott. Már megszokta.

- Nem te vagy a kedvendcem - folytatta Topor. KAP már ezt is megszokta.

- Van az a kövér borostás, aki mindig a falujáról beszél, azt hogy hívják?
- kérdezte Topor.

- Kőhalmi.

- Az az. Kőhalmi. Na, azon mindig beszarok.

- Állj! Ne mozdulj! - kiáltott rá Zarvan. Topor megdermedt. A perzsa odament hozzá, és körbejárta, majd Eszterre nézett.

- Mi van? - kérdezte Eszter.

- Han Solo! Fekete nadrág, fekete mellény, ing! - Gyerünk, vetkőzz! - vette el Toportól a tárcát.

- Hogy mi?

- Vetkőzz, kispofám! Öt perc, letáncoljuk, kapod vissza. Addig se kell dolgozni - intézkedett Zarvan.

Topor kelleetlenül gombolkozott kifelé. Amit levett, azt Zarvan már dobta is oda Eszternek.

- Te leszel Han Solo, én meg Leia hercegnő.

- A csokornyakkendőt is?

- ...Nem tudom... volt Han Solón csokornyakkendő? - kérdezte Zarvan KAP-tól.

- Az én dévédémen nem - mondta KAP

- Akkor a csokornyakkendő maradhat - rendelkezett a perzsa.

Topor meg olyan tanácstalanul állt ott gatyában es csokornyakkendőben, mint kezdő chippendale-fió a nyugdíjas Mikulás-ünnepségen.

- Na, miket rejtett az az ingecske? - mérte végig Zarvan a Iúdbőröző férfit. - Akkor veled befejezzük, amit KAP-pal elkezdünk.

- Nekem az már tényleg nincs benne a munkakörömben - visszakozott Topor.

- Kispofám, fújd le a műanyag részeket zöldre. De csak a műanyagot! - Zarvan átpasszolta a festékes flakont.

- Jó, de nem mozogj! - ment bele Topor, közben erre gondolt: „Csak a műanyagot, mi? Kispofám!” És Zarvan mellkasát, könyökét és térdvédőjét szépen le is fújta, majd kérte a férfit, hogy forduljon meg. Zarvan megfordult, újra a székre támaszkodott és újra pucsított. Topor pedig egy szál alsónadrágban jól felrázta a festékes flakont. És hogy minél fájdalmasabb legyen Zarvan meghurcolása, ezúttal Vaj-nay libbent be a függönyön.

- Srácok, mindjárt kezdünk... nahát. Ez igen. Látom, gyorsan bedolgozta magát a cégbe.

- Ez nem az, aminek látszik - mondta Topor. - Mi... valólyában járunk.

Zarvan elrejtette az arcát Vajnay elöl. De Vajnay nem Zarvan arcára volt kíváncsi, hanem a rezgésre a belső zsebében: üzenete jött. Elővette a telefonját, hogy elolvassa, és Topor nem tudta nem észrevenni, hogy a készülék nem azonos azzal a rózsaszín diáktelefonnal, amin az őrszobán úgy megrökönyödött. Hz egy ezüstös-fémes prémium üzleti modell volt. Valamelyik finn gyártótól, ha értik, mire gondolok.

- Ahogy tetszik - hagyta rájuk szórakozottan Vajnay, míg a kijelzőt bújta.
- Kezdjétek el, nekem ki kell szaladnom, mindjárt jövök! - és amilyen gyorsan érkezeti, el is tűnt. A perzsa nem hagyott időt az álmélkodásra.

- Na mi lesz már? Két perc!

Topornak hirtelen elege lett, és széles, bátor karmozdulatokkal ott fújta Zarvan hátát, ahol érte.

- Hé, mit csinálsz? - fordult meg hirtelen a perzsa, és bár magasságából adódóan a képét nem érte volna a festéksugár, Topor idejében tudott úgy korigálni, hogy egy jól látható, ízléses zöld csík végigszaladjon a barna arcon.

Eszti, akin már ott lógott a fehér ing a fekete mellénnyel és nadrággal, teli szájjal nevetett.

- Hopszi! - Topor a perzsa elé tartotta az ujjait. - Letörlöm, nyálazd meg!

- Hagyjál! Eszti, te meg ne röhögj, inkább segíts!

Eszti felkapott egyet azok közül a papír zsebkendők közül, amikkel Csete arcnedveit itatta nemrég, azzal kezdte maszatolni a perzsa arcát.

- Fúj, mi ez a sós? Lejött? - kérdezte Zarvan, mikor Eszti abbahagyta, mert látta, hogy reménytelen.

- Majdnem - mondta Eszti, és a szétmaszatolt arcra, a friss festékbe ragadt zsepicafatokra nézve nagyon kellett uralkodnia fel-feltörő

nevetésen. Topor ezalatt leült egy székre, és zoknis lábát keresztbe fonva nyugodtan várakozott:

- Szerintem kezdhetitek.

KAP a technikusra biccentett. A terem elsötétült, lézerefények cikáztak, és valamiért újra az AC/DC szólalt meg. KAP nem akart hosszan konferálni, úgy érezte, a következő produkció úgyis magáért beszél majd.

- Ízlett az ebéd? - kérdezte a sötétségbe burkolózó tömeget.

A teremből mindenféle morajlás hallatszott: igen, nem, hideg, anyád. ez az jelenti, hogy a hangulat kontrollálhatatlan magasságokba szökött.

- Mert ami most következik ,az még zabálnivalóbb lesz: fogadjátok szeretettel itt a színpadon a Hálózat marketingigazgatóját, Zarvan Kutchemeshgit, aki egy fergeteges meglepetéssel fogja megfűszerezni saját prezentációját!

KAP épphogy leért a színpadról, az rögtön sötétbe borult. Maradt volna akár egy másodperccel tovább is világos, a technikus olyat kapott volna Zarvantól... annyiszor próbálták le a fényeket, a zenét és a koreográfiát, hogy a hibalehetőségeket szinte nullára redukálták - leszámítva, hogy nem egy rohamosztagos fogja kiszabadítani Leiát, hanem egy frissen festett Leia-fejvadász a pincérruhás Han Solót.

A sötétben mély szintetizátor-tremoló szólt. Csak a közel ülők hallották a sötét színpadról a plexi csat-tanását és Zarvan hangját:

- Kurva szószék! Hol vagy, Eszti?

- A helyemen!

Az óriáskivetítőn a csillagfényes világűr képe jelent meg, és rajta, teljesen indokolatlanul, Comic Sans betűtípussal a felirat: *Réges-régen, egy messzi-messzi galaxisban...*

Majd hirtelen kigyúltak a fények a színpadon, a legvadabb hetvenes évekre hajazó diszkózene szólalt meg, és a nézők megláthatták a úrcowboyt, aki leginkább egy sebtében mázolt kerti padra hasonlított, és akinek nem állt jól a mozgás, mégis erőltette; valamint egy lógó ruhás pincérlányt, aki fagyott mozdulatlanságot imitálva játszotta Han Solót.

Mindezt megbolondították a színpad fölötti óriás kivetítőn futó szövegek: *15 Mbit/sec - 70 tévécsatorna- 4500 új előfizető- MULTIGÁZ!*

A történet elég gyorsan kibontakozott: az újjözd Zarvan gyorsan kiolvasztotta Esztert, majd pajkos diszkóévődésbe kezdtek, a Szombat esti láz koreográfia ja na k teljes keresztmetszetét ötvözve a kiolvasztásba csempészett electric boogie-val és az érzelmek szétáradását megjelenítendő műkorcsolya-elemekkel, különös tekintettel a fizikai kondíció hiányában sematizált kiemelésekre. A pajkos évődés részét képezték az olyan forgások és simulások is, melyeknek köszönhetően Eszter pincérruhája a friss festék hatására elég hamar hasonlatossá vált egy honvédségi gyakorlóruhához, Zarvan pedig saját produkciójától megrendülve azzal sem törődött, hogy a közönség ott nevet, ahol ő nem tervezte - vagyis szinte mindenhol. Az előadás mindenkiben azt a benyomást keltette, amit a fölötte kivetített felirat is sugallt: multigáz.

De mint minden szenvedés, ez is véget ért egyszer. A zene záró crescendójára a kivetítőn hatalmas Hálózat-logó jelent meg, és ugyanúgy elúszott az úrben, mint a Csillagok háborúja elején a szöveg. Zarvan és Eszter pedig olyan különös pózban végeztek, mint bármelyik kezdő műkorcsolyázó-pár, amelynek látványosra tervezett záróképét gyors olvadás húzza keresztbe.

A nézők magukon kívül, tombolva tapsoltak, mert ennyit már régen röhögtek. Eszter meghajolt, és lemenekült a színpadról, Zarvan pedig zihálva-izzadva fürdött a sikerben, és úgy érezte: új fejezetet írt a multicégkultúra nagykönyvében.

- Köszönöm! - hajlongott. - Köszönöm! - És közben a verítéket próbálta letörölni a homlokáról a protektoringe ujjával, ami újabb zöld foltokat eredményezett az arcán.

- Huhh... és... most... - próbált a tapsviharban levegőhöz és szóhoz jutni - kérem... hallgassák meg... előadásomat, melynek... címe:... a siker számokban.

A kivetítőn, a csillagos úrben Comic Sans betűtípussal megjelent prezentációjának címe: A siker számokban.

Eszter ezalatt a színpad mögött Toport kereste, hogy visszaadja neki a ruháit, de sehol nem találta.

Mert Topor közben kíváncsi lett, mi dolga lehet Vajnaynak a cég legfontosabb napján.

Alsónadrágban, zokniban és egy csokornyakkendőben osont ki az elválasztó függönyön át az előtérbe, ahol a pincérek már majdnem befejezték az ebéd maradványainak letakarítását.

Könyöklőtől könyöklőig settenkedett, a fal mentén pedig a függönybe bugyolálta magát, ha arra jött egy-egy pincér egy tálca mosatlan edénnyel.

Mialatt Eszti a pincérruhától igyekezett megszabadulni, a színpad mögé betoppant a következő műsorszám: Brill Gyula öltözködési és etikett-tanácsadó.

- Kezicsókolom... bocsánat. Később visszajövök.

- Ja, nem gáz! - legyintett Eszti, akin addigra már csak hastáncos melltartója és a fekete nadrág volt.

- Ne menjen el, mindjárt ön jön - pattant oda KAP egy háromszögre kötött céges nyakkendővel a rohamosztagos uniformisán.

- Á, önnek fogok nyakkendőt kötni - mondta Brill.

- Hú, de fasza! - nyertett Eszti, Brill őszinte meglepetésére.

Topor ezalatt az üvegkapuhoz ólalkodott, és kinézett a pavilon előtti parkolóra. Vajnay ácsorgott a parkoló közepén, majd észrevett egy közeledő fekete limuzint, és felé sietett. A limuzin megállt, Vajnay pedig beszállt. Topor tudta, hogyan kell állami tisztviselőket megkönyékezni, ezért azt is tudta, hogy a limuzinban, rendszámából ítélve, egy ilyen ül.

- Üdvözlöm, államtitkár úr! - köszönt Vajnay egy szürke öltönynek a limuzin bőrülésén.

- Rolandkám. Minden rendben?

- Részemről igen.

- Azért kértem, hogy személyesen találkozzunk, mert attól tartok: a Nemzetbiztonság kezd gyanút fogni.

- És tudja őket altatni? - kérdezte Vajnay.

- Még egy darabig igen - felelte az öltöny. - Egyelőre önnek is és nekem is gyümölcsöző ez a kis együttműködés. De figyelmeztetem: ha forró lesz a talaj, csak magára számíthat. Mi nem ismerjük egymást, nem találkoztunk, és ha ön hivatalos szervek máshogy fogja gondolni, annak csak magára nézve lesznek súlyos következményei.

- Értettem.

- Ezt tudassa a többiekkel is.

- Meglesz.

- És vigyázzanak, milyen csatornákon keresztül kommunikálnak egymással.

- Ne aggódjon, államtitkár úr. Erre nagyon kifinomult módszerünk van - mondta Vajnay, és nyomatékképpen előhúzta a zakója zsebéből azt a bizonyos rózsaszín telefont.

- Csak óvatosan. Ha borul a kártyavár...

- Ha borul a kártyavár, akkor nem önnel fog borulni, és nem is velünk.

- Hanem?

- Van erre két nagyon jó jelöltem. Új fiúk, igazi idióták. Egyelőre semmiről se tudnak, de minden a nyakukba varrható.

- Az majd kiderül. Jelentkezem.

Topor látta, ahogy Vajnay gondterhelt arccal kikászálódik a limuzinból, miközben zsebre vágja kis rózsaszín telefonját. Fejben szívesen rakosgatta volna egy halványan kirajzolódó kirakós néhány meglévő darabját, de arra eszmélt, hogy az üdvözítő igazgató már csak néhány lépésre jár a bejáratától.

Vajnay benyitott a bejárat üvegajtáján. Az előtér üres volt. A pincérek már befejezték a leszedést. Pedig Vajnay megesküdült volna rá, hogy talál itt valakit - valakit, akiről végig az volt az érzése, hogy őutána szimatol.

A közönség éppen ebben a pillanatban jutalmazta heves tapsal, hogy Zarvan végre befejezte az előadását. A hangszórókból újra felcsendült diszkózene, a festékfoltokra ráizzadt perzsa pedig Travoltát megszégyenítő, gondosan kigyakorolt, rugózó diszkójárással hagyta el a színpadot egy lépéssel későbbre várva a lejárati lépcsőjét (pár fokos zuhanását már senki sem látta, és ha másért nem, hát ezért már megérte protektoringet venni). KAP nem vesztegette az időt: felszaladt, és rögtön színpadra szólította Brill Gyulát. Vajnay körbejárt az előtérben. Nem tudta, személy szerint kit is kell keresnie, ezért alaposan körülnézett. Csak néha suhant el előtte egy-egy pincér.

Ezalatt a színpad mögötti elválasztó függöny felrándult: a gatyás Topor ért vissza, kissé gyöngyözve és lúdbőrözve.

- Hé, itt vannak a ruháid! - fogadta Eszti. De Topor nem foglalkozott velük: még mindig az lüketett az agyában, hogy Vajnay nem találhatja meg, nem jöhet rá, hogy őutána koslatott. Tökéletes alibit akart, úgyhogy gondolkodás nélkül, gatyában, zokniban és csokornyakkendőben felrohant a színpadra.

Ez mind az ezer nézőnek borzasztóan tetszett. Brillt pedig nem zökkentette ki, sőt.

A nőknél nagyon gyakori hiba a szabad orrú cipő vagy szandál viselése tárgyaláson... nocsak. Üdvözlöm, Brill Gyula.

- Heló, szivi! - nyújtotta csupasz karját Topor, akinek ekkor már minden mindegy volt.

A közönség a hasát fogta. Csucusu pedig bosszankodott, hogy ez nem neki jutott az eszébe.

- Mi járatban itt nálunk?

- Kicsit előbbre kellett hozni az esti csipendaleshót - mondta Topor, majd megigazította a csokor-nyakkendőjét, és mellkasig felhúzta lógó alsógatyáját.

Vajnay az előtérből bekukkantott a nézőtérre is, és amit a színpadon látott, azt nem akarta elhinni.

-Akkor most kezdjük szépen a köszönéssel és a bemutatkozással - mondta Brill egy általános iskolai tanár türelmével. - Üdvözlöm önöket, a nevem...

-Ügyvözlöm önöket, a nevem Topor János. Én vagyok az új kolégájuk.

Az ezer ember egyként ünnepelte. Valaki skandálni kezdett, ami átragadt az egész tömegre:

- Szervusz, Topor! Szervusz, Topor!

- És szeretném bemutatni a másik új kolégájukat, Csete Mátét... - folytatta Topor - Máté, itt vagy valahol?

A közönségből egy kéz jelentkezett, majd egy alak billegett ki a széksorok között: Csete volt az, aki ma már egyszer fellelkesült és megittasodott a közönség szeretetétől, és nem kellett neki sok, hogy a színpad felé tartva ledobja a zakóját, kibontsa a nyakkendőjét és gombolja az ingjét.

- Neked nem kell... - intette le Topor, de ekkor már késő volt: Csete ott feszített félmeztelenül, vörös, irritált szemekkel az újdonsült kollégája mellett.

- Szervusz, Csete! Szervusz, Csete! - üvöltötte a közönség.

- Na látyja, így kel szépen köszönni! - veregette meg Brill hátát Topor, majd karon ragadta Csetét, és lefele indult vele a színpadról.

- Ez jó buli volt - mondta Csete. Gyorsan leértek a színpadról, és ahogyan jött a mámor, olyan gyorsan, lova is illant. Az érzelmektől túlfűtött Csetén úrrá lett a gyanakvás, a bizalmatlanság és nem kevés szégyen.

- Tulajdonképpen... ez most mire volt jó? - takarta el magát a színpad mögött, miközben a nézőtéren még mindig tartott a tapsorkán.

- Szereztünk ezer barátot - mondta Topor. - Plusz Vajnay fél a feltűnéstől - hát most kapott egy kicsit.

Topor elhúzta a backstage függönyét, hogy kiléphessenek a szabadságot jelentő előtérbe. De ott nem a szabadság várta őket, hanem Vajnay és két újságíró, akik közül az egyik rögtön fényképezni kezdett.

A fedetlen lőpornak több se kellett, átölelte Csetét, és fejét a másik nyakába fúrta.

- Kérem, hagyják őket! - mondta Vajnay, akinek ez a botrány hiányzott most a legkevésbé.

- De ön hívott, hogy írjunk a két bepottyant ügynökről! - szabadkozott a másik újságíró.

- Igen, de ne így... ez roppant kínos... Kérem, távozzanak.

A kél újságíró megvonta a vállát, majd eltűnt. Vajnay arcáról lerítt, hogy baj van, és hogy a bajt az ő kél balekja okozta. És ezt a kél balek is észrevette.

- Fiúk, ez többé ne forduljon elő, világos?

- De hát maga hívott ide minket! - mondta Topor.

- Nézni! Nem pedig szerepelni!

Vajnay biztos sok voksot veszített volna, ha az ezerfős közönség látta volna, hogy tombol most.

- Hát néztünk. És láttunk is. Eleget láttunk - vette elő szokásos pókerarcát Csete, aki persze semmit nem látott. Topor pedig, aki mindent látott, most meg tudta volna fojtani a társát.

- Szerintem maguknak ennyi mára elég - mondta Vajnay. - Ezután már csak a díjátadó lesz, az magukat úgyse érinti. Menjenek haza, pihenjenek, és holnap reggel nyolckor várjuk önöket a központban. Ott minden eszközt és eligazítást megkapnak.

- Köszönjük - mondta Topor, és csupasz mellkasát kezelte vakarászni. Vajnay fintorogva biccentett, majd eltűnt a függöny mögött.

A két újdonsült barát még néhány másodpercig a függönyt figyelte, nem lebben-e meg újra. Majd Topor a Csetéhez fordult:

- Figyelj, megtennél nekem egy sziveséget? Ki kellene hozni a hinterlandból a farmeromat és a pulcsimat.

A Kék Hangya Kávézó valójában egy diszkrét kocsmá volt a belvárosban, nem messze Topor albérletétől. Normális társaság jár ide (már ami az érkezést illeti, hiszen távozáskor minden részeg egyforma): egyetemi hallgatók, gimnáziumi tanárok, művészek. Na persze. Művészek. Ez a szó Toporban mindig viszolygást keltett: „Művész, naszép, lusta, mihaszna népség, akik alkoholban, nikotinban és koffeinban keresik az ichletet, hogy asztán másnaposan összeblöfföljenek pár színt egy vászonra, aszt attól seggre kell ülni!” Így értékelte Topor a mai művészeket. „Jó, a Csontváry Kocka, meg a többiek, azok tuttak, meg biztos vannak, akik ma is tudnak, de azokról csak nyolcvan év múlva vakarják majd le a többi léhütőt a művészettörténetészek. Addig meg szép kis karierr, az, hogy együt isznak a volt gimnáziumi tanáraikkal.”

A műveikre nem volt kíváncsi, nem is tudta, ki a szobrász közülük, ki a festő, ki a táncművész. Csak nézte őket itt a Kék Hangyában estéről estére, nézte, hogyan szikkad a szemüregük agyagsárgára, hogyan magyarázzák meg egymásnak az életet, amitől olyan gondosan távol tartják magukat, és amelyhez Topor valamennyiüknél jobban értett, mégse szólt róla egy szót se. A művészek és a tanárok, de még a diákok is mindig fizettek. Topor soha. Ő csak görgeti, halogatja, hizlalja az adósságát sörről sörre, kávéról kávéra minden este, már egy éve. Mindig óvatosan, apránként, mert nem az ital fontos neki, hanem a társaság, jóllehet Fantán, a csapos fiún kívül soha senkivel nem beszélgetett még, és ezek a beszélgetések is többnyire a számlafizetés időpontjának körvonalazásáról szólnak. De mégis jólesik emberek között lenni. Otthon, a négy fal között senki nincs neki. csak saját maga: az olvasást elunja, a televízió felidegesíti magát, a horgoláshoz pedig... férfi. Csak ülne otthon, pörögne, rágódna, és ennek a bűdös nagy, testes csöndnek a padlásajtáját egyszer csak ráruhá fönről a Jóisten, a nevéen szólítaná - nem Topornak, hanem Jánosnak ő pedig a végén még megjavulna. Hát akkor inkább lejár a Kék Hangyába. Itt felszívódhat, eltűnhet, legalább

maga elől; és amilyen régóta jár már ide, a többiek se nagyon vesznek róla tudomást. Tudják, hogy ott áll, a ropis tál, az idétlen aloe verás ital a reklám miatt, akkor az a kócos tag, akkor az a kócos tag, aki mindig csak egy sört iszik, de azt három órán át, aztán még székek és a vécé.

És az a kócos tag, Topor a tréning után ma is egyenesen idejött, mint ahogy egy pizsok kemény nap után bármelyikünk menekülne a családjához vagy a barátaihoz. Tragikus, hogy Topor családja egy kávézónak hívott kocsmá, a barátai pedig olyan emberek, akikhez soha egy szót se szólt. Bejön ide. leül, és senkinek sem mondja, milyen rossz napja volt, mennyi idiótával találkozott és mennyi kétsége van az egész Hálózattal kapcsolatban: csak a testtartása beszél, csak a mozdulatai panaszkodnak, csak az arcának kifejezéstelen redői mögül átsütő szomorúság árulkodik a pultnak, az üvegeknek, a kopott kárpitnak.

- Galántai! - kiabálta Fanta, a csapos a pult mögül, aki még harminc sem volt, de már vagy hatvanévnnyi élettapasztalatot szívott fel itt, ahol a nap huszonnégy órájából körülbelül tizenhatot töltött. A két fülcimpájába lőtt brill fülbevalók, a nyaka köré tekert, vezérműlánc vastagságú ezüst ötvösmunka és a mellkasán szegycsontig kigombolt ing arról tanúskodott: nemigen bánja, ha a csaposdivat már jóval azelőtt elrohant mellette, mielőtt erre a szakmára adta volna a fejét.

- Galántai, gyere ide! - merthogy Fantának Topor az elején még így mutatkozott be, később pedig nem akart komplikációkat (Fanta pedig sehogyan se mutatkozott be soha senkinek, mégis mindenki tudta: ő Fanta.) - Na, csucus, mizuj? - kezdett rá csaposunk a kocsmaszlengre, amelynek nemcsak mindennapos közönsége, de aktív formálója is volt.

- Semmi - rándította meg a vállát Topor, és lekuporodott a pulthoz.

- Mikor dellázol nekem ötvenkilencezer-négyszáz forintot? - Fanta ezt nem követelőzve, morcosan kérdezte: csupán saját lankadhatatlan jókedve serkentette évődésre.

- Malyd ha befizetted utána az ÁFÁ-t.
- Azt én már rég befizettem utána.
- Igen? És mit csináltál a blokkokkal, merthogy nekem nem adtad, az hétszentség!
- Nem tudok blokkot adni, apafej! Ki kellett vennem a papírt a pénztárgépből, mert a klotyóban elfogyott.
- Ez jó szöveg - nevetett Topor ezt majd mondd az APEH-kosoknak is!
- Egyszer már mondtam; azt mondták, ne izguljak, elég mélyre fognak ásni.
- Na, adj egy sört.
- Ötvenkilencezer-hatszázötven - jegyezte meg Fanta. Topor nem sumákkolt, nem keresett kibúvót, és nem tűzött hasra ütve határidőket sem. Mint mindig, most is csak ennyit mondott:
- Malyd behozom.
- Leharcoltnak tűnsz, minden rendben?
- Hmmm... naggyából - zárta rövidre Topor. Ez a naggyából jelentette az úrkikötőnek berendezett pavilont, a pincérruhát, a gyanakvó Csetét, a hibbant Zarvant, a rosszban sántikáló Vajnayt. Naggyából. A mainál durvább napokat is intézett már el ennyivel.
- A tegnapi sörödre a vendégem voltál - mondta neki Fanta.
- Mi is volt tegnap? - kotort vissza az emlékeiben Topor.
- Az, hogy nem jöttél.

Tényleg: Topor estig a rendőrségen ücsörgött Csetével. A Nagy Csörömpölés után Toporék mentek az órsre, a Zsiráfot pedig elvitte a mentőautó a kórházba. „De hogy a máriabükki tintafoltos jó égbe került

a Zsiráf a plázába?" - ötlött fel Toporban. - „Csak nem azzal a vele született Wartburgal jött, ami mijatt már az anyja magzatvize is olajfoltos volt? És ha még bentvan a kórházban, akkor a Wartburg még mindig a pláza parkolóban... Heuréka!"

- Fanta, génusz vagy! Ezért hozok neked egy csomó pénzt, ezt tedd el holnapra! - toltá vissza Topor a sörösüveget, és már pattant is föl a pulttól, amikor megszólalt az a förtelmes csengőhang. Az édeskés, gejl csengőhang, amely bármikor kikiabálhatott Topor zsebéből, és amely a férfi lelkiismeretét helyettesítette.

A Zsiráf megérezte, mire fáj Topor foga. Vagy Hársfalvinak lett elege. Vagy... vagy egy húszas szám, amihez még nincsen név rendelve. Topor a kijelzőre nézve nem tudta, örüljön-e vagy féljen. Az ilyen esetekre viszont kiforrott stratégiával rendelkezik: suttogva veszi fel valami csendes helyen, megvárja, m,g az illető bemutatkozik, aztán azt hazudja hogy egy megbeszélésen ül, és megígéri, hogy később visszahívja. Aztán persze nem hív vissza senkit mert abból neki még soha semmilyen haszna nem származott; viszont megvan a név a számhoz, amit be is ír a telefonjába, hogy legközelebb, mikor a negédes csengőhang figyelmezteti valamilyen korábbi disznóságára, legalább a csörgés néhány másodperce alatt felkészülhessen a rászakadni készülő pokolra.

Topor most tehát a Kék Hangya vécéje felé fordult. ahol csendes környezetben rázhatja le a telefonálót, bárki legyen is az.

A vendéglátóhelyekről sosem az étlapjuk, a pultjuk vagy az asztalaik adnak igaz képet: mindig a mosdójuk. Ha a legfelkapottabb éttermek vécéjének csempefugájában több a gomba, mint az étlapon. akkor menekülj. Ha pedig a Kék Hangya vécéjének padlóburkolatán kifolyt sörrel nem tudod eldönteni, megitta-e már valaki, mielőtt odakerült, akkor elszégyelled magad: te is csináltál már ilyet részegen.

A padló nedvessége utat talált magának Topor cipőtalpának cikcakkjai közt, ahogy az magára csukta a ragadós ajtót. Az előírásokkal ellentétben

itt a női vécében csupán tisztítószeret tartottak - és a higiéniaból ítélve elhagyták a kulcsát a férfi-mosdó pedig koedukált volt: piszoár a férfiaknak, vécékagyló a nőknek. Ezért sem lepődött meg Topor, mikor az egyik művésznővel majdnem összeütközött a szűk mosdó előterében.

- Haló - suttogott bele a telefonba, mikor a művésznő végre kézmosás nélkül távozott.

- Haló? Haló! - kiáltott a kagylóba a hívó fél, tipikusan abban a hiszemben, hogy ha ő rosszul hallja a másikat, akkor bizonyára a másik is rosszul hallja őt. Topor bemutatkozást várt volna ahhoz, hogy elkezdhesse a megbeszélés-visszahívom szabványszöveget; de az az idióta csak halózott.

- Haló! Hallasz? Én nagyon halkán hallak, hallasz?

Szóval tegeződnek. Topor továbbra sem tudta hová tenni a beszélgetőpartnerét.

- Figyelj, most nem alkalmas - kezdte rá mégis Topor, úgy döntve, a számhoz ezt a nevet fogja menteni a telefonjába: *Gyökér*.

- Csak a holnapot akarom megbeszélni, mikor hívhatlak?

A holnapot? Miért, mi van holnap? Kinek mit ígért holnapra? Holnap semmi magánakció: be kell mennie a Hálózat telephelyére, aztán ki kell mennie címekre.

- Holnap nem lesz jó - bökte ki végül Topor. - Dolgozom.

- Tudom, pont azt akarom megbeszélni.

- Bocsánat, kivel beszélek?

- Csete vagyok. Tudod...

Topornak ez az információ nem változtatott abbéli szándékán, hogy a számot *Gyökér* néven mentse el.

- Honnan van meg a számom? - komorodott el a hangja.

- Azt hiszed, csak te vagy olyan okos?

- Ki atta meg?

- Senki. Én adtam meg magamnak. Tegnap, az őrsön. Emlékszel? Olt volt a telefonod az asztalon. Megcsörgettem vele magam. A tárcsázott számok közön ott van az enyém, ha most nem írta volna ki. Mentsd el nyugodtan.

- És mit akarsz?

- Szerintem együtt kéne mennünk. Több szem többet lát.

- Neked hány szemed van? - zökkentette ki Topor.

- ...Kettő. Miért?

- És kettőt láatsz?

- Nem... egyet.

- Na jó. Te tudod, hova kell menni?

- Persze hogy tudom. Én mindent tudok. Címet, cégjegyzékszámot, tevékenységi köröket, tavalyi mérleget...

- Elég a cím. Van kocsid?

- Nincs. Neked?

- ...Lesz - mondta Topor. - Küldd el a címet S-emesben, reggi hétre ott vagyok.

Topor lerakta a telefont, majd a mosdó foltos tükrebe nézett. Amióta Topor SIM-kártyája dobog benne szívként, a telefon ilyet még nem hallott: a gazdája úgy ígért meg rajta keresztül valakinek valamit, hogy komolyan gondolta, és tartani is akarta a szavát.

Ahogy a mosdóból kilépve Topor keresztülvágott a Kék Hangyán, és ahogy a kijáratot elhagyva a Liget Pláza mélygarázsa felé vette az irányt, úgy érezte: noha vele született bizalmatlansága és az elmúlt napok történései felett érzett bosszúsága erősebb annál, hogy Csetét a barátjának nevezze, mégis évek óta először bizsergette meg a felismerés: nincs egyedül. Már az utcán járt, amikor telefonjában visszakereste a számot, melyről hívták, és elmentett a néven: *Csete*.

V.

Az előtt a háztömb előtt, melynek címét és GPS-koordinátáit Csete küldte át Topor telefonjára, a Nagy Csörömpölés utáni második napon, reggel hét óra négy perckor egy sápadt zöld (khm, Wartburg-zöld) Wartburg állt meg - már ha egy öreg kétütemű rángatózó lefulladását nevezhetjük megállásnak. Topor nem sokat bíbelődött a parkolóhely-keresgéssel: egyszerűen csak kirakta az elakadásjelzőt - na nem a városi sofőrök pökhendi arroganciájával, hanem azzal a pánikkal, ami a lefulladásnak szólt. Tényleg nem tudta ugyanis, lesz-e újra elindulás.

Az autót tegnap este hozta el a Liget Plázából, pontosan onnan, ahol a Zsiráf hagyta. Topor ismerte már a Zsiráfot, és tudta, hogy sosem zárja be, és sosem veszi ki belőle a kulcsot. Mert a Zsiráf már rég kivonatta volna a kocsit a forgalomból, de gépjárművet forgalomból véglegesen kivonni csak aláírt bontási igazolással lehet, ilyen igazolást Wartburgra Pedig csak úgy adnának ki, ha a Zsiráf fizetne az átvételén. Mert a bontók szerint - és nem keveset hívón végig a Zsiráf - a bontás értékét a fém világpiaci ára határozza meg, de a Wartburg-fém világ, piaci ára többnyire a használt tejes dobozéhoz igazodik. Vagyis a Zsiráf arra játszott, hogy egyszer csak valaki majd brahiból elköti, talán a Dunába hajt vele, vagy szántáshoz fogja használni három megyével keletebbre; a Zsiráf meg bejelenti a lopást a rendőrségen, és volt gond, nincs gond.

Topor tehát nem tört zárat, nem érintgetett drótokat - egyszerűen csak odament, beült és elhozta. Persze a parkolókártya a Zsiráfnál volt, a kórházban, a nadrágja zsebében, az ágya melletti kis fémszekrényben; és ha a fizetőautomatába dugta volna, az bizony eddigre már kereken kilencezer forintot mutatott volna. Topor hazudhatta volna azt is, hogy elhagyta a parkolókártyát, amely esetben ötezer forintot kellett volna

fizetnie saját zsebből, amit aztán bevasalhatott volna a Zsiráfon, aki örült volna, hogy csak ennyi, és nem a többszöröse. De Topor jóval egyszerűbb megoldást választott.

Este nyolc körül ért a Liget Plázába, amely ekkortájt kezd kiürülni: a sok konzumzombi fejében felsejlik valami távoli, ködös kép a családjukról, akik hazavárják őket, és az üzletekből kijöve a mélygarázson keresztül kirajzanak a szélrózsa minden irányába, még akkor is, ha bizonyos irányokba behajtani tilos.

Gyalogosan ballagott be, levette a Wartburg első rendszámát, és egy darabka fekete ragasztószalaggal a rendszám középső I betűjét T-re egészítette ki; majd a bejáratú sorompóhoz ment vele, a rendszámfelismerő kamera elé tartotta, és jegyet kért. A gép nyomtatott neki. A jegyen szerepelt a rendszám is, és a Topor számára megnyugtató információ: Az első fél óra ingyenes. Ezután Topor a kártyát lekezelte a fizetőautomatánál, amely nem kért pénzt, viszont jó utat kívánt. Ezután Topor visszapattintotta az első rendszám táblát, beült a Wartburgba, és a kijáratnál már nem is volt szükség a kártyára, mert a kamera már rendszámról felismerte, hogy ez az autó alig öt perce jött csak be a garázsba. A sorompó felnyílt, Topor pedig kihajtott, és úgy érezte, egy hosszú és fárasztó nap faforgácsízű tortájára ezzel a mutatvánnyal azért mégiscsak sikerült egy kis tejszínhabot pötytyentenie.

Nem is volt semmi gond hazáig, és reggel sem, az elinduláskor. Annál meglepőbb volt ez a lefulladás itt, a belváros közepén, egy szűk, árnyékos, egyirányú utcácskában. A mögötte felhangzó dudákra csak legyintett, minden figyelmével a járdára fókuszalt: az ilyen Csete-félék nem szoktak késni. És tényleg nem: ahogy Csete észrevette a közlekedési felfordulás okozóját, rögtön szaladt a Wartburghoz, kezében aktatáskával és egy pékségi papírzacskóval. Amíg Topor az egyre fáradtabban krákoló önindítót kínoztta, Csete már be is pattant az anyósülésre.

- Jó reggelt. Hoztam túrós táskát.

- Az csodálatos.

- Mehetünk! - nézett Csete Toporra, mert ő is érezte már a mögöttük tömörülő autósor türelmetlenségét.

- Fogunk is, ha mektolod!

- Hogy... jaj... rendben... - Csete kipattant az autóból, és a csomagtartóhoz szaladt. Intett a mögötte toporgó Suzukinak, aztán minden erejével nekifeszült és meglátta a Mongoose Security-matricát a hátsó szélvédőn. Nem profi matrica volt, csak öntapadós betűkből kívülre kiragasztott girbegurba felirat.

- Ez mi? - kérdezte Csete Toportól, aki időközben szintén kiszállt, hogy a sofőroldali ajtó oszlopát tolja.

- Micsoda?... ja, az? Felirat.

- De ez nem az a tag, akivel bezuhantunk...

- De igen. Neki tesztek most szívességet.

- Itt nekem valami nem tetszik - állt meg Csete, rá sem hederítve a mögötte idegbajt kapó tizenöt-húsz reggeli sofőrre.

- Micsoda?

- Hogy miért ilyen girbegurbán van ez felragasztva.

- Mert a Wartburg-üvegben nincs fűtőszál sorvezetőnek.

- Érdekes... - tűnődött Csete.

- Na, gyere el onnan! Nem kell olyan messziről tolni! Gyere ide az első ajtóhoz!

Csete még mindig a feliraton tanakodva előrement, majd tolni kezdték az autót. Csete a tükörnél fogva tolta, Topor pedig a saját oldalán

lehúzott szélvédőn keresztül kormányozott. Mikor megfelelő tempót ért el a Wartburg, Csete futtában föltépte az ajtót, hogy bepattanjon - nem számolva azzal a biciklis futárral, akinek ugyebár szabad már az egyirányú utcában szembejönnie, de arra nincs felkészülve, hogy a parkoló autók közül hirtelen olyan ősveteránnal találja magát szemben, amelynek a sofőrje túlon túl autón kívül tartózkodik ahhoz, hogy fékezzen - de miért is fékezne, ha egyszer most lendültek csak be -, és ahhoz, hogy bejusson az autóba, hirtelen fel kell rántania az ajtót, amelyre úgy kenődött fel a biciklis, mint disznózsír a pászkára.

A csörömpölés hatalmas volt, egy parkoló autó riasztója is megszólalt, közben pedig Csete kezében ott maradt a jobb oldali visszapillantó, ahogy a sofőrülésre ugró Topor másodikba rakta a Wartburgot és felengedte a kuplungot.

A Wartburg beindult, de Topor nem mert fékezni, hogy megnézzé, jól van-e a biciklista: a mögöttük haladók épp eléggé rohantak a munkahelyükre ahhoz, hogy ne akarjanak már ilyesmivel is foglalkozni. Majd legfeljebb mindenki tanúsítja, hogy a biciklis a semmiből került elő, és miután elütötte a kocsiját, csúnyán cserbenhagyta Toporékat. Csete néhány sarokig falfehéren ült az anyósülésen, és azt mérlegelte: hányan látták azok közül, akik ismerik, és hányan azok közül, akik hajnalonta elkövetik azt a hibát, hogy négy keréken guruló, bömbö-10 zeneládájukkal az ő erkélye alatt hangoskodnak. és akikre ő olykor az ágyából kelletlenül kikecmeregve vízfestékkel megtöltött lufit dobál. Ezen töprengett, majd amikor többsaroknyira elhagyták a környéket, egy újabb parajának intve búcsút. Topor felé fordult:

- Túrós táskát?

A Hálózat egy irodaház legfelső három emeletét bérelte a Váci úton. Ebben a három emeletben volt összetömörítve minden: a marketing, a sales, a HR, az informatika, az ügyfélkapcsolat - minden, amihez különösebb szakértelem kellett, vagy amit nem lehetett csak úgy kiadni

kis pénzért bevadítható balekoknak. A mélygarázsban pedig csak néhány nagyfőnök autójának jutott hely, köztük Vajnay Audijának és Zarvan Smartjának. A recepciós nézett is egy nagyot, amikor monitorján megjelent a mélygarázs sorompója előtt türelmetlenkedő Wartburg, és a mikrofonból megszólalt a furcsa beszéd:

- Na mi, lesz már? Itt állunk már vagy töb perce!

- Hova óhajt menni, uram? - kérdezte a recepciós.

- Vajnay úrnak a Hálózatból megíggyértem, hogy nyolcig lemosatom.

Ez a sehova nem passzoló válasz annyira összezavarta a recepcióst, hogy a legegyszerűbb, leg-automatikusabb reakciót tudta csak produkálni: felnyitotta a sorompót.

- Mínusz kettes szint.

- Aszt én nagyon jól tudom - szolt Topor hangja, majd az autó eltűnt a monitorról, három perc múlva Pedig Topor és Csete megjelentek a recepciónál.

- A Hálózathoz megyünk - mondta Csete, mert lőpor hangját már ismerte a recepciós.

- Meg van beszélve?

- De még, mennyire! - hallották közvetlenül a hátuk mögöl Zarvan hangját. - Helló, fiúkák, nagyon nagy show volt tegnap, mindenki azt emlegeti. A táncot, meg titeket.

A két férfi vállára egy sötétszürke alpakaöltöny két jól szabott ujja simult, miközben valamilyen harsány tutti-frutti parfüm aurája borult rájuk.

- És milyen összefüggésben emlegetnek? - kérdezte Csete a perzsa hóna alól szabadulva.

Zarvan a forgósorompó felé terelte, majd saját belépőkártyájával maga elé tessékelte a két férfit.

- Csak jókat mondanak. Véletlenül valaki felvette az én táncomat....

- Véletlenül... - nézett Csete a másokra.

- ...és megmaradt a ti részetek is - folytatta Zarvan, már a liftben - Fent van Youtube-on, olyan...

-szexi? - kérdezte flegmán Topor.

- Több annál. Ősrobbanás. Big lájk.

A liftajtó a negyediken nyílt ki. Zarvan maga előtt lökdöste a fiúkat, közben a nagy, jól szekcionált irodaterben úgy üvöltözött, hogy minél több álmos arc feléjük forduljon.

- Nézzétek, ki van itt! Hahó! A Nagy Csörömpölőkl

Kialvatlanságtól duzzadt, közönyös, kocsonyás tekintetek súrolták őket.

- Tudjátok! A tegnapi nap sztárjai!

Az minden arcról lerítt, hogy Zarvant már egyáltalán nem veszik komolyan; ráadásul aki ma reggel nyolcra itt van, az gyaníthatóan nem vett részt a tegnapi egész napos ereszd el a hajamban. Topor és Csete olyan kellemetlenül érezte magát ezen a kör-behurcoláson, mint a Szent Jobb a Budapest Parádén. Egyetlen mosolygó arc sietett csak az üdvözlésükre, Csete legnagyobb öröme: Esztike, aki hastáncosbikini helyett ezúttal farmert, blúzt és egy harsány színű blézert viselt.

- Nézd kit hoztam, Eszti! A Han Solo-donorodat meg a kis barátját - tapsikolt Zarvan, mint egy tízéves kislány.

- Sziasztok! - mosolygott Eszti kizárólag Csetére.

- Topor János - nyújtott kezet a mellőzött.

- Zarvan Kutchemeshgi! - fogadta el a jobbot a perzsa a lány helyett.
 - Tényleg nálunk fogtok dolgozni, nagyon faszántos! - hozta Eszti a stílusát. - A kis szemed jól van? Tegnap kurva ronda volt.
 - Semmi baja - mondta Csete. A lány felvidult:
 - Akkor add már meg a számod!
- Csetét váratlanul érte a váltás.
- A számom?...
 - Nulla-hat-húsz-három-tizennégy... - mondta Topor fejből Csete számát.
 - Na várjál, ne olyan gyorsan... - Eszti papírért szaladt.
 - És a tied titok? - kérdezte Zarvan Toport.
 - Hamis vagy! - felelte Topor, és megcsipkedte a perzsa arcát, akinek ez pokolian tetszett. Mert Topor már csak ilyen volt: mindenki a tenyeréből evett, és bár a lányokat szerette, tetszett neki az új felfedezés, hogy férfiak fejét is el tudja csavarni.
 - Nulla-hat-hetven-kilenc-tizenhárom - kezdte el Csete Topor telefonszámát.
 - Kussoljál! - rúgott Topor hatalmasat Csete bokájába. - Írjuk alá, amit kell, aztán menjünk. Elég rossz helyen parkolunk.
- Itt Topor arra gondolt, hogy a liftajtóba tolattak be.
- Eszti-maszti elkísér titeket - mondta Zarvan, és rájuk kacsintott.
 - Hányszor kértelek, hogy ne hívj így!
 - Bocsi! Csak azért - nézett a perzsa mélyen Csete szemébe -, mert Eszti-maszti nagyon szeret... khm...
 - Menjünk a munkaügybe! - húzta el a két férfit a perzsa társaságából Eszti-masz... khm... Eszter.

Hogy az előző nap tematikájához hűek legyünk, a Csillagok háborúja első részében van egy jelenet, a két jedi egy ajtó előtt áll, az ajtó felnyílik, a túloldalán pedig ott áll az ördögfejű Darth Maul, a szarvaktól ékes, vörös fejű gonosz Sith Lovag, tekintetében olyan gonosz elszántsággal, amitől a két jedi egy pillanatra meglepődik.

Ezt a jelenetet kell elképzelnünk ahhoz, hogy értsük, mi történt a Váci úti irodaház negyedik emeletén, amikor Topor és Csete abba az irodába nyitott be, ahol az aláírni- és átvennivalók várták őket - plusz közvetlenül az ajtó túloldalán, tekintetében olyan gonosz elszántsággal, amitől a két férfi nemcsak meglepődött, de Csete még szökkent is ijedtében ott állt Bedő.

- Faszom, Bedőkém, lazítsál már! - rivallt rá a lány. Bedő kicsit összebb húzta magát, de a két férfit nem tévesztette szem elől.

- Gyertek be - mondta itt vannak a cuccok. Ez itt a ti bibliátok - mutatott egy házilag fűzött, néhány oldalas anyagra.

- Az nem vastagabb? - kérdezte Csete, a hangjában őszinte döbbenettel.

- Micsoda? - nézett rá Bedő.

- A Biblia. Az ennél vastagabb. Meg két oszlopba van szedve.

- Istenem! Csodálkozik, ha pofán fújják! - sóhajtott Bedő Topornak. - Ebben van leírva az üzletkötés menete, a szükséges kérdezz-felelek.

- És ellehet térni tőle? - kérdezte Topor.

Bedő zavartan lapogatni kezdte a nyomtatványt.

- Őőőő... azt mondja... jó napot kívánok... te milyen más köszönést tudsz még?

- Agyj Isten... vagy tisztelem... - sorolta Topor.

- Szerintem ezeket nyugodtan használhatod.

- Szerintem meg ezt ne egy biztonsági őr szabja meg - vetette közbe Csete.

- Mert, mi a bajod? - nyúlt Bedő az övéen függő spray felé.

- Ez itt a körzetetek térképe - próbálta menteni a helyzetet Eszti. - Geci jó környék, tizenegy ker. széle, panel meg villák. Csucsúék körzete, de ők nyertek a tréningen egyhetes Maldívot last minute, úgy-hogy addig tiétek a terep. Mondjuk, őket is irigylem.

(Nem kell őket irigyelni: mikor ez a beszélgetés zajlott, Csúcsút épp ízekre szedték a spanyol reptéren, mert a fémdetektor kapunál besípolt a magyar ortopédia kézműipari hagyományait dicsérő fém lúdtalpbetéte.)

- Itt vannak még a szerződéshez szükséges formanyomtatványok, amiket az ügyféllel alá kell íratnotok, valamint a szerződéseket két-két példányban, írástok alá, és meg is vagyunk - darálta le gyorsan Eszter.

Csete a szerződése fölé állt, és olvasni kezdte: nemcsak úgy sebtében futotta át, hanem már a kínosság határát jelző huszadik néma másodpercben, a harmadik sóhajtásnál érezhető volt, hogy még az első mondaton se jutott túl.

- Ezt majd elolvasod otthon! - pattant mellé Bedő.

- Úgy nem írom alá.

- Aláírod!

- Különben?

- Tudod te azt! - Bedő rámarkolt a gázspray fejére.

- Fenyegetsz?

- Vakarcs!

- Náci! - vakkantotta Csete, és már ugrott is be Topor háta mögé, aki így Csete helyett kapott ízelítőt Bedő könnygázától. Az első másodpercben

föl se fogta, mi történt; a másodikban próbálta megállni, hogy Csetét egy fél fordulattal lepofozza; a harmadikban pedig szétaradt az arcában a nyálkahártyáit kaparó, maró forróság.

- Ne dörzsöld, úgy csak rosszabb lesz! - mondta Csete a háta mögül.

(Nem Topor volt a nap vesztese: a repülőtéren ezalatt az egyik túlbuzgó biztonsági őr Csucus hatalmas pocakjába beleképzelt legalább nyolc kiló bezacskozott heroint, úgyhogy a mi örökké vidám Csúcsunk most éppen sírásra görbült szájjal, anyaszült meztelenül feküdt hason egy ablakok nélküli szobában, mögötte pedig egy reptéri biztonsági őr készült gumikesztyűs jobb kezével egy olyan mutatványra, amiről Csucus hasonló fajsúlyú feleségének csak ennyi jutott eszébe: „ezt hányszor kipróbáltam volna már vele, de sosem engedte!”)

- Nyomorult gáspré! Sírva írtam alá a szerződést, elsem olvastam - mondta Topor könnyes szemmel néhány perc múlva Csetének, ahogy a szükséges paksamétával a hónuk alatt iparkodtak a lift felé.

- Mindig el kell olvasni, mielőtt aláírod a neved - bosszankodott Csete.

- ...Miért, te a saját nevedet írtad? - torpant meg a másik.

Csete arca erre a mondatra éppolyan lett könnygáz nélkül, mint Toporé könnygázzal.

Nem zavarták felhők a napot, amely pikírt kedvében nyári fényével élesen kirajzolta a belvárosi háztömbök vakolatában ülő mocskot, ahogy a zöld Wartburg végiggurult a Bajcsy-Zsilinszky úton. A fiúk az összes ablak letekerésével bocsátották meg az NDK gépészmérnökeinek, hogy annak idején a Wartburggal összefüggésben még gondolati szinten sem jelent meg a légkondi. A filmekben ez az a jelenet, amikor a két hős a napsütötte városban cirkálva magabiztosan és ellenállhatatlanul hajtja pusztá tekintetével az uralma alá az utat, miközben a néző valami dögös, hetvenes évekbeli funky-disco zenét hall. Hőseinkkel is ugyanez a film pörgött, ugyanez a lemez szólt, amelyről a tu akkor ugrott le, mikor a

Lánchíd felé kanyarodtak: a macsó cirkálás ekkor váltott át egy háromnegyed órás, fullasztóan forró araszolgatásba, amely alatt a reggel elgázolt biciklis futár kétszer is elment mellettük anélkül, hogy felismerte volna őket.

- Na lássuk! - Topor a dugóban felütötte és a kormányra rakta a „bibliát”.

- Aszongyja... a Hálózat-ügynök mindig türelmes, udvarias és nyitott...

- Kikkel? - nézett rá Csete. - Ezekkel? Akik a férjüket őrzik a fagyasztóládájukban? Vagy szabadkőműves-páholyt vezetnek a mosókonyhában? Mind saras!

- Első szabály - olvasott tovább Topor ne te akarj eladni: ők akarjanak venni! ...Te akarsz eladni?

- Eszemben sincs.

- Nekem sem. Akkor ezzel nem lesz gond. Második szabály: a „nem” is az „igen” egyik formája...

Ezt te érted?

- Nemigen.

Nem is idézném az egész beszélgetést, mindenki elképzelheti, milyen hosszú volt az út a tizenegybe - és az igazi szenvedés még csak eztán kezdődött.

A két férfi megegyezett, hogy felváltva próbálkoznak: Topor feldob egy pénzt, és ha tízes, akkor Csete kezd, ha húszas, akkor Topor. Csete belement. Topor pedig elképedt, hogy ezt az örökkön gyanakvó, kukacos alakot milyen könnyű balekra venni. Tízes lett, Csete kezdett.

Egy csendes, családi házas utcában próbálkozik. kőhajításnyira egy lakóteleptől. Csete csöngetett. Egy hatvan év körüli, jól szituált asszony nézett a kertben a rózsái közül, és gyanakvó, éles hangon ezt kérdezte:

- Mit óhajtanak?

- Mi semmit - az a kérdés, hogy ön óhajt-e valamit. - Csele Toporra kacsintott. - Tudod, első szabály.

a nő kimászott a rózsák közül, és fenyegetően a kapu felé indult. Csete ezt fél sikernek vette.

- Nem, nem óhajtok semmit.

- Tehát igen - jegyezte meg Csete, és újra kacsintott: - második szabály.

- Mit képzelsz! Tűnjenek el innen, vagy kihívom a rendőrséget!

- Jól van na... egy kis túrós táskát?...

Toporé volt a következő kapucsengő, melynek rekedtes berregésére egy olajos kezű férfi mászott

elő a ház háta mögötti műhelyből.

- Tízről vagyunk csak! - mondta a férfi.

Topor gyorsan felmérte a helyzetet, és rögtön idomult is.

- De én... boccs, csak én ugyan úgy nem tudtam aludni mint, maga.

- Ilyen időben nem is lehet - dörzsölte meg homlokát a csuklójával a férfi.

- Miben segíthetek?

- Elromlott a... a... - Topor itt egy, a falnak támasztott motoros fűkaszát vett észre, ám egy ilyen kifejezésnek, hogy motoros fűkasza, e pillanatban csak az író tud utánanézni egy külön Google-ablak-ban, nem pedig egy kapuban ácsorgó szélhámos, aki még a hárfát is keveri a tubával, így Topor pantomimba kezdett: egy képzeletbeli fűkaszát lengetett a nyakában, a derekát ingatva. Csete nem értette, és arra sem emlékezett, hogy a „biblia” tett volna utalást ilyesmire - hát gyorsan fellapozta a füzetkét.

A fűkasza. Gondoltam - mondta a szerelő. - Nem tudom, mi van, mindenkinek most megy tönkre. Itt van?

- N-nem, otthon van.

Csete semmit nem értett az egészből: se első szabály, se második... hogy lesz ebből üzlet?

- Milyen márka?

- Cseh. Szlovák.... Csehszlovák. Csete még mindig a füzetet lapozgatta, és csenden Toport bökdöste.

- Jó régi lehet... - tűnődött a szerelő. - Nem is tudom, hogy ők gyártottak-e ilyesmit.

- Netten meglehet nézni - mondta Topor. - Magánál van nett?

- Van, de elég vacak

- Mennyit, fizet érte, megkérdeszhetem?

- Havi négyezret.

- Plusz a tévé meg a telefon.

- Ja.

- Nekem hatezerért van mindenem. Szélesáv. - Topor közelebb hajolt a szerelőhöz: - Hasítyja a

pornót.

Hősünk úgy képzelte, a szerelő műhelyében olajos alkatrészek fölött a kilencvenes évek megfakult naptárposzterein tupírozott hajú, pucér, szőrös lányok hajolnak kamionalkatrészekre, és nem tévedett.

- És képzelve - folytatta Topor továbbra is a szerelő arcába motyogva - most nálam maga is előfizethet. Huszonkét T-vé csatorna, asztán internett...

- Másfél gigabit, és hatforintos telefonpercdíj! - egészítette ki Csete.

- Így van - bólintott Topor. - Telefonálhat, netezhet. A saját édesanyja ugyanolyan közel lesz, mint Panela Andersen.

A szerelő elkacagta magát.

- Ezt nekem mondják, hanem az öregasszonynak itt a szomszédban. Kőkemény szexmániás, özvegy Varróné.

- Engem most hajtott el - mondta Csete.

- Biztos nem volt elég rámenős! - veregette vállon a szerelő, magáról megfeledkezve. Csetének így végre lett egy olajos vállú inge. Topor a paksamétából kivett egy lapot, pár szót írt rá, és Csete kezébe nyomta.

- Eridgy vissza, csönges be, add át.

A szerelő és Topor bementek a kapun, Csete pedig azon kapta magát, hogy az utcán álldogál, jobb kezében a cetlivel, balban a „bibliával”, és semmit sem ért abból, amit mi, hétköznapi emberek egyszerűen csak valóságnak hívunk, és amitől ő egészen mostanáig gondosan távol tartotta magát. De ha ez most a valóság, akkor legyen valóság: a „bibliát” maga mögé hajítva elindult özvegy Varróné kapuja felé.

Miközben a szerelő a műhely melletti kerti csapnál Ultra Dermet dörzsölt a kezére, Topornak a műhelyajtó résén keresztül lehetősége volt megszemlélni a tupírozott lányokat, akik megnyitották előtte az első ügyfél kapuit. Azt is látta a kerítésen keresztül, ahogy a szomszéd hölgy a lapot olvasgatja, majd alaposan körülnézve behúzza Csetét az utcáról.

- Mit írt arra a lapra? - kérdezte tőle a szerelő.

- Aszt, amit általában a nőktől akarunk, csak nem merjük nekik megmondani - mondta Topor, és hozzálátott a papírok kitöltéséhez.

Bő tizenöt perc múlva, mikor mindennel végeztek. Csete csöngetett a kertkapun, összeolajozott inge mellégombolva, a haja kócos, az arcán

különös fintor, az újdonság varázsának és az émelegésnek fanyar keveréke.

- Adj egy nyomtatványt! - kiáltotta be erőtlenül.

Topor a kapuhoz szaladt a dossziéval.

- Van benne két koncertlyegy, azt is add oda!

- Milyen koncertjegy? - kérdezte Csete.

- Boy George. Mindenkinek jár.

Topor mögött az udvarból a szerelő integetett boldogan a két saját jegyével.

- Milyen koncertjegy? - kérdezte Csete még hangosabban, mert erről egy szó sem esett sem a „bibliában”, sem a Hálózat székhelyén.

- Majd elmondom, add oda.

- De milyen koncertjegy?

- Add oda! - sziszegte Topor, és a szomszéd felé lökdöste Csetét. A hölgy egy pongyolában állt az

ablakban.

- Milyen koncertjegy? - kérdezte Csete már a Wartburgban ülve, és miközben a következő utcába gurultak át. Topor dossziéjából kiforgatott néhány jegyet. Profi nyomtatás volt, fémcsíkkal, perforációval: pont olyan, mint amelyet a jegyirodák árulnak vagy amelyet a Topor-féle svindlerek tudnak gyártatni.

- Boy George.

- Az ki?

- Nem érdekes...

- De érdekes. Az a nő úgy írta csak alá a szerződést, ha elmegyek vele a koncertre.

- Nem foksza elmenni.

- Hogyhogy?

- Mert nem lesz koncert.

- Hogyhogy... hogyhogy nem lesz koncert?

- Nem lesz.

- És akkor nekem miért kellett ezzel a nővel... mi lesz, ha ezt Eszti megtudja?

- Ugyan, kitől tudná meg?

- ...Tőlem.

- Hát te ritka nagy barom vagy - mondta Topor, ahogy a következő utca sarkán leállította a motort.

- De hogyhogy nem lesz koncert? - kérdezte Csete a nap végén újra, tizenkét sikeres üzlet megkötése után a Kék Hangya pultjánál, ahol mindenki okét nézte: a törzsközönség számára kiderült, hogy Tejpornak, ennek a már megszokott pultdekorációs darabnak haverja, sőt, hangereje is van. Topor pedig már bánta, hogy elhozta ide Csetét. Nemcsak neki adja ki magát, de Fantának, a pultosnak, és az összes szempárnak is, amelyek ebben a pillanatban mind rájuk szegeződtek. Mert mindegy, hogy az ember bezárkózós remete, mint Csete, vagy társadalmi remete, mint Topor, a lényeg a magány, az elefántcsonttorony, amelyből lenézve mindenki, aki kiadja az érzelmeit és a gondolatait, aki oldottan és felszabadultan viselkedik a másikkal, olyan szánalmasan kisszerűnek tűnik - Csete szemében gyanúsnak, Topor szemében pedig baleknak -, de ahogy magad is kitárulkozol, észreveszed, hogy semmivel sem vagy

különb náluk, pontosabban, hogy ugyanolyan szánalmasan kisszerű vagy, mint ők.

Csete ezt érezte ma egész nap: a lopott Wartburg tükrét letörve, a hölgyhöz beosonva, a többi üzletkötéskor Topor cseleit elsajátítva ugyanolyan gyanúsnak. átlátszóan lemeztelenedettnek érezte magát, amilyennek ő látta eddig a többieket.

Topor pedig most érzi ezt, most, hogy itt ül valakivel, aki tudja a telefonszámát, de nem azért, hogy behajtsen rajta bármit is; aki annyira megbízik benne, hogy a saját nevének aláírásával beleugrott egy közös munkába, akinek Topor végső soron ki lett szolgáltatva. Topor ugyanolyan olcsó baleknak, megvezethető palimadárnak érezte magát, amilyennek ő látta eddig a többieket.

Néhány napnak pedig még el kell telnie ahhoz, hogy rájöjjenek: az emberek nem kisszerűek, és azzal, hogy köztük élnek, ők sem válnak azzá: itt mindenki egyszerűen csak ember. Az a legkevesebb, és sajnos a legtöbb is, ami rólunk elmondható.

- Szóval hogyhogy nem lesz koncert? - kérdezte Csete. - Ezt ugye nem a Hálózat szervezi?

- Nem. De én sem. Senkinem szervez koncertet.

- Akkor miért kell ingyenjegyet osztogatni? Ettől nem kötsz több üzletet!

- Nem is azért csinálom. Ha észrevetted volna, a legyet mindig, csak a legvégén hozom szóba. Plussz hűje lennék a Hálózat malmára halytani a vizet.

Csete hallgatott. És gyanakodott. És gyanakodott. De semmi konkrétum nem jutott. És ezt Topornak is beismerte.

- Nem értem.

- Na figyelj - fordult felé Topor. - De esküdj meg, hogy senkinek nem beszélsz róla.

- Esküszöm - mondta Csete, aki nagyon sok összeesküvés-elméletet olvasott már el, és számosat gyártott maga is, de megszokta, hogy az emberek ezekre nem kíváncsiak, így sosem beszélt róluk senkinek.

- Én semmibe nem vágok bele úgy, hogy, ne járlyak vele jól. Gondolom, erre már rájöttél.

- Igen, de ezzel a Hálózattal nemigen volt választásunk.

- Nem volt. De ha már belecsöppentünk, miért ne szeggyünk ki belőle minél többel? Amikor kijöttünk az őrizetből, egész élyel azon töprengtem, hogyan tudnék úgy pénzt csinálni, hogy az ügyfeleket se csapjam be, a Hálózat zsebéből se vegyek ki, és a végén minden nyomot el lehessen tüntetni. Asztán reggelre meglett az ötlet. Azért nem mentem be a tréningre, mert a jegynyomtatást intéztem telefonon.

- És mi az ötlet? Odáig tudom, hogy koncertet szervezel, amire ingyenjegyet adsz, aztán nem lesz koncert.

- Nagyon figyelj, mert csak 1-szer mondom el. Itt egy jegy. Boy George, Augusztus 10-ke, tizenkilenc óra, Papp László Sportaréna. Tiszteletjegy, kereskedelmi forgalomba nem hozható.

- Látom.

- Fordísd meg.

- Felhasználási feltételek. Jelen jegy... át nem rúgható... a műsorváltozás jogát fenntartjuk.

- Egy ilyen jegy előállítási költsége kettőszáz forint. A sportaréna tizenkétezer férnek be, de az túl nagy szám: legyünk reálisak, számoljunk háromezer nézővel. Tehát a jegy előállítási költsége ötszáz ezer forint.

- Hatszáz - javította ki Csete.
- Látom, figyelsz - legyintett Topor. - Ez a buli ennyibe kerül nekem.
- Nekünk - javította ki újra a másik.
- Nekem.
- Mindegy.
- ...Fojtathatom? Szóval. Háromezerdarab jegy. Mi ebből párat szétosztogatunk az elkövetkező napokban. Ma huszonnégyet, holnap-holnapután még egy párat. Durván százat. Marad kettőezer-kilencszáz. Ezzel egy idelyűleg interneten elkezdek puszogni. Fórumokon, álneveken.
- Ebben tudok segíteni - mondta Csete. - Kilencvenhat fórumon vagyok regisztrált tag.
- Például?
- Apokalipszis-pont-hu, Conspiracy-pont-hu, Szittyá-fórum, Szívcsakra-klub...
- ...Majd még beregisztrálunk egy-két normális helyre.
- És aztán?
- Aztán lesznek, akik felkapják a fejüket Boy George-dzsra. Viszont csak azért nem fognak beleugrani egy előfizetésbe, hogy elyussanak a koncertre. Márpedig a jegyet kereskedelmi forgalomban nem tudják megvenni. Ekkor mi apróhirdetésoldalakon és aukciós portálokon megvillantjuk a jegyeket. Egy havi előfizetés ára, hatezer forint szerintem reális. Számolj!
- Hatezerszer kettőezerkilenc, az... az... tizenhétmillió-négyszázezer forint. De legyünk reálisak: ha ötszáz jegyet eladunk és utána leálunk,

nehogy lebuklyunk, az is hárommillió forint. Az már elég ezért a pár hétért.

- Hárommillió - csillant fel Csete tekintete -, az fejenként másfél!

- Te miről beszélsz? - torpant meg Topor.

- Hogy... hogy én...

- Ne éljd bele magad. Ma reggel még oda se akartad adni a lyegyvet a nyanyának. Ott üvöltöztél az utcán, hogy mijenkoncert-miljenkoncert!

- És ebből hogy nem lesz baj?

- Mijén baly lenne?

- Hát hogy kiderül, hogy nem lesz koncert! Hogy fog kiderülni például?

- Úgy, hogy odamennek az emberek augusztus 10-dikén, kinyalva, mint Szaros Pista a neve naplyán, asztán látyják, hogy zárva, és hazalyönnek.

- És nem fognak reklamálni?

- Az a huszon-harminc, akik tőlünk kapták a lyegyvet, nem fog, mert szólunk nekik. Akik meg vették, azok kussollyanak, mert ralyta van a jegyen, hogy nem lehet átruházni, tehát honnan van nekik ugye, és az is rajta van, hogy a műsorváltozás jogát fenntartyják.

- És a Hálózat?

- Szerintem valami nem oké a Hálózattal. Nem szeretik a nyilvánosságot, ez az első pillanatban kiderült. Ők nem fogják kiborítani a bilit, mert kiöntenek vele a gyereket is... így mongyják?

- De Vajnay...

- Vajnay bekaphatja - mondta Topor, és saját zsenialitásának nikotinglóriájában nagyot kortyolt fellazult söréből.

- Mit kaphat be? - hallotta a következő pillanatban a háta mögül, és úgy félrenyelte a sört, hogy azt hitte, megfullad. Zarvan hangja volt. Esztimasz... Esztivel érkeztek, akinek Csete szólt, hogy itt lesznek: ez a két férfi szemvillanásainak rövid párbeszédéből világos lett Topor számára. Mindketten a reggeli munkaruhájukban, bár Zarvan a zakótól hamar megszabadult, és a nyakkendőjét is meglazította, ahogy egy igazi multi-yuppie teszi az este tízes munkavégzéskor.

- Na, geci nap az első. mi? - fúrta magát Eszti kettejük közé.

- Kusolsz, fater! - intett Topor Csetére.

- Miről kussol? - fúrta magát oda Zarvan is. Ebbe az idillbe már csak Fanta hiányzott a hülye versi-kéivel:

- Sziasztok-szevasztok, sokat isztok, bebasztok! Mit adhatok?

- Ez mekkora duma! - rekonstruált Eszti - Szevasztok, mit isztok! -, és lány létére úgy röhögött fel közvetlenül Topor füle mellett, mint egy orrsövény-ferdüléssel hiéna. És amikor nevetés közben kifelé fújta a levegőt, annál csak az volt furcsább, hogy befelé szívva szabályosan röhögött.

- Én egy sört! - bökte ki végül.

- Korsó vagy pohár?

- Korsó.

Csete a saját buborékos ásványvizére nézett, majd elpirult.

- És neked? - fordult Fanta a nyúlánk perzsához.

- Dupla martinit, kevés jéggel.

- Figyelj, James Bond, ez itt nem Monte-Carlo. Én arra lettem volna kíváncsi, hogy korsó vagy pohár?

Topornak ebben a pillanatban elege lett az összepréseltségből.

- Na jó. Kicsit sokan állunk itt.

- Ez az, gyere, hagyjuk magukra a fiatalokat!-ragadta meg Topor csuklóját Zarvan, miközben leplezetlenül Esztire kacsintott, zsákmányát pedig a presszó szomszédos végébe rángatta. - Hú, odass, biliárd! Tudsz?

- Nem igazán - húzatta magát Topor, és vágyakozva nézett vissza a sörére és a székére, ahonnan egy éve még soha senki nem rángatta el.

Eszti Csetével maradt.

- Nagyon szar volt? - kérdezte a lány.

- Nem. Tizenkét szerződést megkötöttünk.

- Hú, apám, az geci sok! Hogy csináltátok?

- Megvannak a módszereim. Annyi csak, hogy a hálózatos füzetecskét el kell felejteni.

- Én már az első pillanatban láttam, hogy te tökös férfi vagy.

A lány végigtolta a tenyerét a Csete combján. Az sietve mellényelte az ásványvizet.

Eközben Zarvan a golyókat rendezgette kezdéshez, miközben áthajolva a biliárdasztalon hátra-hátramosolygott Toporra.

- Legalább mi külföldiek tartsunk össze. Te honnan jössz?

- Honnan jönnék? Budapest-ről.

- Csak mert olyan furcsán beszélsz...

- Nem jártam nyelvtanórákra. És te?

- Irán. Meg Milánó. Apám perzsa, anyám olasz - mondta Zarvan, és tovább rendezgette a golyókat.

- Nem először csinálom... és te? - kérdezte félreérthetetlen kettősséggel.

- Én igen, de még várnék veled - mosolygott vissza kelletlenül a simlis. - Meg is van. Gyere ide. Innen kell kezdeni, a fehérrel. Válassz egy dákót.

- Mindegy - mondta Topor. mert szeretett volna már túlesni ezen az egészen.

- Dehogymindegy! - mondta a perzsa, és elkezdte sorra venni az eszközöket. Tapogatta, méregette őket. - A dákó a te meghosszabbításod. A biliárdban együtt kell élned a dákóval. A dákón keresztül válsz a golyóvá, a golyón keresztül a lyukká.

- Eszt még így nem hallottam - mondta Topor, és az órájára sandított.

- Ez jó lesz - vett ki végül egyet Zarvan. - Meggyantázzuk a végét... így...
- és miközben a gyantával a dákó végét dörzsölte, úgy nézett Toporra, ahogy egy topless autós lány nézne a szélvédőn keresztül az ülésen felejtett nercbundára.

Eszt egy húzásra félig hörpintette a korsót. Csete pedig őszinte vallomással készült megtörni a kortyokkal tarkított csöndet.

- Figyelj... valamit tudnod kell rólam.

Eszt elvette habbajszos szájától a korsót, és válaszként olyan öblösét böffentett, mint egy tiszántúli polgármester. Ezt a tiszta hang csak még jobban felkorbácsolta a férfi őszinteségét.

- Én ma lefeküdtem egy ügyféllel.

- Hú, te tényleg nagyon tökös vagy! - mondta Eszt, aki annyira nem bírt már magával, hogy lábait muszáj volt újra és újra keresztbe fonna.

- ...Aki lényegesen idősebb volt nálam.

- Nagyon rossz fiú - suttogta Eszt.

- De... nem csalódtál most? Nem nézel le?

- Hülye vagy? Mit gondolsz, én hogy kerültem oda, ahol most dolgozom?

- Ho... hogyan?

- Kilenc emberen keresztül.

- Kilenc! - pattant fel a pulttól a férfi magából kikelve. - Kilenc! Kilenc férfi!

- Hét férfi. Hét férfi és két nő.

- Jézusom! Az majdnem egy focicsapat!

- De nem egyszerre - mentegetőzött a lány. - Legalább három alkalom volt.

- Három... Te jó ég!

Csete feldúltságában képtelen volt visszaülni a pulthoz. - Te... te... te...

- Én mi? Te kúrogatsz öreg nőket munkaidőben!

- Te meg bárkivel, csoportkedvezményel...

- Figyelj, járunk?

- Nem...

- Akkor mit veszekszünk? - kérdezte Eszti, teljesen jogosan.

- ...Az igaz - mondta Csete, és miután varázsütésre szertefoszlott a zaklatottsága, visszaült a pulthoz.

- Na. - Eszti beszéd helyett felhajtotta a maradék sörét. Csete a pult mögé bambult. Nem szólt, de ha szólt volna, ezt mondta volna: „azért hét, az sok”.

A terem másik végében Topor hasonlóan fancsali arcot vágott, miközben a biliárdasztalra kellett hatolnia dákóval a kezében, hogy a perzsa

mögéje állhasson, és a hátára hajolva elmagyarázhassa a helyes lökéstechnikát.

- Így. A golyó közepét célzód. A mutató- és középső ujjadat finoman szétterpeszted... a lökő csuklód laza. Érezned kell a mozdulatot.

- Figyelj, nekem ez így nem megy - állt fel hirtelen Topor: olyan hirtelen, hogy a mögötte törleszkedő perzsát lendületből orron fejelte. Amaz megszédült, és eltűnt az asztal alatt, csak vékonyka szűkülés hallatszott.

- Mindig ez van! Mi mindig megkapjuk a magunkét!

- Miről beszélsz?

- Üsd a buzit! Dobáld meg!

- De véletlen volt, esküszöm!

- Azt hittem, te egy rendes pasi vagy. És tessék!

- De én nem akartam...

- Ti vagytok a köcsögök! - kiáltotta Zarvan az asztal alól, és mivel ő nem látszott, ezért a hirtelen támadt csöndben minden szem Toporra szegeződött. Amaz lehajolt, és feltámogatta Zarvant, aki zsebkendőjét tartott vérző orra elé, és bár Topor soha nem gondolta, hogy valaha férfinak ilyet mond, most mégis ez történt:

- Nagyon kérlek, ne csinálj jelenetet.

Zarvan a biliárdasztalnak dőlve eggyel mérsékeltebb stílusban folytatta.

- Tudod, mit jelent angolul az, hogy „gay?”

- Nem... még magyarul se...

- Hogy vidám. Hogy jókedvű. És én speciel az is vagyok. Egy hetero férfi sosem fog tudni olyan felszabadultan bulizni. Nem fog fűnyírás közben

pezsgőt inni. Nem rendel a parkba sütit. Nem élvezi úgy a ruháit vagy az ételeit. Nem érzi magát olyan jól a bőrében.

- Azt mondd?

- Azt. Te táncoltál volna annyi ember előtt olyan hacukában, mint én tegnap?

- Egész őszintén? Soha.

- Tudom én. Abból a teremből senki sem. Mert gyávák. Kiröhögni, azt tudnak. Ahhoz bátrak. De tudod, mit? Leszarom. Mert én nagyon jól éreztem magam. És végül is... a maguk módján ők is.

- Én nem röhöktem.

- Nem?

- Nem. Sőt... ebből a szemszögből... valamennyire tisztellek is - mondta Topor, és maga sem tudta, mi ütött belé.

- Édes vagy! - mondta a perzsa, és Toport a vérrel pettyezett ingjéhez ölelte. Topor kelletlenül fogadta, és esdően nézett a pultnál üldögélő Csetére. Az hasonlóan esdően nézett vissza rá, mert Eszti már a harmadik korsó sört kérte, és mellé, mintegy nasinak, egy kis gyomorkeserűt is.

- Idd meg - rakta a pohárkát kissé szétfolyó mozdulattal Csete elé.

- Én nem iszom.

- Idd meg, szarfaszú!

- Mondom, nem iszom.

- Én igen - mondta Eszti, és felhajtotta a stampedlit.

- Szerintem ma már nem kellene... - ennyit tudott mondani Csete, mert a következő pillanatban a lány megragadta a nyakánál, és a száját a sajátjához húzta. Csete érezte az erőszakosan támadó húsnyílást, érezte a

lány törtető nyelvét, és érezte a szájába ömlő keserű alkoholt. Az egész néhány másodperc volt, még a szemüket se csukták be - majd Eszti visszavette az előbbi üléspozícióját. Az alkohol ízén keresztül Csete kiérezte a lány saját, édeskés, angyali zamatát.

- Na ugye, hogy iszol? - mosolygott rá Eszti.

- Nem is tudom... azt hiszem... ebben volt egy kis sör is.

- Lehet... Bocsi... - vont a lány a vállát.

Csetének a szalonspicchez elég volt ez az egy beöntés; Eszti még megivott néhány korsó sört, Zarvan pedig a pulthoz visszatérve konyakozni kezdett. Néhány kör és egy óra múlva már csak Topor maradt józan. Az egyik oldalán a szeszturbékolást választó párocska játszott a söralátétekkel, másik oldalán pedig Zarvan terült rá a pultra jókora papírzsepi-csomóval az egyik orrlyukában.

- Tudom, Jánoskám - mondta a perzsa -, hogy téged zavar ez a különbség kettőnk között.

- Milyen különbségre gondolsz?

- Erre a húsz centire. De ne zavarjon, hogy magasabb vagyok.

- Az engem nem zavar.

- Hanem? Hogy muzulmán vagyok? Iránban ezért kinyírnának.

- Az se gond.

- Hát?

- Tudod... - nézett maga elé Topor. - Van nekem egy ilyen... leküzdhetetlen vonzódásom a nőkhöz.

- Ez van... - sóhajtott Zarvan. - Azt tudnám, miért ver engem a sors?

A zsebkendővel begyömöszölt Zarvanból már az alkohol beszélt - orrhangon. Topor ezért mert őszinte lenni vele:

- Szerintem nem azért, mert meleg vagy. Hanem mert lúzer. Rosszsorsmágnes. Nekem volt egy osz-tájtársam. Nem volt gonosz vagy buta: etyszerűen csak vernivaló volt. Mi meg, komisz kamaszok attunk is neki. Felnőtként az ember már nem üt meg senkit, mert az ilyeneket úgysis súlytyja az élet. Csak röhögünk ralytuk.

- ...És én ilyen vagyok?

- Igen, de ne bánkógyj.

Zarvan maga elé meredt.

- Elmondjam a legnagyobb bénaságomat?

- Mondd - ment elébe Topor, mert tudta, hogy gyorsabban szabadul.

- Láttad a Síró játék című filmet? Amikor a pasi halálosan szerelmes egy lányba, akiről kiderül, hogy fiú?

- Igen.

- Ugyanez volt velem. Megismerkedtem egy sráccal. Gabi. Alacsony, de széles vállú, arányosan izmos Sportos. Tornász volt. Sima bőr, kellemes, meleg hang. Hatalmas szemek. Véletlenül találkoztam vele, aztán még találkoztunk párszor, én meg azon kaptam magam, hogy beleszeretek. Ő is kedvelt engem. Aztán úgy adódott, hogy egyszer feljött hozzám. Gyertyafényes vacsora romantikus beszélgetés, vallomások, sóhajtás, aztán pár pohár bor után egymásnak estünk.

- És?

- És levetkőztettem. Izmos mellkasa volt, egy picit talán szőrös is. És tangabugyi. És a tangabugyi-ban nem az volt, amire számítottam.

- Nem értem.

- Gabi lány volt. Csaj. Nőci. Azt hitte, tudom. Kihívásnak érzett. Azt gondolta, meg tud téríteni engem. És azt hitte, én ezzel tisztában vagyok. Ezt a bénaságot! Beleszerettem egy nőbe!

- Elő fordul - rántotta meg a vállát Topor, és Esztiékre sandított: mivel a mogyorót már szétdobálták, éppen egész szál ropikat próbáltak egymás kitátott szájába hajigálni. Mire visszafordult, Zarvan már a pulton aludt.

- Te Topor! - szólt Csete. - Egyet azért árulj el! Miért Boy George?

- Mi van? - kérdezte a jócskán elázott Eszti.

- Semmi, férfidolog. Szóval miért pont Boy George?

- Mert mi a baj vele? - kérdezett vissza Topor.

- Semmi, csak az, hogy például Eric Claptont sokkal többen szeretik.

- Ezt jókor mondod...

- Zárnék lassan - szakította meg Topor bosszankodását Fanta. Topor körbenézett: a hely kiürült, csak ők tobzódtak még a pultnál.

- Gondolom, mindent hozzám írtál.

- Igen.

- Mennyinél tartunk?

- Hatvannégyezer-kilencszázhusz.

- Atyaég. Malyd megadom.

Fanta lemondóan bólogatott.

- Megyünk, srácok! Topor Zarvant keltegette. Az felemelte a fejét a pultról, körbesandított, hogy hol is érte őt az ébredés, majd mikor saját rövid távú memóriája betöltött, átkarolta Toport, mintegy fizikai támaszt keresve meg-megbotló nyelvének:

- Te e-egy jó ember vagy.

Ezt még soha senki nem mondta Topornak. Még részegen se. Pedig a részegek a gyomorsavval együtt mindig felbőfentik az igazságot is.

- Túl jó... te nem lehetsz hetero.

- Köszí - mondta zavartan Topor.

- Figyelj! - kenődött szét a beszéd a perzsa szájában. - Ha egyszer meggondolod magad, nálam nyitott kapukat döngetsz. Sőt. Az én nyitott kapumat bármikor döngetheted.

Hé volt az a pillanat, mikor Topor előkapta a mobilját és taxit hívott nekik, mert ilyen állapotban még akkor se ültette volna őket a Wartburgba, ha az a sajátja lett volna.

Ugyanezen az éjszakán a város egy távoli végében, egy patinás bérház karcos, málló falú bejáratánál padlót ért egy szatyor, amiben néhány nappal ezelőtt már kiolvadt némi mirelit áru a Hálózat Liget

plázai ügyfélszolgálatán. A szatyor mellé lassú eszű gazdája lerakott egy ételhordót és egy hátizsákot is, mialatt előkotorta postaládakulcsát, és kinyitotta vele saját, Regős Károly feliratú postaládáját. Senki nem írt. A levélszekrényt visszazárva magára aggatva postacsomagjait mélán felimbolygott a második emeletre, és mielőtt kulcscsomóján újra belekotort volna aggasztó zsebpizskába, becsöngetett a szomszédhoz. Egy szakállas munkásembert nyitott ajtót.

- Szevasz, Károlykám, megjöttél?

- Meg.

- Milyen volt Cserkeszölőn?

- Jó volt. Két nap csak, de elég volt. Legközelebb hosszabbra megyek.

- Te, figyelj, tegnap jött egy csomagod. Itt van... - a férfi pár másodpercre eltűnt az előszobában, majd előkerült egy csomaggal, amin még a folyosó vakságában is kivehető volt a Hálózat lógója.

- Nem várok csomagot...

- Mindegy, küldték. Egy fiatal futár volt itt, az hozta. Azt mondta, modem az internethez, és hogy te is meg tudod csinálni.

- És mit mondtál?

- Megmondtam, hogy nem vagy itthon. Hogy csak ma este jössz. És hogy átadom.

- Köszí! - mondta Regős Károly, és elindult a saját ajtaja felé. Miközben a kulcssomóval zörgött, a félhomályban a csomagot nézte: ez hát az internet. Egy ilyen kis dobozka. A technika rohanása felett érzett ámulatából a bejárati ajtó nyílása rögtön egy másik ámulatba ejtette: az ajtó nem volt kulcsra zárva. Pedig biztosan úgy hagyta. És az előszobavillany sem égett, pedig azt is biztos úgy hagyta. Óvatosan lépett be a sötét lakásba, az internetet gondosan magához szorítva, hogy ha bár kéretlenül jött is, nehogy pont most essék baja.

- Hahó! - kiáltott bele a sötétbe.

Bentről pici csörömpölést, papírok zörgését és halk neszelést hallott.

- Hahó! Cirmi, te vagy?

Igen, Cirmi volt: a sötétből egy lógó hasú, öregecske cica surrant elő, és Regős úr lábaihoz dörgölözött. Amaz óvatosan vette fel és szorította a hóna alá, az internet mellé, majd kettő bizonytalan lépést tett előre, és felkattintotta az előszobavillanyt. Egy feldúlt lakás képe fogadta: olyan rumli, amelyet csak betörők vagy egyetemista albérlők hagynak maguk után. Utóbbiak nem laktak Regősnél, az előbbieket látogatásáról azonban sok jel árulkodott: a megbarnult tapétán két eltűnt festmény helye fehérlett, a könyvek a polcról lesöpörve, a televíziónak és minden kisebb

és nagyobb elektromos berendezésnek lába kelt, és még a ruháit is kiforgatták a szekrényéből, csak hogy oda rejtett régi vadászpuskáját magukkal vihessék.

A később kiérkező rendőröknek a szomszéd elmondta, hogy reggel, mikor átjött megetetni a macskát, még minden rendben volt, és hogy valószínűleg délután történhetett az eset, de ő azt nem tudja, mert sakkozni volt, és erre több tanúja is van, akiknek a vallomása legfeljebb csak abban térhet el, hogy a harmadik parti elején az a kezdés a lóval szabályos lépés volt-e.

Így tárult ki Regős Károly előtt az internet világa - és így foszlott semmivé a sajátja.

VI.

Mikor másnaposan ébredsz, az nagyon rossz - maradjunk ennyiben. Nem líráznám túl sem a savtámadást hirdető gyomrot, sem a matt fejfájást, sem az alád gyűrődő lepedő viszkető sürgetését, sem azt a kába tudatba csattintó kellemetlen gondolatot, hogy „dolgozni kell menni”. Nagyon rossz, és kész.

Különösen egy olyan embernek, mint Csete. Vagyishogy konkrétan neki. Mert ő még életében nemigen volt másnapos. Ez a fajta tompa, kimerült kóválygás túl nagy luxus, amikor annyi veszély, annyi ármány leselkedik ránk az életben - nemcsak a mostaniban, de az előző és következő életekben is. A karma, ami elől nem menekülhetünk; a reklámok manipulációja; a politikusok paklikeverése; és ott vannak azok, akik ezt az egész rühes országot tönkre akarják tenni, és akikről kár is beszélni, mert mindenki tudja, kikről van szó. Legyen elég annyi, hogy az arany kohászok. Ezeknek tegye meg Csete azt a szívességet, hogy nem figyel, hogy lankad, hogy berúg? Hát egy nagy lóf...frászt. Mert Csete nem beszél csúnyán.

Hanem ez az Eszti! Ez iszik, káromkodik, és úgy csókol, mint Angelina Jolie, már amennyire Csete el tudta képzelni.

Spicces álmoktól maszatos arccal ült fel: saját hálósobájában volt. Ez kicsit megnyugtatta, mert mintha éjjel kiment volna vécére, és saját lakásában sosem fordulna elő vele, hogy a takarítószekrénybe nyit be.

Körülnézett. A ruhái szanaszét. Az ágy mellett az íróasztalán az asztali számítógép bekapcsolva, rajta rengeteg ablak megnyitva: fórumok, ahol a koncén hírét szórta, és egy-két online elektronikai áruház.

„Ezeknek is szóltam volna a koncertről?” - tűnődött magában, majd amennyire erejéből tellett, a konyhába sietett, igyekezve le hagyni a fejfájását.

A szűkös agglegénykonyhában - nevezzük inkább főzőfülkének - kávéfőzéshez készülődött, mikor csöngettek. Csete először a tojásfőző órára nézett, de annyira másnapos volt, hogy idő kellett, míg rájött: nem is főz tojást. Kisvártatva felfogta, hogy a zaj a bejárati ajtó felől jön. Az ajtóban Topor állt.

- Szevasz.

- Hát te... hány óra? - Csete megint a tojásfőző órára nézett.

- Tíz múlt.

Csetének újra idő kellett, hogy a hanghullámok információvá alakulva eljussanak az illetékes agyterületig, amely egy másik illetékes agyterületből nyomban ki is váltotta a régi reflexeket.

- Úristen, elkésünk! - fordult sarkon hirtelen, és berohant a lakás közepére a szétdobált ruhákért-

- Honnan? - kérdezte Topor - Nem kell bemennünk sehova, minden nálunkvan.

Csete lehiggadt.

- Csak nyugottan. Kérsz túrós táskát? - nyújtott előre egy papírzacskót a vendég.

- Igen, az most jót tenne - vette el a zacskót Csete, és már harapott is a pékáruba. - Te vetted?

- Nem, te hatyad tegnap a kocsiban. Ezt már Csete is érezte, mikor ébredező ízelőbimbói lassan eljuttatták az információt egy másik agyterülethez, amely kínjában majdnem lekapcsolta az összes többit is.

A Hálózatban pedig már kilenc óta folyt a munka - pontosabban a becsületesebbje reggel kilenckor megjelent, a bénábbja kilenc húszkor, és bevallotta, hogy elkésett, a dörzsöltebbje pedig kilenc negyvenkor, azt füllentve, hogy kiemelt ügyfélnél volt. Mert ez a multicégek vastörvénye: ha tíz perccel később jössz, elkéstél - ha egy órával, akkor ügyfélnél voltál.

Eszti a kilencre járás típus volt - a tegnapi kivételével, mikor is Csetéék korai kezdésének megsegítésére már fél nyolcra be kellett mennie a pakkokat összeállítani, és egy olyan hosszú nap és utána olyan hosszú sörök után igazán jó, hogy ma csak kilencre kellett jönnie.

Joggal kérdezheti az olvasó, mit keresett tegnap Eszti a központban ahelyett, hogy az ügyfélszolgálaton bambulta volna a mobiltelefonját. Nos, a mi kis Esztinket előléptették ügyfélkapcsolati vezetővé - ennek menetéről ő maga már vallott előző éjjel a Kék Hangyában és most, immáron második napja ő tartja a kapcsolatot az ügyfélszolgálatok a egyéb osztályok, például a szerelők között.

Szerelők. Na igen. Akinél még semmilyen szerelő nem járt, az úgy képzelné, hogy megjön a sármos harmincas egy snájdig atlétában, és férfiasan kemény tenyerébe szorítja a szerszámot, szuszog, nyög, erőlködik, a végén pedig jattot nem fogad el, csak némi kávé.

De a nagy magyar valóság ennél sokkalta szomorúbb: jó esetben csak egyedül, rosszabb esetben ketten, bünszövetségben, egymást bátorítva csinálnak koszt, zajt és kárt, hogy aztán, ha garanciába visszahívod őket, úgy nézzenek rád és a saját munkájukra, mint busman a mikrochipre. (Nem mintha a busmanok nem láthatnának mikrochipet, csak hát valahányszor látják, elámulnak, na.)

A Hálózat valósága pedig még ennél is kiábrándítóbb, és egy szóban úgy foglalható össze: Alex. Igen, Alex, akinek nem ez az igazi neve:

tévedésből Alabárdnak anyakönyvezték, és ez van a személyijében is, de kemény és fáradságos munkával elérte, hogy a cégnél mindenki Alexnek szólítsa, és a munkalapokra is ezt írja. Gúnyolhatnám hosszan, de épp most tűnt fel a folyosón, és Eszti asztalához közeledett kék színű overalljában és vastag talpú munkavédelmi cipőjében, ami telefonkábelvégek csupaszolásához legalább olyan indokolatlan volt, mint gyóntatópapnak a megafon.

A derekán övtáska - ebből a szóösszetételből a táska a sárgacsekkek szelvényeinek gyűjtésére szolgált, az övről pedig mindenféle zörgő-fityegő kütyü apró elektromos játékszer függött: ezekre épp égető szüksége volt kábelcsupaszoláskor, mint a vastag talpú cipőre, vagy mint gyóntató... mindegy

Alex azon férfiak gazdag táborát gyarapította, akiknek szellemi fejlődése tizenöt évesen megállt -vagyis a villanyvasutat mindenfajta high-tech cuccokra és játékkonzolokra cserélték, ugyanakkor a csajok szexuális felfedezésének vágya és egyúttal saját macsó vonzerejükbe vetett fanatikus hitük már egyszer és mindenkorra fellobbant, amelynek öröktermő táptalaja, ha magukat bármilyen jól felszerelt egyenruhában látják. Ha Alexnek meg kellene határoznia magát, azt mondaná: a szélessáv kiberszex-kommandósa. Amolyan flashmacsó. Bár ezt hangosan sosem mondta ki, azért bízott benne, hogy megjelenéséről lerí. Mondjuk a mozdulataiban volt valami James Dean-szerű laza szétesettség, de a mozgáshoz nem James Dean teste társult, még csak nem is George Clooneyé: egy számítógép előtt puhára hizlalt, középmagas óriáscsecsemő, akinek szőkés haja a feje tetején erősen ritkult, de gondos keresztbe-, át- és előrefésüléssel, valamint négy-öt maroknyi hajszelével sikerült úgy elrendezni, hogy az óvatlan szemlélő ne tudja eldönteni, melyik világos folt a haja és melyik a fejbőre. Röviden: úgy nézett ki és úgy is mozgott, mint egy levizelt meszes zsák.

Ez a fej-tor-potroh, amit a csörgő-fityegő övtáska foglalt a munkaruha királykék keretébe, hanyagul riszált oda Eszti asztalához, és olyan közel könyökölt rá a lány válla fölött, hogy az tisztán érezte: az overall az utolsó mosás óta már jó néhány fárasztó munkahéten túlvan.

- Heló, kiscicám!

(Itt szabadjon kissé személyeskednem: ha én nő lennék, ezt még Szécsi Páltól se venném jó néven nemhogy egy ilyen görénnytől.)

- Heló, Alex - mondta Eszti, és mivel nem akarta, hogy a viszolygás kiüljön az arcára, ezért inkább nem vágott semmilyen arcot, hanem a monitorjára meredt.

- Hova kötünk ma be vonalat?

Eszti, még mindig a monitorra meredve, egy munkalapot tolt Alex elé.

- Nocsak. Tizenegy ker. Ezt a szerződést az újfiúk kötötték?

- Aha - mondta Eszti, és bár nagyon igyekezett, hogy a hangja semmiről se árulkodjon Csetével kapcsolatban, pont ez az erőltetett igyekezet buktatta le.

- Na mi van, most már lefele is barátkozol?

- Közöd?

- Semmi. Sőt. Ez biztató. Előbb-utóbb csak sorra kerülök.

- Harminc év múlva. Ha még érdekellek. - Ja. Vagy te, vagy a lányod.

Eszti legszívesebben oda rúgott volna Alexnek, amire az a legbüszkébb. De nem tudta, talál-e ott valamit egyáltalán, így hát továbbra is a monitorját nézte.

- Te figyelj - mondta Alex. - Nem iszunk meg este valamit?

- Nem.

- Csak mert szex előtt az jót tesz.

- Na, húzzál szerelni.

- Jól van... még egyet árulj el: miért nézed a képernyőkímélőt?

„Tényleg... miért is? Tököm!” - gondolta Eszti, de nem merte megmozgatni az egeret, nehogy kiderüljön, hogy a képernyőkímélő mögött egy Google ablak fut „Csete” találatokkal.

A fűnyírószervez előtt egy fehér, kis dobozos furgon állt meg, oldalán Hálózat felirattal, a tetején alumíniumlétrával, a szélvédőjén jókora repedéssel, az anyósülésen gyorséttermi szeméttel, a sofőrülésen egy másik, hasonló kupaccal, amit Alexnek hívnak.

Alex kikapcsolta a szélvédő repedését összetartó GPS-t, és a saját, érintőképernyős mobiltelefonján is kilépett a műholdas navigációból. Zsebre tette azt is. meg a céges mobiltelefonját is, és még egy harmadik, sárga kamasztelefont is, amelyet az ilyen kütyübolond saját elhatározásából biztosan nem venne magának, hacsak nem ingyen vágnák hozzá egy új netbook mellé - vagy nem a főnökétől, Vajnaytól kapta volna teljes diszkréció mellett.

Alex kiszállt, a kocsidobozából kivett és a már hasán lévő fölé csatolt egy még nagyobb, sokfakkos övtáskát, ami a szerszámos ládáját helyettesítette: fogók, csavarhúzó és apró tárolók lógtak róla, ő pedig még férfiasabbnak érezte magát tőle - lássuk he, tényleg jobb megoldás, mint egy kibelezett, átalakított diplomatatáska, ami a gyanútlan ügyfél konyhakövén eldőlvé olyat tud puffanni, hogy be se kell szólni a központba, odáig elhallatszik.

Alex így felszerelve lépett oda a fűnyírószervez kapujához, és rövid, határozott csengőszóval sikerült is előcsalogatnia Topor tegnapi kuncsaftját.

- Jó napot! Hálózattól vonalat bekötni! Ez a tíz szám?

- Nem, ez a tizenkettő - kiáltotta előre a kert végéből közeledő szerelő. - A tíz az itt a szomszéd. A Varróné.

- Kösz szépen! - intett Alex, és a derekán fityegő négy-öt kilóval olyan döcögően ringó járással indult el a szomszéd felé, mint egy seriff. Ha tudta volna, hogy a tíz szám alatti függöny mögül egy fakultsá-gában is pajkos szempár méregeti, nem zörgette volna meg a lépéseit olyan keményen, mint egy mexikói fegyházfogoly. Jószerével hozzá se kellett nyúlnia a csengőhöz, mikor a ház bejárati ajtaja felcsapódott, és otthoni szövetnadrágjában és pólójában már szaladt is özvegy Varróné kifelé a kapukulccsal, egy gimnáziumi lányöltöző illatfelhőjét cibálva maga után.

- Csók. A Hálózattól - szűrte a szavakat a fogai között Alex, aki Clint Eastwood óta tudta, hogy a szűkszavúság titokzatossá tesz, a titokzatosság pedig szexi. A néni pedig nem célközönség, de egy szexi szerelő azért még neki is kijár a régi szép idők emlékére. Ha Alexünk egy kicsivel több időt szánt volna a nyakig retkes fűnyíródoktorra, nagyon sok kellemetlenségtől kímélhette volna meg magát.

- Nocsak. Szerelő. Bátran - szűrte ugyanolyan titokzatosan a szavakat özvegy Varróné. Normális szerelő ilyenkor már visszavett, esetleg menekült volna. De ez itt Alex.

- Erre - mondta az asszony, és elindult a házba.

Bár a tűz már fellobbant benne, mozgásába mégsem vegyített semmi erotikát, semmi csábítást, hiszen az utcáról bárki láthatja, isten ments, hogy a szomszédok fecsejenek, hogy ő legyen a téma. Pedig a szomszédok között már régen az a téma, hogy ő nem téma.

Varróné megállt pont a bejárati ajtóban, olyan szűk helyet hagyva, hogy a belépő szerelőnek mindenképpen vagy hozzá, vagy az ajtófélfához kelljen simulnia. Alex gondolkodás nélkül az ajtófélfát választotta, majd a megszerzett lendülettel, saras talpú cipőjének négy-öt lépésével az

előszobán keresztül bent termett a nappali szőnyegén, ahol, nem mintha már nem lett volna tökmindegy, megkérdezte:

- Cipő maradhat?

- ...Le kéne venni.

Alex a nappali közepén kelletlenül bogozta kifelé a cipőjét: nagyon utálta, ha levetetik vele, mert sosem biztos benne, milyen zokni van rajta: hogy lyukas-e, tiszta-e, egyáltalán mai-e.

- Egyelőre elég a cipő - mondta Varróné. Alex nem érette. A nappali szőnyegére lepottyant sárdarabokat még továbbiakkal gazdagította, mikor a cipőit felemelte, kissé megrázta, és álló helyből az előszobába hajította, miközben alaposan szemügyre vette a nappali sárgásán korosodó falait és a dúsan megrakott koloniál szekrénysort. A falon három festmény. Az orgazda darabjáért negyvenet adna. Egy fal ingaóra és egy kakukkos. A szekrénysoron herendi, köztük egy Déryné, ha nem sérült, az hatvanezer. A szekrényben nyilván van még porcelán esetleg némi megtakarított készpénz vagy ékszer. A tévé új. Elég a nézelődésből, gyanús lesz. Kérdezni kell.

- Na. Hol jön be a telefon?

- Ott a falban - mutatott az asszony egy sarokra a régen festett nappali dúsan megrámolt koloniál szekrénysora mellett.

- De van valami központi elosztó? Mert látom, van riasztó is.

- Ja, igen, a spájzban van egy doboz, de én azon nem igazodom ki... - az asszony utat mutatott Alex-nek, aki a nyolcvanas évek luxusát idéző konyhán keresztül lenyitott a spájzba. A befőttesüvegekkel, fűszerekkel és télálló zöldségekkel megrakott polc fölött ott fehérlett egy elosztódoboz, mellette pedig a riasztó központja. Alex a polcok széléit próbálta létrának használni - ez ellen már az első polc hangos

reccsenéssel tiltakozott, kissé meg is rogyant, de semmi nem esett le róla.

- Adok egy széket - mondta Varróné, és a konyhaasztal mellől elhozott egyet. A parányi spájzban Alex gyorsan észrevette, hogy vagy ő fér el, vagy a szék; a helyes sorrend pedig az, ha kijön, berakja a széket, amire nem tud ráállni, mert a támlája van az ajtó felé, úgyhogy újra kihúzza a széket, megfordítja, majd rááll, aztán észreveszi, hogy a szék nincs a spájzban, úgyhogy leszáll, betolja, bebújik. Annyira ügyelt a helyes sorrendre, hogy miközben a spájzajtón keresztül a székre lépett, nem vette észre, vészjóslóan közelít az ajtó szemöldökfája az ő ritka-szőke homloka felé.

Így Alex ugyanazzal a lendülettel, amellyel fellépni készült, vissza is pattant fejjel a szemöldökfáról. Megszédülve zökkent le a konyhaköre, és feje búbját fogta, amelyen túl kevéske védelemnek bizonyult a bezelézett hajréteg.

Varróné azonnal ott termett, és a mellére szorította az összerogyott szerelő sajtó fejét.

- Nagyon megütötte?

Alex kínjában kicsordult könnycseppjei átnedvesítették az asszony pólóját, és az indulatszavakat is öltött az ajkán, amiket nem tudott értelmes hangokká formálni a szájába gyűrődő mellkastól.

- Ssssss! - csitította az asszony. - Semmi baj. - És mint az anya a megsebesült, szeleburdi fiának, csókolgatni kezdte Alex duzzadó feje búbját. A férfi reakciója erre újabb tompa, érthetlenné fojtott átkozódás volt, amit Varróné továbbra sem vett magára.

- Tudom, tudom. Sírj csak. Add ki magadból. Egy igazi férfi nem szégyelli a könnyeit.

A szélessáv cyberszexkommandósa ezúttal ingoványba ragadt.

- Elég! - Szakította ki magát a szorításból, melyet Varróné feltörő szenvedélye zárt görcsbe. - Hol jön be az a kurva telefon?

- De kérem... - lepődött meg Varróné, na nem úgy, mint egy kitárulkozásában visszautasított asz-szony, hanem mint egy szolgáltatói túlkapást elszenvedő ügyfél. Hiába, egy nőnél sohasem lehetsz biztos abban, hányadán állsz vele, különösen akkor, ha leginkább sehányadán se állnál. Varróné pedig, az elmúlt perceket nemcsak zárójelbe téve, de hibajavítózva, törölve, formattálva és sóval beszórva, így folytatta: - őrizze meg a hidegvérét. Így rátámadni egy magányos asszonyra... ön visszaél a helyzetével. És ezt jelenteni fogom.

- Tőlem... - rántotta meg a vállát egykedvűen Alex és újra felmászott a székre, és újra beverte a fejét De gondosan ügyelt rá, hogy ezúttal arcizma se rezdüljön - csak az elosztódoboz látta, ahogyan a fájdalomtól újra meggyűlik a könny a szemében.

- Melyik telefondugaljba szeretné majd az internetet? - nyögte, mert a fájdalom még nem engedte, hogy kedvére ki-be lélegezzen.

- Oda a nappaliba - mondta Varróné.

- ...A riasztó be van kötve távfelügyelethez?

- Igen.

- Meg kell bontanom a vonalat, és azt szabotázs-ként fogja érzékelni. Melyik cég?

- A Guard-Sec.

- Azoknak megvan a száma - mondta Alex, akinek szinte az összes fővárosi távfelügyeleti cég telefonszáma megvolt, és az asszonyt be sem avatva abba, mire készül, már tárcsázott is. Varróné nem látta, mit molyol a férfi a széken állva, csak a hangját hallotta, ahogy szóba elegyedett a telefonhívásra felelő guard-sec-es operátorral.

- Haló... tizenegy ker, Galgavészi út tíz.... Tessék mondani a nevét! - szólt le az asszonynak.

- Özvegy Varró Ferencné, de miért...

- Varró Ferencné. Özvegy. Szeretném kikapcsolatni a riasztót, mert szerelem a telefonvonalat... Értem... - majd újra leszólt a nőnek: egy jelszót tessék mondani!

Varróné az első meglepődésében válaszolt is, ami nyilvánvaló hiba volt, és ha kapott volna még két másodperc gondolkodási időt, nyilván okosabb lett volna, de így reflexből kiköhögte a jelszót:

- ...Ámor... de mihez...

- Ámor - ismételte a telefonba Alex. - Köszönöm szépen... ha végeztünk, szólok, és vissza lehet kapcsolni.

- Nem gondolja, hogy ez egy kicsit... - akadékoskodott megkésve Varróné, Alex pedig nem akart már sem vitát, sem gyanakvást, sem bejelentést, úgyhogy mielőtt a székről az asszony felé fordult volna, fölvette a legcsábítóbb arcát - ami leginkább egy túlérétt sárgadinnyéhez hasonlított és ezt búgta Varróné felé:

- Ámor. Milyen romantikus.

Majd lepattant a székről. A szemöldökfa ezúttal a homlokát találta el.

Alex a munka hátralévő részét ugyanolyan, hogy úgy mondjam, nehézségekkel és áldozatokkal végezte el, mint Csete az előző nap. Az ötperces munkával így fél óra alatt végzett, aminek a végén újra rácsörgött a Guard-Secre, és visszaélesítette a telefonos riasztást.

Ahogy Varróné tekintete kikísérte őt az autójáig, arra gondolt: minden munkának megvan a maga árnyoldala. Végül is amiért jött, abban sikerrel járt: az internethez beiktatott egy ADSL-szűrőt, megnyugtatta Varrónét, hogy majd jön a modem, amit már gyerekjáték lesz beállítani,

de ami a legfontosabb: megtudta, hogy a Guard-Secet kell hívni és Amor a jelszó.

Az autójába visszaülve elhelyezett három ikszét és egy aláírást a munkalapon, majd a zsebéből előkotorta a telefont, ami kinézetre a leghitványabb, ténykedése szempontjából azonban a legfontosabb: a sárga kamasztelefont, amely a színét leszámítva semmiben sem különbözött Vajnay készülékétől. Nyomkodott rajta valamit amit a telefon halk pittyegéssel és rezgéssel nyugtázott.

Ám ekkor egy árnyék perdült a sofőroldali ablak elé és dörömbölni kezdett.

Alex összerezsent: nagyon megijedt. Kinézett: a fűnyírószerelő volt az. Alex kinyitotta volna az ajtót, ha tiszta lett volna a lelkiismerete, így azonban rányomott a központi zárra, és csak résnyire engedte le az ablakot.

- Tessék?

- Csak azt szeretném megkérdezni, hogy hozzám mikor jön.

Alex napját elég markánsan meghatározta az elmúlt fél óra élménye, nem akart magának újabbat ezen a környéken, így hát kiszólt:

- Hamarosan. Ha megkapom a munkalapot.

A szerelő bólintott, és békésen visszakullogott a kertbe, közben pedig Pamela Andersonra és az édesanyjára gondolt, akiket Topor ígért neki tegnap.

Alex ráadta a gyújtást, és sietve menekült a környékről, miközben az járt a fejében: rendszeresíteni fog a kocsiban egy fogkefét. Nem tudta, mi az a furcsa íz, amit most érez a szájában, pedig ha visszament volna megkérdezni, Varróné szívesen elárulta volna neki, hogy műfogsorragasztó.

- Amennyire láttam, zabálták a Boy George-ot az interneten. Facebookon reggelre már kétszázan lájkolták - fecsegett Csete a Wartburgban. Topor félrehúzódott a kocsival, és Csetének esett.

- Te fel raktad a Facebookra?

- Igen.

- Normális vagy? Saját neved alatt?

- ...Nem... - Csete nem is értette ezt a kirohanást: tudhatná a másik, hogy ő épp eléggé fél az adathalászoktól. hackerektől és az interneten támadó vírusoktól, amik most már állítólag emberre is veszélyesek, úgyhogy ha leül a gép elé, mindig óvatos. - Először létrehoztam magamnak egy kamu adatlapot Rendes Béla néven.

- ...azt lehet? - ámult Topor.

- Mit?

- Háthogy nem a saját nevedben Facebookozol?

- Persze hogy lehet.

- ...De szabad? - kérdezte Topor.

- Melyikünk is írta alá tegnap más nevével a szerződést?

Topor hallgatott.

- Na, látod. És én csak egy adatlapot hoztam létre, nem úgy, mint egyesek, akik magánokiratot hamisítanak.

- Miért, az a szerződésdolog annak számít?

- Ezeket te nem tudod?

- Honnan tudnám? - fakadt ki Topor. - Én csak az elkövettő vagyok, nem a bíró! Én csak csinálom aszt, ami szerintem az adott helyzetben a leglyobb... mittom én...

- A számítógéphez értesz egyáltalán?

- Persze... kicsit... nem - ismerte be Topor. - De a Facebookról már hallottam. A rádióban is bemondják, hogy eszt a Facebookon meg ászt a Facebookon.

- És akkor te hogy akartad elárasztani az internetet a Boy George-koncerttel?

- Hát... megvannak az embereim...

- Neked? Ugyan már... miféle embereid?

- Hát... te.

- Én! - ezúttal Csete bukott ki. - Csodálatos. Amikor azt mondom, hogy felezzünk, akkor szó se lehet róla. most meg tök véletlenül kiderül, hogy nekem kéne csinálnom az egészet, te meg, mint értelmi szerző, a háttérből viszed vásárra az én bőrömet.

- Nem úgy... megkértelek volna szépen...

- Nem kell megkérni.

- Ne haragugyj, én...

- Önző, szar alak vagy, aki vonzza a bajt - vágta hozzá Csete, aztán elhallgatott. Aztán rögtön meg is bánta, amit mondott. Némán ültek a Wartburgban. Majd Topor lépett:

- Azért bajvonzásban te is nagy vagy. Csetének eszébe jutott az áruházi kergetőzés, és szája sarkában a mosoly halvány jele bukkant elő: megkönnyebbült. Aztán a mosolyból vigyor lett. Aztán kacagás. Együtt kacagtak.

- Na gyere, vigyükbe eszt a pár szerződést! - mondta Topor.

- Ezek honnan vannak? Nem mondod, hogy reggel tízig...

- Nem. Tegnap csak hetet attam le, ötöt mára dátumoztam. Ne mongyják, hogy a lábunkat lógatjuk. Megnézzük Esztikét.

Csete fülig pirult, de tudta, hogy vágjon vissza:

- Meg Zarvant.

- Mocsok. Na, mit műveltél a Facebookon?

És Csete elmesélte, hogy Rendes Béla aztán pár kamu nyaralási fotó feltöltése után létrehozott egy rajongói oldalt Boy George-nak, összeügyeskedett pár lájkot, beetetett a koncerttel, ígért ezt-azt, és úgy kapott rajta egész Facebook-falva, mint tini lány az autogramkártyán.

Aztán, majd ha gépközelben lesznek, mehetnek fel a jegyek a Vaterára egy-két új profil alatt, amely új profilok aztán a koncert oldalán hozzászólásban megemlítik, hogy van jegy. Topor pedig úgy érezte, igazán megkedvelte ezt a kis paranoid cickányt.

Még dél sem volt, mikor Eszti íróasztala előtt megállt Csete. Hangtalanul, mint egy szellem jelent meg - pont, ahogy Alex szokott.

- Nézd meg, hogy a büfében vagyok-e! - mondta Eszti, fel sem nézve, mert azt hitte, a szerelő szőke tojásképét látja majd.

- J-jó - mondta Csete, aki tényleg lement volna a büfébe. A lány felkapta a fejét a hangra.

- Szia, édes! - pattant fel az asztalától, és a rá jellemző gátlástalansággal magához húzta Cselét, majd egy olyan hosszú nyelvcsókkal üdvözölte, hogy férfi attól félt, Eszti tömést is cserél neki; eközben a lány

lassan hátradőlt, és Csete azon kapta magát, hogy szinte az íróasztalon fekdnek. Ez már sok volt neki, kiszabadult az ölelésből, összerendezte a haját és a ruháját, folyamatosan körbe-körbe nézve, hogy az amúgy egybefüggő és zsúfolt irodatérben hány emberben kelt kedvezőtlen első benyomást. Maga se hitte volna, de szinte senkiben. Ha rá is tévedt egy-két üres, unott tekintet, azok közönyösen süllyedtek vissza a tennivalókba.

Csete pedig zavarban volt: nemcsak azért, mert nem szokott nyilvánosan csókolózni - főleg nem egy másik emberrel, ütné el ő tréfásan -, hanem mert a tegnapi kilengésnek csak nagyon halvány emlékeit őrizte meg az alvás alatti töredezettség-mentesítés, és ezek között az emlékek között az még csak-csak visszakereshető, hogy egyszer kapott egy szájtól szájba szesztranszfúziót, de annak nyoma sem volt, hogy ők ilyen jóban lettek az Esztivel.

- Az az állat Bedő itt van? - kérdezte Csete, továbbra is körbe-körbehordozva a tekintetét: legalább egy napot szeretett volna megúszni úgy, hogy senki nem fúj pofán senkit.

- Nincs, visszament az ügyfélszolgálatra - mondta Eszti, és félig az íróasztalon ülve Csete mellkasát simogatta.

- Akkor... én most szólok Topornak, hogy előjöhet - hagyta ott a lányt, de csak a liftajtóig szaladt. Némi kopogásra az kinyílt, és Topor óvatos feje jelent meg benne. Rövid konzultáció után a két férfi vállat vállnak vetve jelent meg Eszti asztalánál: Topor Bedőtől félt, Csete pedig Esztitől.

- Szia, Eszti! - mondta Topor, és mert nem volt benne biztos, hogy tegnap este puszival váltak-e el, áthajolt az asztalon, odatartva az arcát. A lány mozdulatlanságából kiderült, hogy nem váltak el puszival. Ez a zavaron kívül egy kínos gondolatot is ébresztett Toporban: „basszus, akkor lehet, hogy Zarvannal?...”

- Zarvan itt van? - kérdezte meg rögtön.

- Nincs - legyintett Eszti. - Ügyfélnél van. Prezentál. Berakta a kis táncos videóját is, nagyon lelkes. És ti? Mi járatban, fiúkák?

- Hosztunk öt újab szerződést - mondta Topor, és a hóna alatt idáig szorongatott paksamétát az íróasztalra rakta.

- És ha már itt vagyunk... - kezdte Csete.

- ...Menjünk le a büfébe egy sörre? - fejezte be a gondolatot Eszti.

- Nem, nem arra gondoltam...

- Itt van sör a büfében? - kérdezte Topor.

- Nincs, de nálam van - mondta Eszti, és valamibe nagyot rúgott az íróasztal alatt. Nem tudni, mi volt az, de legalább egy kartonnal volt belőle, és nagyon csörömpölt.

- Nem, én arra gondoltam - fejezte be Csete -, hogy most nyugodtabb körülmények között olvashatnánk végig a szerződést, amit tegnap aláírtak velünk.

Eszti szívből kacagott.

- Miért akarod azt elolvasni? Legalább hét oldal! Még soha senki nem olvasta el!

- Te se?

- Én se - vont a vállát a lány. - Meg azt se tudom, hol vannak. Lehet, hogy a Bedő elvitte őket.

- Akkor... - visszakozott Csete.

- Ha a Bedónél van, akkor ne olvasd el, sírni fogsz! - nyugtatta meg Topor.

- Te miért nem bízol ebben a cégben? - Eszti hangjából érződött, hogy őszintén kérdezi.

- Én csak óvatos vagyok - magyarázta Csete.

- Nem, te paranoiás vagy - mondta Eszti. - És az ilyenektől kikészülök.

Csete ettől megijedt, mert ha Eszti tényleg régi házast játszik vele, akkor a szenvedélyes csók után mindjárt pofon jön és vagyonmegosztás. De nem az jött, hanem Alex.

- Mitől készülsz ki, cicabogár, molesztálnak az újfiúk? - ölelte át hátulról a lányt, miután a szervizlapjait az asztalra csapta. Az ölelés mellé jutott Esztinek egy cuppanós puszi is a nyakába. Egyértelmű volt, hogy a rögtönzött live show Csetének szól, aki felvette a kesztyűt, és Alex felé nyújtotta a jobbját.

- Csete Máté. És nekem elég lesz a kézfogás.

- És Zarvan kis barátjának? - fordult Alex Topor felé.

- Topor János - nyújtotta amaz a jobbját, de mielőtt Alex minden keménységét összeszedve belecsapott volna, Topor elkapta, és a balt nyújtotta helyette: - inkább ezzel... a jobb kezem még Zar-vanos megfogadtam, hogy nem mosom meg egy hétig... látom, te se szoktad.

Ezzel Alexnek el is ment a kedve, hogy a két férfit szemtől szembe sértegesse. Inkább Esztin keresztül támadt, aminek a kimenetele Csete számára nem volt egyértelmű, hiszen Esztivel most balhéztak össze... vagy mi... szakítottak... már ha jártak egyáltalán... izé... mindegy.

Alex tehát újra behajolt a lány nyakába, belélegezte hajának másnapos nikotinszagát. Igyekezett a szagtól saját arcára mámort varázsolni, hadd egye a fene Csetét, majd beleduruzsolta Eszti fülébe, úgy, hogy amazok is tisztán hallják:

- Ma este ráérek.

És Csetének Topor torkában dobogott a szíve.

- Hú... - húzta el az arcát Eszti. - Neked van ilyen műfogsorragasztó-szagod?

Csete egy gyors pillantást vetett a munkalapokra, amiket Alex az imént az asztalra hajított. Legfelül ez a név szerepelt: Varróné. Nem tehetett róla, halk, elfojtott kuncogás tört elő belőle. Topornak nem kellett az asztalra tekintenie, hiszen tegnap ugyanezt érezte a társán is, akinek kuncogása benne valóságos röhögésorkánt szabadított fel. A két férfi hamar eljutott a könnyes-asztalcsapkodós hahotáig, a röhögés hullámgyűrűinek közepén pedig ott állt megsemmisülve az, aki kavicsot dobott a békés víztükörrre: Alex.

- ...Eszti, a címek ott vannak a munkalapokon, szólj a Rókának, hogy küldheti ki a modemeket - próbált a szerelő menekülni a vesztesre álló játszmából. Elsunnyogni készült, bár tudta, hogy ha most visszavonulót fúj, soha többé nem fog megállni Toporék előtt, mégse maradt más esélye. Vagy mégis: mert az isteni beavatkozás mindig jókor jön, vagy csak mert az ilyen görényeknek mindig mázlijuk van, kinyílt a liftajtó, és kilépett rajta Vajnay.

Ahogy végiglépdelt az irodán, a dolgozók dongás, néma fegyelemmé csitult. Aki ült, kihúzta magát, aki állt, leült, aki ült, az... kihúzta magát. Na.

A jelek szerint Vajnay nem mindennap sétál itt végig. És nem is mindenkivel áll szóba. Viszont mindenki annyira tiszteli, féli és imádja, hogy - senki nem olvassa el azt a rohadt szerződést, gondolta bosszúsan Csete.

- Uraim! Esztike! Heló, Alex!

- Szia, Roland! - derült fel a szerelő arca, testtartása megszégyenítettből diadalmassá vált, jobb keze Eszti vállára simult - a mozdulat, a testtartás és a hangsúlyos tegezés azt sugallta: mi egy család vagyunk. Főleg Rolanddal, aki nem mindenkivel áll szóba, pláne nem pertu.

„Hogy össze ne szarjam magam” - gondolta Csete. Topor szintúgy. Vajnay szeme pedig olyat villant Alexre a bizalmaskodásért, aminél Alex csak egy rosszabbat tudott volna elképzelni: ha nem jön Vajnay.

- Mik a számok, Topor?

- Ma öt, tegnap hét.

- Nekem azt csiripelték az iráni verebek, hogy tegnap tizenkettő.

- Az ma öt, tegnap hét - bólintott Topor, a zavar legkisebb jele nélkül.

- Vagyis tegnap erős kezdés, ma lófasz se. - Vajnay szeme most Toporra is villant, amitől Alex kissé megkönnyebbült. - Ne szarozzon itt nekem, Topor, és főleg ne hazudozzon, mert bármikor vissza- zárathatom, és a szart is kiperelem magukból.

Csete a már kigyakorolt pókerarcával hamar barátja védelmére sietett.

- Ne fáradjon, Vajnay úr. Mindent tudunk.

Vajnay ezen már röhögött volna, ahogy mi is, Alex viszont ezt a trükköt most látta először, és az alatt a pár másodperc alatt, amíg Vajnay kobraként fojtogatta tekintetével a zsákmányszámba vett Csetét, Alex csöppnyi agya szorgosan kattogott, majd ezt az eredményt dobta ki hangosan:

- Én nem pofáztam nekik.

„Igazi hüje. Igazi vadmarha” - gondolta Topor. - „Az ijennek az erdőben láthatósági mellény kell, nehogy a vadász kilólye.”

Alex látta Topor tekintetét, látta Vajnay szemének villanását, és most már átlátott Csete blöffölő képén is.

- Amúgy... - kereste főnöke kegyeit - ...megkaptad?

Ezt pedig pláne nem kellett volna. Vajnay arca nem rezzent.

- ...amit küldtem... tudod... ahogy megbeszéltük...

Vajnay arca továbbra sem rezzent. A zsebéből előhúzta rózsaszín telefonját, egy diszkrét pillantást vetett a kijelzőre, majd a készüléket visszacsúsztatta, hang nélkül sarkon fordult és a lift felé indult.

Az íróasztalnál állók mind hangtalanul néztek utána. Az egész iroda hallgatott, még akkor is, mikor a liftajtó kinyílt, Vajnay pedig a lift biztonságáért már ki merte venni a zsebéből a tiritarka készüléket, és olvasni kezdte a képernyőt, miközben oda sem nézve megnyomta a mélygarázs gombját.

Ahogy Topor meglátta a telefont az üdvöztető igazgató kezében, habozás nélkül megiramodott és a lift felé rohant. A liftajtó csukódni kezdett, Topor pedig rohant, rohant, és bal lábát épphogy sikerült a majdnem összezáródó liftajtó közé vetnie. Fotocellában reménykedett, vagy nyomásérzékelőben, egyik sem volt, csak a csattanás a bokáján és a torkától feltörő üvöltés.

Vajnay a lift sápadt neonfényében nézte a belógó lábfejet. Kedve lett volna egy hatalmasat rúgni bele, de mivel úriember volt, inkább csak kedvtelve nézte, hogy remeg a fájdalomtól a kopottas cipő. Aztán, pont mikor a jó ízlés diktálta, megnyomta az ajtónyitó gombot.

Hősünk ahogy tudta, kirántotta a lábát és lekaparta a fájdalmat az arcáról, hogy mire a liftajtó kinyílik, odabentről egy rendezett, rokonszenves, bár a fájdalomtól kissé gyöngyöző Topor látszódjék.

- Lefele megy? - kérdezte szenvtelen hangon Vajnay. A telefon ott volt a kezében.

- Igen - préselte ki a tüdején Topor, mert bokájának lüktetése a torkáig felért.

- Jöjjön.

Topor belépett, a liftajtó pedig akadálytalanul becsukódott. Azt már csak az iroda dolgozói látták, hogy a lift felé rohanó Csete elkésik három másodpercet, és a zárt liftajtóról pattan le.

- Hányadikra? - kérdezte Vajnay.

Topor a lift kijelzőjének égő betűjére nézett.

- A... mélygarázsba.

Vajnay végigolvasta a telefon kijelzőjét, aztán Topor szeme láttára zsebre rakta.

- Mi dolga ott?

- Elállok, hogy kitudjon állni tőlem.

- Nem hiszem, hogy lenne autója.

- ...kölcsonbe van.

- Nem hiszem, hogy leengednék a mélygarázsba.

- Eddig még nem volt gond... - Topor, akit nehéz zavarba hozni, most valósággal fulladozott Vajnay jelenlététől. - De ha gondolja, ez lesz az utolsó.

Többet nem szóltak egymáshoz. A mélygarázsban hangtalanul nyílt ki a liftajtó, kettejük cipőinek kopogása pedig végigzengett a simára festett beton-padlózatán.

Vajnay megnyomta az autó kulcsán a nyitó gombot. A garázs túlsó végében egy fekete limuzin indexlámpái pislogtak vissza, sárgás fénybe vonva egy amúgy Wartburg-zöld Wartburgot, amelyik éppen úgy állt Vajnay autója és a lépcsőház ajtaja között. hogy se Vajnay, se a gyalogosok ne tudják megkerülni.

- Kölcsonbe van - ismételte Topor, ahogy a Wartburghoz ért, majd előkotorta a hármaskulcsot, és zavarában idő kellett, míg

megtalálta a jó kulcsot. Vajnay türelmesen várt arra, hogy a Wartburg elinduljon. Amaz meg csak úgy tudott eltűnni Vajnay útjából, ha előtte pöfögve felhajt a mélygarázból, ki egyenesen a Váci út forgalmába, jókora kékes füstfelhőkkel borítva be a hatalmas luxusautót, melynek kíméletlen, acélszín xenonlámpái még a visszapillantón keresztül is Topor lelkébe világítottak.

- Mennyi koncertlyegy ment el? - kérdezte Csetétől Topor, akivel annak háló-dolgozójában ült a számítógép előtt.

- Harminckettő... harmincnégy. Csak a Vaterán. Hatezres villámáron. Fölraktam párat licitre is.

- ...Az mit jelent? - kérdezte Topor. - Az olyan mint a Facebook?

- ...majdnem... te, figyelj, miért rohantál ma Vajnay után a liftbe?

- Megint előkerült a lyátéktelefonja. Tudni akartam, micsinál vele. Te láttad már?

- ...Nem rémlik.

- Pedig van neki. Meg Alexnek is. Állandóan azt nyomkogyják. De miért nem a rendes telefonjukon üzengetnek?

- Mert azt le lehetne nyomozni.

- És egy ilyen lyátéktelefont nem? Ugyanojan SIM-kártya van benne. Itt valami bűzlik.

- Bocsi! - Csete zavartan nézte a saját aggregényhálója padlóján szétdobált szennyes zoknikat és gatyákat. - Ha zavar, összeszedem.

- Nem úgy... te. figyelj, hívd már fel ezt a Varrónét!

- Én? Nekem barátnőm van!

- Nekem meg udvarlóm - teremtette le Topor.

- És mit kérdezzek tőle?

- Hogy nem volt gyanús-e a szerelő.

Csete Toporra nézett: erőt gyűjtött. És bátorságot.

Topor a kezébe adta a telefont. És ekkor Cselét megmentették a tények.

- Nincs meg a száma. Rajta maradt a szerződésen.

- Akkor hívd fel Eszti-t és, kérdezd meg.

- Nem hívom.

- Miért nem?

- Nem akarok folyton rajta lógni.

- De ezmost más!

- Egy férfi legyen hívős, titokzatos és távolságtartó.

- De ezmost fontosab!

- Az én csajom, majd felhívom, ha akarom!

Topor nem bírta tovább cérnával, felkapta Csete telefonját, és tárcsázta Eszti számát. Rövid csöngés

után felvette a lány.

- Haló, szia Eszti, én... - idáig jutott Topor, mert a lány átvette a szót. Hogy mit mondott, azt Csete nem hallotta, csak barátja arcát látta elpirulni, a szeméit kikerekedni, a száját kiszáradni. Topor zavart döbbenete fél percig tartott, aztán azt mondta:

-...Én is téged... szia!

- Na mi van? Megmondta?

Topor sóbálvánná merevedve engedte le a füléről a telefont.

- Ez a csaj...

- Meg se kérdezted, mi?

- ...Azt hitte, veled beszél.

- És mit mondott?

- Hadj ne ismétljem el - kérte Topor. - Furcsa lenne ijeneket mondanom egy férfinak.

- Mert?

- ...Hogy is mongyjam... szerepeltek benne bizonyos testrészeid, egy plüssbilints, három váltás bőr-ruhha...

Csete szeme a hallottakra ugyanúgy kikerekedett, mint az imént Toporé.

- Honnan tudja, hogy van bőrruhám?

Topor döbbenete ezzel a mondattal tetőzött.

- ...Hát ti betegek vagytok. Kél aberrált. Zsák a feltját. - csapódott is mögötte a bejárati ajtó.

Csete megrántotta a vállát, és tovább bújta az aukciós portálokat.

„Valószínűleg Varróné is ilyeneket mondott volna, ha fölhívom” - gondolta magában.

Ezen az estén a János-kórház traumatológiáján megnyikordult egy vaságy. A kötések közül szuszogás hallatszott, majd erőlködő nyögés, és a matt csempék tükrözte zúgó kórházfényben felült egy alak, aki ülve is akkora volt, mint egy kisebb felnőtt állva, és aki így lekötözve-belassulva

végképp nem hasonlított Mongúzra, csak egy lomha, mumifikált Zsiráfra.

A feje bekötve, a jobb karja gipszben, a nagyobb sebet ejtő üvegszilánkok helyén ragasztások és kötések. Zsiráf tehát felült, és az első szó, amit a tüdejéből sajjó bordáival kiszáradt szája felé préselt, ez volt:

- A Wartburg.

Félreértés ne essék, a Zsiráf nem attól félt, hogy lába kél a kocsinak, esetleg megkarcolják vagy elhordják alkatrésznek - sokkal inkább attól a parkolójegytől, amin, úgy tippelte, mostanra huszonötezer forint körüli összeg gyűlt össze.

Óvatosan kimászott az ágy szélére, és zsibbadt, erőtlen lábait a hideg padlóhoz nyomta. Nem mert hirtelen felállni, mert a szédülés garantált, főleg olyan magasságokban, ahonnan ő szívta az oxigént. Kis üldögélés után úgy döntött hát, megpróbál leguggolni az ágy mellé tolt fém éjjeliszekrény elé, hátha ott őrzik összehajtogatva a ruháit.

A guggolós mutatvány nem kis fájdalmába került, viszont nagyon nagy sikert aratott a folyosóról becsoszogó idős szobatársánál, aki nem gondolta, hogy ilyen vicces tud lenni egy összetört ember egy hátul kötős kórházi hálóingben, amiből guggoláskor a szabadba harangoznak épen maradt nemes szervei.

- Mit röhög, vénember? - morgott hátra a Zsiráf, miközben sikerült előhalásznia a parkolókérdőjét a nadrágja zsebéből.

- Látom, megtalálta a barátja.

- Milyen barátom? - kérdezte a Zsiráf, de ahogy begipszelt karjára nézett, meg is lett a válasz: a gipszen vastag fekete filctollal vicces karikatúrák, önkényuralmi jelképek, kompromittáló szlogenek voltak, legfelül pedig egy rövid üzenet: „Jobbulást!” És egy kibetűzhető aláírás: „Topor János”.

- Mikor?... Hogyan?... - És a Zsiráf már el is felejtette a Wartburgot: Topor töltötte ki az agyát, ez az egy név pengette az összes idegszálát olyan vadul, ahogyan Jimi Hendrix bána egy Stradivari-hegedű-vel. Előkotorta a ruháit, és lihegve-nyögve öltözködni kezdett. Személyes holmijait egy ott talált nejlonszatyorba dobálta. Mielőtt a kórtermet elhagyta volna, leakasztotta az ágyról a lázlapját tartó keretet, amin nem szerepelt más, csak az igazság: Vékás Béla.

A lapot kitépte, a keretet pedig az ágyába visszakucorodó öreghez vágta, majd „kiviharzott” a kórteremből: sajtó bordáktól kétrét görnyedve, beteg kezét lógatva, kissé bicegve.

- Hova-hova? - kérdezte a folyosón az ügyeletes nővér, akit majdnem fellökött a teremből kifordulva. - Csak leszaladok élesztőért, magának kell valami?

- Nem... - mondta a nővér meglepődve, és mire feldolgozta a hallottakat, a Zsiráf már el is tűnt a liftben.

Repedt bordákkal nem könnyű a levegővétel, az ember pedig liheg rendszeren, amikor sebes lábait végigvonszolja a Liget Pláza mélygarázsán abban a hiszemben, hogy a Wartburgnak ott kell lennie, csak biztos a szint lett eltévesztve. De hiába. A kocsinak hűlt helye volt.

Most a Zsiráfnak örülnie kellene, hiszen megszabadult a Wartburgtól és egy huszonötezres parkolódíjtól. Mégsem örült. Tudta, hogy csak egyvalakitől telik ki, hogy ilyen helyzetben kivigye innen az autót, és azt a valakit Topor Jánosnak hívják. Úgy pedig nem lehet bejelenteni a lopást. Mert ha Topor nyomába ered, meglesz a kocsis is, és újra nyakába veheti vele a gondot. Ha pedig hagyja a kocsit és hagyja Toport, akkor Hársfalvi kinyírja.

A Liget Plázából a Zsiráf egyenesen a Nyugati aluljáróba ment, ahol Topor számát írta fel korábban a nyilvános telefonok fölötti csempeburkolatra. Nem emlékezett, melyik készülék volt, úgyhogy

elkezdte őket sorra nézni - az aluljáró gyalogosai pedig őt nézték sorra: „elég ramaty állapotban van szegény - gondolták -, ilyen állapotban fedél nélkül!”

A Zsiráf végre megtalálta a zöld filccel felfirkált számjegyeket. Mohón pötyögte be a telefonjába: nulla-hat-hetven-kilenc-tizenhárom öt-egy. Ez kevés. Ez az előhívó és öt szám. Hétnek kell lennie... valaki kettőt letörölt. A számsor végén tisztán látszott a zöld maszat.

- Topor! - üvöltötte a Zsiráf úgy, hogy az egész aluljáró megállt egy pillanatra.

A nejlonszatyorban csörgött a telefonja. A kijelzőről Hársfalvi neve üvöltött. A Zsiráf félve vette fel.

- Haló!... tudom... egy kis baleset, nem komoly... igen, éppen őt keresem... a Hálózatnál? Belépett?... nem, nem láttam az újságot... én is látszódtam a képen?... Hogyan? Persze. Még ezen a héten. Csak nem veszi fel a telefont... Persze, bármilyen eszközzel... Értem... Visszhall.

Hát ez elég rosszul hangzik. Hársfalvi elutazott, csak a hétvégén jön, addig meg kell lennie Topor-nak és a pénznek. Ha meglesz Topor és a pénz, akkor beadhatja a bontóba a Wartburgot, és jöhet a BMW. Ha csak Topor lesz meg, de nem lehet belőle pénzt kiverni, akkor újra ott a Wartburg és a gond. Ha pedig nem lesz meg Topor, akkor Zsiráfnak vége, és az állam mint örökös hajtja majd tovább a Wartburgot.

A Zsiráfnak mindenesetre most gőze sem volt, hol kezdje keresni Toport. Mert kizárt, hogy egy ilyen figura a bejelentett lakcímén lakjon, vagy benne legyen a telefonkönyvben. De az a másik tag, az normálisnak tűnt, annak biztosan van lakása, telefonja, számlái. És biztos tud valamit Toporról. Hogy is hívják?... Csete.

Ezen töprengett Zsiráf a készülékek alatt megágyazott hajléktalanok között álldogálva, amikor valami csörrent: egy néni ment el mellette, és egy ötvenforintost dobott a nejlonszatyrába.

- Egyen valamit, fiatalember!

„Ilyen szar a helyzet?”- gondolta amaz.

Azon az estén egyéb is történt Budapesten. Regős Károly miután az egész napja elment arra, hogy lakjának megmaradt berendezési tárgyait szegényes rendbe vágja, összerakta a modemet. Mindent úgy csinált, ahogyan a Hálózat által mellékelt magyar nyelvű útmutató leírta. Vagyis majdnem úgy, néhány magyartalanságot figyelmen kívül hagyva.

Az első fejezet címe így szólt: „A készülék áttekintése”. Regősnek fogalma sem volt, mi lehet az a kéz-süle, főleg ha többes számban írják, de némi töprengés után úgy elöntött: biztosan a készülékre gondoltak. Nem tudhatta, hogy a magyar fordítást egy Olaszországban született iráni fickó hagyta jóvá.

Szóval át kell tekinteni a készüléket. Regős ennek tudott a legkönnyebben eleget tenni. Jó alaposan áttekintette a készüléket: tüzetesen megnézte előlről, hátulról, nyitva hagyva a kérdést, hogy melyik is az eleje meg a hátulja. A füzetke szerencsére ebben is segített neki: volt egy rajz, aminek a címe az volt, hogy az RGDSL-X 564 VIII előlapja. Mivel a rajz úgy nézett ki, mint a kezében lévő készülék egyik oldala, megpróbált arra a következtetésre jutni, hogy a hosszú szám- és betűsor a készüléket jelenti, az előlap meg az a rész, ami most a fal felé néz.

Regős az áttekintés során a készülékről azt is megtudta, hogy az RGDSL-X 564 VIII nem más, mint egy VDSL2 hozzáférésre alkalmas eszköz. Kicsit sok ez az információ egy olyan embernek, aki ezelőtt egy héttel

még azt sem tudta, mi az az internet, és most sem volt benne egészen biztos.

Mivel a képek és a sematikus rajzok közül nem mindent fordítottak le, Regős hosszan időzött az ág-rajz fölött, ami a Power adapter, Power socket, RJ-45, RJ-11 és Splitter szavakat tartalmazta, de a legjobban ez tetszett neki: VDSL Service Socket. Mivel tudta, hogy a Soccer angolul focit jelent, ezt a VDSL Service Socket dolgot olyannak képzelte, mint a BL-meccset. Sebesen lapozott hát tovább, hátha lesz foci az interneten.

Ekkor jött a neheze: a bekötési eljárást taglaló második fejezet.

A fordító itt is kézsüléket emlegetett a legkülönfélébb összefüggésekben: csatlakoztatni kell a pátegységet, a telefonbábelt be kell dugni az L-osztó-ba, maradéktalan meggyőződésről kell bizonyosságot szerezni a zöld LED világíthatósága mellett.

Amellett, hogy az eljárás egyszerű volt, Regős igazán jól szórakozott, és vadonatúj dolgokat tudott meg a magyar nyelvről.

Mindeközben alaposan kellett koncentrálnia, mert a Kossuthon vitaműsor ment a devizahitelről, ami önmagában sem könnyű téma, hát még tápfeszültség-aljzattal és interfész-kompatibilitással nehezítve.

A negyedik lépés a TCP/IP-tulajdonságok beállítása volt. Regős itt bedobta a gyepelót.

Csinált egy rántottát, felhangosította a Kossuth Rádiót, és az esti mesét hallgatva bevitte a gyérre rabolt nappaliba a vacsoráját, hogy ölében a doromboló macskával és lelkében enyhe kudarcélménnyel, mégis boldogan nézegethesse a kisemmizett szoba legújabb díszét, a pormentesen fénylő műanyag „kézsüléket”, amelynek elején piros fényecskék villogtak - egyelőre hibáüzenetként -, és amelyre csekélyke megmaradt javaiból még egy kis csinos csipketerítő is került.

VII.

Regős Károly végre nyugodtan, mélyen és pihenteden aludt, mert lefekvés előtt eszébe jutott a megoldás: holnap megkérdezi a szomszédot, hogy mi az a TIPCIP, és megkéri, hogy segítsen beállítani az internetet. A szomszéd másnap készséggel át is jött, és még egyszer előlről végigcsináltak mindent, gördülékenyen továbbblendülve a TCP-IP-beállításokon egészen a tűzfal konfigurálásáig. Regősnek különösen tetszett az a szó, hogy tűzfal.

De ettől nem lett internet. Regősnek nem volt különösebb hiányérzete, mert igazából azt sem tudta, mi az az internet, és milyen az, ha van. De a szomszéd meggyőzte őt arról, hogy ha van, az egészen máshogy néz ki, mint ez a hibaüzenet a monitoron és az a villogó piros lámpa a modemén. Ha van, akkor nem hibaüzenet jön be, hanem BL-foci, levelek (ezt nehezen képzelte el Regős), csajok, időjárás meg letöltés (ezt szintén nehezen képzelte el Regős, mert a „kézsüléket” nedvességtől óvott helyen kell tartani).

A szomszéd biztatására tehát Regős felhívta az ügyfélszolgálatot. A telefongombokkal navigálható, nyolcszintű menürendszer annyira megzavarta, hogy kétszer is lerakta a telefont, de előtte elnézést kért a géphangtól. Harmadik nekifutásra már eljutott a hibabejelentő kezelőjéig, de ekkor nyolcjegyű ügyfél-azonosítója nem volt kéznél.

- Az azonosítóm?... Azt nem tudom... mikor ott voltam az ügyfélszolgálaton, négyszázharminchetes volt a hívószámom... - mondta. - ...Elnézést.

És újra lecsapta a telefont. Mert jellemző, hogy azt a cetlit megőrizte, de a szerződését nem.

Negyedszerre már nemhogy gyorsan, de bosszúsan nyomkodta végig a menüt, mikor is egy másik kezelőhöz kapcsolta őt a sors.

- Haló... Regős Károly vagyok... előbb beszéltünk...

- Egy nyolcjegyű ügyfél-azonosítót kérnék.

- ...az nincs.

- De van, ott van a számla bal felső sarkában.

- Még nem jött számla.

- Új előfizető?

- Igen.

- Akkor a kinyomtatott szerződésben vastagon van szedve a személyi adatai után.

- Nem tudom, hol a szerződés.

- Jó, akkor személyi adatokat fogok kérni - mondta az operátor, és közben azt gondolta: „ma már a negyedik hülye, pedig még csak fél kilenc”. - Név?

- Regős Károly.

- Született?

- Ezerkilencszázötvenegy május huszonhat.

- Rendben - mondta az operátor, mintha valóban egyeztetne bármilyen adatot. Valójában a mennyezetet bámulta, és a ceruzájával piszkálta a száját.

- Anyja neve?

- Regős Istvánné.

- Rendben - mondta az operátor, annyira beleélve a bambulásba, hogy észre sem vette: a Regős Istvánné legkevésbé sem leánykori név. - Mi a probléma?

- Nincs internet.

- Miből venni észre?

- A szomszéd mondta.

- Rendben, továbbítom a megkeresést a technikai osztálynak, a hiba elhárításáról e-mailben értesítjük.

A vonal megszakadt.

Dörzsöltebb ügyfelek elégedetlenkednének vagy egyenesen gyanakodnának. Semmi konkrét... se határidő, se azonnali problémakeresés... és mi az, hogy e-mailben értesítenek, hogy lehet megnézni az e-mailt, ha egyszer nincs internet?... és mi lesz a havidíjból azokkal a napokkal, amíg nem volt internet? De Regős, aki nem tudta, milyen az, ha van internet, nem hőzöngött. Most nincs, majd lesz. Addig is szép ez a doboz.

Ilyen dobozkákból körülbelül húsz darab van a Róka kisbuszában. Márpedig egy magasított, ablak nélküli, hosszú furgonban ez a húsz doboz semmi. Az anyósülésen elférne, főleg, hogy elöl hárman lehet ülni. Ha a Rókát valaki megkérdezné, hogy miért kell ekkora furgon annak, aki ilyen apró modemeket visz házhoz, akkor azt mondaná: hogy jobban látszódjon rajta a Hálózat-felirat. Mert egy ilyen autó nemcsak munkaeszköz, de üzenet is hordoz - egyrészt a ráírt szöveget, másrészt

azt, hogy ennek a cégnek még a válság ellenére is jól megy: nagy furgon kell, hogy minden modem célba érjen.

A Róka ilyen ügyesen lerendezné a kérdést, még mielőtt bárki is gyanút fogna. Mert a Róka nagy dumás és nagyon ravasz. Innen a neve. Bár alapvetően a kígyó is egy ravasz állat, legalábbis ez róla a mese, de a Róka maga is elismeri, hogy a kígyó, a róka. sőt az összes állat ugyanolyan hülye. Viszont a Róka ránézésre is róka. Sunyi pofája van, alamuszi, apró szemei mélyen és közel ülnek egyenes, előrenyúló orrához. Vékony fickó, hatalmas ádámcsutkával, ami állandóan le-föl szambázik, miközben a Róka elmagyarázza az igazságot. Farmert hord, és „Hálózat” feliratú dzsekit, mert a dzsekiben vastagabbnak látszik a kora ellenére is kamaszosan keszeg felsőtteste. Ő nem macsó, mint Alex, nem múmájer: ő egyszerűen, őszintén és egyenesen sunyi.

Most is, ahogy a tizenegyedik kerületbe tart, úgy cikázik a sávok közt, hogy egy műholdfelvételen felgyorsított sakkfigurának tűnne a fehér kockabusz. A személyautók seggébe hajt, házilig xenonra cserélt fényszóróival levillogja a reggeli kábaságban iparkodókat, a motorosokra fittyet hány, különben sem látja őket a tükre holtterében, hátul meg nincs se szeme, se ablaka. A buszsáv olyan szelep, ami levezeti őt a túlfeszülő forgalomban, a záróvonal pedig olyan jelzés, ami be kell tartaniuk a többieknek, hogy nem ütközzenek vele, mikor rendőrkanycsinál az Erzsébet hídon. Ő az a viszketeg, kis pöcsű furgonos, aki sosincs telepakolva, ezért egy méterrel a többi sofőr feje fölött repíti a dízel-fogónyomaték - és néha a centrifugális erő is.

A műszerfalán pedig, a felcsíptethető jegyzet-, befűvórácsra pattintható illatosító patron, az aprópénztartó és az egyéb műanyag gagyi extrák között a sebváltó fölött, saját mobilja mellett ott feszít egy felcsavarozható mobiltartó, benne egy iskolásokat megcélzó, türkizkék telefontal, ami rózsaszínben akár Vajnayé is lehetne, sárgában pedig Alexének vélnénk.

A furgon a jobbkéz-szabályt felülbírálván kanyarodott be balra nagy ívben abba a Galgavészi utcába, ahol már annyi minden történt az elmúlt két napban. A Róka nem bénázott úgy, mint Alex, hanem a kéziféken nagyot reccsentve kipattant, körbefutott a furgon orra előtt, a tolóajtót feltépve egy modemes dobozt és egy átvételi elismervényt vett ki, majd az „Özv. Varróné” feliratú csengőhöz ment, és kétszer nyomta, mint a postások.

Ezúttal azonban nem emelkedtek ki a kíváncsi, mohó tekintetek a rózsák közül, sem a függöny mögül nem szúrták ki a férfit, akit talán még jóképűnek is mondhatnánk, legalábbis Alexhez vagy Csetéhez képest, ám a fejről mégiscsak azt gondolnánk: Róka.

A Róka pedig újra csöngetett. Újra kétszer, ám hosszabban. Itt Róka kissé elbizonytalanodott, mert nem tudta, hogy a postások hogyan szoktak kétszer pengetni hosszabban. Többször csengetnek kétszer, vagy a rövid szünettel megszakított két jelzést egyenként húzzák-e el inkább. Ő mindenesetre az utóbbit választotta. A polgári kőbarlangból ezúttal se jött ki senki. Mert ilyen a Róka formája: amit korábban ketten is elszenvedtek, azt ő megúszni látszik. Született nyertes, aki az életet olyan egyszerűen és gyorsan éli, ahogy csak lehet.

A szomszéd műhelyül viszont előkészülődött a fűnyírószerelő, és a furgon jókora feliratát meglátva odakiáltott a Rókának:

- Jó napot! A Hálózattól jött?

- Igen. Varrónénak hoztam a modemet.

- Nincs itthon. Öt napra elutazott.

- Átvénné?

- Nem mondta, hogy vár csomagot.

- Lehet, hogy a kollégám elfelejtette mondani.

A szerelő kelletlenül a kapuhoz ment: mire odaért, Róka már ott várta a kerítésen belógatott dobozzal, rajta az elismervénnyel és egy tollal.

- Oda egy miniszterit.

- A sajátomat, vagy csináljak úgy, mintha Varróné lennék?

- Tökmindegy. Mondja meg neki, hogy benne van a magyar nyelvű leírás, ha a kollégám jól állította be a vonalat, akkor ő is meg tudja csinálni. Mit mondott, mikor jön?

- Öt nap múlva.

- Értem - mondta a Róka, és az aláírt lappal sietve lépdelt a sofőrfülke felé.

- Hé! - kiáltott utána a szerelő. - Hozzám mikor jönnek beszerezni?

A Róka megrántotta a vállát és beszállt.

- Mit csinált a Varróné, mondják meg: megcsinálom én is, csak jöjjenek már!

A Róka ezt nem értette, mindkettőjük nagy szerencséjére. Öt nap. Öt napjuk van. De már ma este meglesz. Mert a Róka, ahogy ő mondaná, „nem szarral gurít”. Elindult, és fél szemét az úton tartva a türkiz telefont kezdte nyomogatni. Öt nap. És lehet, hogy kevés is lesz ez a furgon, bár ezt Alex tudná megmondani, ő járt a lakásban.

Az ügyfélszolgálatos srác még mindig a mennyezetet nézte, mellette még hárman-négyen dolgoztak egy ablak nélküli, légkondicionált szobában. Diákmunka, órabér, mert a magyar főiskolást még mindig olcsóbb felbérelni, bár már nem sokáig, mint Bombayben betanítani egy csoport indiait a magyar telekommunikációs szaknyelvre. Őt körülbelül hárompercenként hívják, és az esetek hetven százalékában azért, mert nincs internet. A technikai osztályról leszóltak nekik, hogy hagyják békén őket, van elég bajuk enélkül is, és ők ott fönt hibabejelentés nélkül

is látják, ha valami nincs rendben. így például Regős, akinek nincs internete, ezeknek a fiúknak és lányoknak az udvarias, de határozott háritásából előben tapasztalhatta meg, mit jelent az 8 jópofa szó, hogy tűzfal.

Ma azonban a Regős-féle reklamálók mellett megjelent egy-két új hang is: sokat keresgéltek a menüben, hogy ez vajon melyik pont alá tartozhat - nem mintha nem ugyanahhoz a pár sráchoz futna be minden -, végül az általános tájékoztatást nyomták meg, aki véletlenül angolul, de ha a kezelő beszél magyarul, az mindkettőjüknek sokkal könnyebb lenne, és ne tessenek haragudni, csak azt szeretnék megkérdezni, hogy most akkor mi van ezzel a Boy George-koncerttel.

Merthogy a nagylányuk, az unokaöccsük, a várandós nővérük nagyon szívesen elmenne, vagy éppen ők azok a nagylányok, unokaöcsök, akik nagyon szívesen átvinnék a jegyet a szüleiktől vagy a nagybátyjuktól, csak hát az van ráírva, hogy nem lehet átruházni, viszont hat ők ezt már megvették jaj, pardon, megkapták a frissen előfizetett nagymamájuktól, akit hát ugye nem érdekel az ilyesmi, de hogy ezt a koncerthelyszínen hogyan ellenőrzik majd, hogy ők tényleg friss előfizetők-e.

Hoppá. Topor erre az egyre nem számított. Hogy a magyar trükközik, de óvatos. Hogy inkább érdek-lődve-esdve lebuktatja magát, vagy elárulja a másikat, semmint flegmán és tökösen diadalra vinné, amit elkezdett.

De Topornak még nem volt aggódniavalója, hiszen a Hálózat szervezetének a legaljához, a fizetett operátorokhoz is csak néhány perce kezdett begyűrűzni a probléma.

A bér munkás pedig nem azért bér munkás, hogy önállóságot, kreativitást, hogy ne mondjam, felelősséget vállaljon, hanem azért, hogy ezt arra háritsa, akitől a bér is szivárog: jelesül a Hálózatra. Eszter asztalán megcsörrent a telefon.

- Heló, Gabi vagyok a rabszolga részlegről. Már megint egy.

- Kösz - mondta Eszti, majd lerakta a telefont, és újabb strigulát húzott egy „koncert” feliratú lapra. Ez lehetett a tizenötödik strigula. Ekkorra Toporék úgy százhusz eladott jegynél tartottak: hatvan vett egy-egy párat, és ebből tizenöten már most paráznak. Topor hibázott, amikor saját rátermettségéből indult ki. Esztinek pedig fogalma sem volt, milyen koncertet reklamál mindenki, így hát felállt az asztalától, harisnya nélküli lábaival végigkopogott a tágas irodahelyiségen, egészen Zarvan üvegfalú zugáig, amiben színes filmplakátok és popsztárok képei között egy természetes üvegasztalnál, kusza papírkupleráj közepén ott ült a perzsa.

Eszti kopogott. A perzsa nem hallotta. Eszti pedig benyitott, és ahogy az ajtórésen keresztül a benti, kölniillatú levegő találkozott az iroda klimatizált szárazságával, a Zarvan zeneberendezésén bömbölő hip-hop zene is megtelítette a tágas irodát, aztán az ajtó csukódása Eszti háta mögött újra elnyeste a zajt.

Zarvan teljesen a monitorjába merült: prezentációt szerkesztett. Eszti integetett és krárogott, hiába. Végül az egyik gyűrűjét végighúzta az üvegasztalon. A csikorgásra összerezzenett és meg is borzongott a nyúlánk.

- Mi... helo... nem tudsz kopogni? - kapta fel a fejét Zan-an. és a távirányítóval kilőtte a zenét.

- Kopogtam.

- Épp az őszi sales-napokra csinálom a prezit. Táncolhatnánk egy Trisztán és Izoldát.

Eszti nem szólt, csak nézte a perzsát, azzal a nézéssel, amivel az elefánt nézi az állatkerti kisgyerekeket. Az magyarázkodni kezdett.

- ...most miért? Megvan még a múltkori protektor, lefújom ezüstre, és középkori lovag leszek.

Eszti sóhajtott. Aztán rátért látogatása tárgyára.

- Figyelj ide, mit tudsz a koncertről?

- Milyen koncertről?

- Boy George.

- Lesz Boy George-koncert? Aááá!

A perzsa láthatóan megvadult. Felpattant az író. asztala mögül, és higanymozgásával máris az ablak előtt termett, ahol jó a fény, és ahol az üveglablakon keresztül minden alkalmazott jól láthatja.

- Like a virgin! Ooo! Touched for the very first time! - visította, jócskán túlbecsülve a hangterjedelmét.

- Like a vi-i-i-iirgin! Tiditti hardbeat next to mine!

A végére jutott egy-két mozdulat Jacko repertoárjából is, amit Eszti nem értett; az pedig végképp sok volt neki, hogy a dalt miért a falra ragasztott Mona Lisa-reprónak üvölti a perzsa.

- Ez Madonna - mondta Eszti.

- Nem, ez a Mona Lisa.

- A dal Madonna. Nem Boy George.

- Igen? - lankadt le a perzsa lelkesedése - akkor... kivel keverem össze?

„Reménytelen” - gondolta Eszti, és úgy érezte, célravezetőbb, ha visszatér az eredeti témához.

- Augusztusban lesz a koncert.

- És ki szervezi?

- Mi.

- ...tessék?... és én erről miért nem tudok?

- Senki se tud róla. Még csak nem is hallották.

- Akkor... hogy...

- Nem tudom. A telefonosok szóltak, hogy rendre előkerül valaki, aki az augusztusi Hálózat-konцерtról érdeklődik, meg hogy át lehet-e ruházni a jegyeket.

- Ki osztogat jegyeket?

- Nem tudom.

- És hol lesz?

- A Sportarénában.

- Felhívjuk őket. Nekik tudniuk kell, ki a szervező - mondta Zarvan, és az üvegasztalhoz visszaülve már kereste is az interneten a telefonszámukat.

Topor és Csete a tegnapi Vajnay-konfrontáció után újra komolyan vették az üzletkötést. Körzetük újabb, előkelőbb részébe értek, ahol nem szoktak csak úgy kijönni, ha valaki becsönget: vagy azért, mert nincsenek is itthon, keresik a sok pénzt a sok száz milliós házak fenntartására, vagy mert már annyira jól megy nekik, hogy itthon vannak ugyan, de ez mégiscsak az ő erődítményük, ki is van írva a három méter magas kerítésre: biztonsági szolgálat, távfelügyelet, kutya - majd ha ők internetet akarnak, elmennek érte. Egyébként van internet, egy ilyen házban előbb kötötték be, mint a gázt.

Szóval az első nap erős kezdése után ma már órák óta semmi. Egyáltalán nem volt jó kedvük - nyilván még jobban is nekikeseredtek volna, ha tudják, milyen viharfelhők gyülekeznek az irodában.

- Esztivel mi van? - kérdezte Topor.

- Semmi. Ma este találkozunk. Feljön hozzám - mondta egykedvűen Csete.

- Na, kis Casanova!

- Nem volt választásom. Azt mondta, hogy minden úgy lesz, ahogy a telefonban megbeszéltük.

- Miért, mit beszéltetek, meg?

- Semmit. Te hívtad.

- Húha! Akkor ma korán menyj, haza, pihened kell!

- Igen? - vigyorgott Csete.

- Téleg. Eszt én még megpróbálom, aztán megyek én is - mondta Topor, és becsöngetett a mai utolsónak szánt házba. Csete közben vidáman, füttyörészve elindult a buszmegálló felé.

A ház, ami előtt Topor megállt, ízléses volt, de nem hivalkodó. Itt nem volt távfelügyeletet vagy őrszolgálatot jelző tábla, csak kétméteres kőkerítés borostyánnal befuttatva, erősen vasalt, tömör kertkapu és egy visszhangos kert, ahonnan dühödt kutyaugatás hallatszott. Topor hallotta, ahogy a bejárati ajtó nyílik, és egy öregedő hang rendre inti a kutyát. Ezután szűkülés és papucs klaffogása a járókövön.

A kertkapu kinyílt, és lábánál egy németjuhással ott állt a ház gazdája: egy őszes szakállú, egyenes tartású férfi, aki Topornak nagyon-nagyon ismerős volt. És a férfinak is ismerős volt Topor. Azt is tudta, hogy honnan.

- Nahát! Kedves „Elek”! Visszahoztad a nyakéket?

A kutya morogni kezdett. Toport pedig olyan hirtelen kólintották meg a fejére szabaduló emlékek, hogy kissé megszédült. Igen. Ő az. A férfi a bálról.

Aki a feleségével hiába várt a tánc végéig, sőt a bál végéig. És aki nyilván tudja, hogy ő nem Bárdos Elek. És főleg nem doktor. És most nagyon-nagyon-nagyon nagy a baj.

A Hálózat menedzsmentje délután háromkor tartotta szokásos heti meetingjét egy világos, szellős tárgyalóban. Úgy tízen lehettek: az elnöklő Vajnay mellett ott volt Zarvan és a pénzügy, a HR és az egyéb divíziók vezetői, valamint a koncerttel kapcsolatos meghívottként Eszti.

- Sziasztok. Fogjuk rövidre, mert fél négy felé el kell mennem - kezdte Vajnay, és lenémította az üzleti telefonját. A rózsaszín készülék kijelzőjére pedig az asztal alatt vetett egy pillantást. - Magácska mit keres itt? - nézett Eszti.

- Referálok - mondta Eszti, és nagyot nyelt.

- Kezdjük az IT-részleggel - folytatta Vajnay, meg sem hallva a lány válaszát. - Zolikám!

Zolikám, az IT-részleg feje kinyitotta a dossziéját, megköszöri a torkát, és hadarni kezdte a tényeket.

- Ezen a héten az előfizetőink közül harminchét IP-címet tiltott le a Nemzetbiztonsági hivatal. Ennyien maradtak egyik napról a másikra internet nélkül.

- És miért cseszteti őket a Nemzetbiztonsági Hivatal? - kérdezte Vajnay, nem mintha nem tudta volna.

- Adathalászat. Bankszámlaszámok, jelszavak, PIN-kódok. A hozzájuk rendelt vonalakon folyik az adathalászat.

Vajnaynak meg kellett volna lepődnie, de nem lepődött meg. Egyáltalán nem. Annyira nem, ez Esztinek is feltűnt.

- Ejnye-bejnye! Milyen huncut előfizetőink vannak! Benne van a szerződésben, hogy ilyen esetben azonnal felmondhatunk.

- De aki előre befizette több hónapra... - vetette közbe a pénzügyes.

- Annak is felmondunk. Nekünk nem kellenek adathalászok - zárta rövidre Vajnay. - Letöltők és adathalászok: csak a gond van velük.

- Szerintem nem az ügyfelekkel van a baj - folytatta Zolikám. - Ma például kaptunk egy panaszt egy Regős valakitől, hogy frissen állította be a modemét, és nincs net. Megnéztük, és a nemzetbiztonság már azelőtt letiltotta, hogy ő használni kezdte volna.

- Na persze - üli ki Vajnay arcára egy cinikus félmosoly. - Szegény előfizetők! Nehogy már még mi sajnáljuk őket! Egyéb ügyfélhiszti?

- Igen! - jelentkezett Zarvan.

- Halljuk!

- Mondd el, Eszti! - bökte meg a lányt a perzsa.

- Igen... khmm... van ez a koncert, amit szervezünk.

- Na! Milyen koncertet szervezünk? - hajolt előre érdeklődve Vajnay.

- A Hálózat-koncert. Boy George.

- És ki szervezi? - nézett körbe a tárgyalóban Vajnay. Minden szempár értetlenül és tagadólag meredt vissza rá. - Szóval ki szervezi? - nézett újra Esztire.

- Senki. Csak nagyon sok az ügyfél-reklamáció. Hogy új előfizetőktől vettek rá jegyet, pedig nem átruházható, és hogy akkor most ők eljöhetnek-e a koncertre.

- De milyen koncert? Elárulná valaki, mi a bűdös, hónaljmanós, soproni ördög füle folyik itt? - pattant fel Vajnay a székéből.

- Hát ez az - mondta Zarvan. - Nem tudjuk. Valaki a mi nevünkben szervez koncertet.

- Új előfizetőknek? - higgadt le Vajnay.

- Igen - bólintott Eszti.

Vajnay az asztallapra borulva gondolkodott pár másodpercig.

- Múlt héten voltak már ilyen telefonok?

- Tudtommal még nem - felelte Eszti.

- Szóval csak pár napja. Új előfizetők. Topor.

Eszti szívverése felgyorsult. Igyekezett leplezni az izgalmát.

- Na jó - pattant fel újra Vajnay. - Ez a két dolog elég izgalom nekem mára, berekesztem a meetiget, hacsak nincs valami halaszthatatlan.

Az asztal túlsó végéből a HR-es jelentkezett.

- Igen, Ildikó?

- A folyosói vízballonok meleg vize...

Vajnay nem szólt, csak nézte. És a többiek is megpróbálták úgy nézni, mint Vajnay.

- Ráér... - mondta Ildikó, és elsőnek viharzott ki a teremből. Őt követték a többiek is. Vajnay magára maradt. Kinézett az ablakon: az irodaház előtt ott várakozott az a fekete limuzin, amely már a csapatépítő tréningen is elnyelte pár percre a férfit.

„Korábban jött, de nem is baj” - gondolta Vajnay és lesietett az utcára.

A luxusautó bórszagú, hangszigetelt félhomályában aztán újra szemtől szemben ült az államtitkárral.

- Rossz hírek - mondta Vajnay.

- Nocsak.

- A Nemzetbiztonsági Hivatal gyanakszik. Sorra tiltják le a vonalakat. Tudnak az adathalászatról, csak azt nem tudják még, hogy mi csináljuk.

- Legyen óvatos. Egyedül a saját bőrével játszik. Ha bármi baj van...

- Ön eltűnik. Világos. Csak ez most pont nem hiányzott.

- Hogy állnak az aprópénzkeresettel?

- A betörések? Eltartják a fiúkat. És egy-két értékesebb műkincs néha nekünk is leesik. Hála istennek. azt még nem hozták velünk összefüggésbe.

- Ügyeljenek is.

- Ügyelünk. Van itt két szarkavaró. Azok fogják elvinni a balhét. Már amúgy is elkezdtek fogni a saját akasztófa kötelüket.

Vajnay feszengett. Az államtitkár nem kérdezett többet: kibámult az ablakon. Vajnay értett a jelekből, és kiszállt.

Ha vendégségről van szó, Csete jó házigazda. Hazafelé bevásárolt, és főzött is egy isteni bolognai spa-gettit, aminek a receptjét még az édesanyjától tanulta: főzd meg a tésztát, de ne főzöd szét, pöcsfej, és ha kifelejtöd a sót a vízből, megöllek. Vegyél két üveg bolognai szószot, meg egy csomag reszelt parmezánt, valami zöld levelet rakjál a tetejére tálaláskor, attól frissnek fog hatni.

Ezzel várta Csete Esztit, valamint vörösbor helyett dobozos citromos sörrel, mert az Esztinek sör, neki pedig citromlé. Takarítani nem volt ideje, de legalább a szétdobált ruháit összekotorta, tiszta ágyneműt

húzott fel, és meggyújtott egy füstölőt is, amit még a Karma-körben kapott ajándékba.

Eszti tizenegy után pár perccel érkezett: munka után még hazaszaladt zuhanyozni, de végül nem volt kedve, viszont elaludt. Aztán utána se volt kedve.

- Szia, béjbi! - nyomta be az ajtót, ahogy Csete résnyire nyitotta azt. - Nahát, ez a kéglid?

És se szó, se beszéd becsörtetett, a cipőit lerúgva gátlástalanul körbejárt, összefogdosta a poros tárgyakat, és Csete ruhásszekrénye alján - merthogy azt is kinyitotta - megtalálta annak bedobált szennyesét.

- Hallod, én is ott tartom! - röhögött-röfögött Eszti, aztán Csetéhez ment és megölelte:

- Na, dugunk?

Csetét ha nem is készületlenül, de váratlanul érte a leplezetlen felkérés.

- Hát... nem akarsz előtte enni?

- Teli hassal én nem tudok.

- De a kaja meg most meleg.

- Ez is most meleg - mutatott magán valahova Eszti.

- De azon van parmezán.

- Ezen is.

Ez csak úgy kiszaladt a lány száján, poénból mondta, de a férfi komolyan vette.

- ...Akkor... akkor együnk! - menekült ki Csete a konyhába.

A lány pedig ott maradt a kitárulkozásával, a szenvedélyével, elárulva, elutasítva, kisémmizve. Vannak nők, akiket nagyon könnyű megalázni még annál is jobban, ahogyan ők szokták saját magukat.

Míg Csete az asztalra rakta a spagettis edényt, tetején a szósszal, rajta egy diólevéllel, a lány duzzogva levágta magát a székre, felbontotta az egyik sört, belekortyolt, és olyat böffentett, amivel egy szülinapi gyertyát is elfújta volna.

- Mi a baj? - kérdezte Csete.

- Semmi.

- Ezt ismerem! - simogatta meg a lány arcát. - Ilyenkor mindig van valami!

- Hagyjál! - húzta el a fejét Eszti.

- De mi a baj? - kérdezte Csete, most már eggyel kétségbeesettebben. - ...Alex?

- Ez az, most még legyél féltékeny! - vágta be a durcit Eszti. - Tipikus: mit csinál a férfi, ha hülye volt? Elkezd fújni a másik hülye férfirra!

- De most én...

- Szar napom volt, ennyi az egész. Te meg még a végét is elcseszed.

- Mi volt?

- Folyamatosan csesztetnek. Tegnapelőtt megint betörték egy ügyfélhez, ma kiderült, hogy a nemzetbiztonság adathalászat miatt sorra tiltja le a vonalainkat, és ha ez nem lenne elég szar a fejünkön, meg jöttek ti is a kis hülye koncertekkel.

- Milyen koncerttel? - Csete nagyon átlátszóan imitálta az elképedést, és ezt Eszter is látta.

- Ezt ne csináld, nem áll jól.

A lány elhallgatott. Bár idáig Csete hozzá képest saját erkölcsi fölényében hitt, ebben a pillanatban ő volt az, aki a morális libikókán a homokozóhoz verte a seggét.

- Topor ötlete volt - ismerte be némi hallgatás után. - Hogy derült ki?

- Hívtak az ügyfelek. Kavarjátok a szart.

- Nem kavarjuk. Mi csak...

- És a betörések?

- Milyen betörések? - kérdezte Csete, ezúttal hitelesebben, hiszen ahhoz tényleg semmi közük. Viszont hirtelen kezdett kitisztulni előtte a kép.

- Figyelj, Eszti, valami nem kóser ezzel a céggel.

- Igen, az, hogy idejöttök, gyanakszotok, aztán még ti kavarjátok a szart.

- Nem-nem-nem! Hallgass végig! - mondta Csete, és saját gondolatait próbálta összerendezni. - Mi a sorrend egy új ügyfélnél?

- Én vagy valamelyik kollégám nyilvántartásba vesszük, a szereléshez kiállítjuk a munkalapot, kimegy egy szerelő, aztán kivisszük neki a modemet, és kész.

- És kész - bólintott Csete. - Ki viszi ki a modemet?

- Budapesten belül a Róka. Egy srác. Tavaly vette fel a Vajnay.

- Es az Alex is nagy cimbije a Vajnaynak.

- Igen - bólintott a lány.

- Figyelj ide! Az igazán nagy szart nem mi kavarjuk, hanem ezek hárman. Alex kimegy a címre, szétnéz, gondolom, a riasztóval is babrál, aztán leadja a drótot a Rókának, aki kiviszi a modemet, megtudja, hogy mikor nincsenek otthon, aztán mehet a balhé. Riasztó kiköt, a kinézett cuccok felmarkol, viszlát.

Eszti elképedve és undorodva nézte Csetét.

- Hát te beteg vagy.

Csete értetlenül nézett vissza.

- Aberrált, elmebeteg hülye.

Eszti bizalma nagyobb volt a cége felé, mint Csete irányában.

- Higgy nekem! - kérte Csete. - Vajnaynak és Alexnek is van egy-egy telefonja, ami nem hozzájuk illik. A Rókának nincs egy piros vagy sárga?

- Kék - mondta Eszti.

- Én megkötöttem egy szerződést Varrónénak. Emlékszel?

- Igen. Ki is adtam szerelésre Alexnek.

- Aki megszerelte, és gondolom, a Róka meg kivitte a modemet.

- Igen, ma délelőtt.

- De ma nincs otthon a Varróné. Öt napra elutazik. Mondta nekem.

- Miközben hetyegtetek, mi? Undorító, perverz, dilinyós kretén! - Eszti ezt már az ajtóból mondta, amit olyan svunggal csapott rá az őt követő Cselére, hogy annak épphogy nem törött el az orra. Vérezni mindenesetre vérzett.

Néhány másodpercig még ott állt az ajtónak támasztott fejjel, és nézte, ahogyan a vércseppek a kőre potyognak. Aztán hátrahajtotta a fejét.

- Elég volt.

Elővette a telefonját, és tárcsázta Toport. Az nem tudta felvenni: a szakállas férfi nappalijában ült, a fotelbe süllyedve, halálra válva. Gejl csengőhangú telefonja a szakállas férfi kezében szólalt meg. Nézték egymást, és hallgatták a csörgést.

Csete, miközben hátraszegett fejjel a kabátját vette, üzenetet írt a barátjának: „Találkozunk Varróné előtt, amikor odaérsz”.

Kilépett a lakásból. Lent a kapunál egy hórihorgas árny begipszelt karral és bekötött fejjel már nagyon várta, hogy Csete végre előkerüljön és ő a nyomába eredhessen.

Éjfél is elmúlt talán, mikor Varróné háza előtt hangtalanul megállt a hatalmas fehér furgon, ami ma már egyszer járt erre. Ketten pattantak ki belőle: a Róka és Alex. Nem sok időt töltöttek az utcán. Átugrottak a kerítést, a Róka akrobatikusan és gyorsan, Alex pedig úgy, ahogy egy csecsemő küzd a rácsos ágygal. Alex tudta, hova van bekötve a riasztó, és már hívta is a Guard-Secet:

- Haló... Galgavészi utca tíz... Varróné... ki kellett hívni a szerelőt, és lehet, hogy szabotázst jelez majd, ki tudná kapcsolni?... Ámor.

Ennyi. A riasztó távfelügyelete kiiktatva. A riasztó kiiktatása pedig gyerekjáték volt Alexnek. Ahogy a Kóka kinyitotta az ajtózárat és a riasztó húsz másodperces sípszóval jelezte a kód iránti türelmetlenségét, Alex már tartott is a spájz felé, ahol a riasztó központja is volt. Automatikusan ragadott meg egy konyhaszéket, rakta be a spájzajtón ezúttal helyes irányban, és még arra is ügyelt, hogy a fejét ne verje be az ajtófélfába. A riasztóközpont dobozáról csak le kellett venni a tetőt, amelynek csavarjait Alex korábbi látogatásakor már kicsavarta. Egy csípés a fogóval, néhány saru lehúzása, és a sípszó elhallgatott. A riasztó nem szólalt meg.

- Na, ki a király? - suttogta Alex a sötétben, és ahogy lepattant a székről, úgy beverte a homlokát, hogy a koppanás felért a riasztó szirénájával.

- Kokikirály! - súgta vissza a Róka. - Na, mit kell vinni, kanmester?

- Nappali. Festmény két óránál.

- Ott kanapé van!

- Hülye! Szemben ott egy festmény és két óra. Megvannak?

- Igen... egy ingás meg egy kakukkos - a Róka a hóna alá vette az órákat.

Csete ezalatt a busz után szaladt feltartott fejjel, egy kis szatyorkával a kezében, de az élet kegyetlen, és a jármű elindult. A megálló után kicsivel befékezett, hogy a sofőr jól lássa, tényleg fut-e utána valaki, de mikor bizonyosságot szerzett róla, hogy igen, újra a gázra lépett. Zsiráf, aki tisztos távolból követte Csetét, ennek módfelett örült, hiszen repedt bordákkal busz után futni nem vajás kenyér.

- Én hozom a festményeket - súgta Alex. - Nézd már meg, hogy a szekrényben van-e ékszer vagy pénz!

- Hogy nézzem meg? Sötét van!

- Világíts a telefonoddal!

- Hogyne, hogy kijöjjön a kakukk!

- Akkor megnézem én. Álljál el onnan.

- Honnan? Nem látlak! Várjál... mit csinálsz itt négykézláb? - kérdezte a Róka, és jókorát rúgott a dohányzóasztalba. Alex, aki emlékezetből megtalálta a szekrényt, rövid zörgés után ennyit mondott:

- Győzelem!

- Ékszer?

- Tapintásra igen. Valami nagy medál lehet - mondta Alex, és mielőtt elfelejtette volna, felkapta az ott porosodó, hatvanezer forintos herendi Dérynét is. A szomszédban valami megzörrent.

- Szerintem pucoljunk! - mondta a Róka, és elindult a kijárat felé. A nappali ajtónyílásában még hónaljából lekoccolta a kakukkos órával az ajtófélfát, amit a kipattanó gépmadár hangos kakukkolással fájlalt.

- Hallgattasd már el azt a szart! - üvöltött rá Alex. A Róka tekert valamennyit a mutatókon. A kakukk visszavonult.

Ezalatt Csete már a villamoson zötykölődött, hátrahajtott fejjel, ölében egy kis fehér szatyorral, és felsőtestének ütemes ringásával próbálta gyorsabb harciasra biztatni az öreg szerelvényt. A szomszéd kocsiból pedig a Zsiráf figyelte, melyik megállónál majd sérüléseihez mértén fürgén lepattannia.

Alex és a Róka már a kerítésen voltak a cuccal. A Róka halkán kinyitotta a tolóajtót, és a szajrét a csomagterbe rakták. Elég későre járt, és nem ez volt ma az első helyszínük, úgyhogy akadt ott régi varrógép, hatalmas porcelénváza, sőt egy elektromos zongora is. A villany nem égen a csomagterben, és az ajtó csapódásával sem akart zajt kelteni a Róka, úgyhogy beültek az autóba, és világítás nélkül elgurultak az utca végéig, ahol a sofőr óvatosan fékezett annyira, hogy hátul ne boruljon fel semmi, de az oldalsó tolóajtó magától előrecsússzon és becsapódjon. Aztán az utcából kifordulva a sarkon vártak.

- Miért nem mehetünk? - feszengett a Róka, akinek nem ez volt a tempója.

- A Vajnay azt kérte, hogy várjunk. Hátha idejönnek.

- Kik?

- A kis okostojások - mondta Alex szórakozottan, majd a zsebébe nyúlt, oda, ahova a nagy medálnak vélt tárgyat süllyesztette, és felkapcsolta a belső világítást. - Na nézzük, mit fogtunk!

A zsebében rákotort a tárgyra és kihúzta: egy teljes felső műfogsor volt szájpaddal.

- Fuájjj! - borzadt el Alex. a Rókából pedig harsány hahota tön elő. Alex undorodva méregette, és odáig ment, hogy megszagolja. Borzalom belátni, de ismerős volt a ragasztó szaga.

- Várj - mondta Alex, és a visszapillantóba nézett. Az utca végéből egy futó alak közeledett a tízes szám felé: Csete volt az. És alig ért a kapuhoz, alig lihegett párat máris befordult ugyanonnan egy zöld, csattogópöfékelő Wartburg.

Topor kiszállt, és odament Csetéhez.

- Miért kellett idejönni?

- Mi elmo... - Csete próbált levegőhöz jutni, fehér szalyrát Topor felé nyújtotta.

- Ez mi?

- Spagetti. Neked hoztam.

- És ezt miért nem nálad eszük meg?

- Mondom... - egyenesedett fel Csete, akinek oldala még mindig szúrt, de legalább már tudott egybefüggően beszélni. A bejárati ajtóra mutatott.

- Ahogy gondoltam. Nyitva van.

- Miért?

- Éppen rámolják kifelé. Gyere, bemegyünk. Elkapjuk a rohadtakat! - És a kerítés tetejére hágva már zuhant is át a túloldalra. Topor kelletlenül követte.

Alex a tükörből látta, ahogyan a két férfi eltűnik a kapuban, majd kisvártatva zseblámpafényt is látott a lakásban.

- Halkan! - suttogta odabent Csete Topornak.

- Mit suttoksz? Senki nincs itt - felelte Topor.

- Elkéstünk - felelte Csete. - Megelőztek. Itt a falon festmények voltak, és két darab óra. Megfújták a porcelánt is, meg még ezt-azt.

Alex a furgonból tárcsázott.

- Haló! Guard-Sec? Megint én vagyok a Galgavészi tízből. Varróné. Végeztünk a szereléssel, vissza lehet kapcsolni a riasztót... Ámor... Köszönöm! - Alex lerakta a telefont. - Mehetünk!

A furgon elindult a Rókától megszokott tempóban, és alig tűnt el a következő sarkon, a Galgavészi út tíz szám alatt, ott, ahol a szomszédok zseblámpa fényét látták cikázni az elhagyott lakásban, éktelen lármával megszólalt a riasztó.

Három rendőrautó állt Varróné háza előtt: egy járőr egy helyszínelő és egy harmadik csak úgy. A helyszínelők odabent rögzítették a nyomokat: Csetétől találtak ujjlenyomatot, hiszen pár napja odabent járt. Alextől és Rókától nem, mert ők kesztyűt húztak, Topor pedig hülye lett volna bármihez is nyúlni. A két férfi az egyik autóban ült már, a rendőrök pedig épp a Guard-Sec járőrének túlszínezett meséjét hallgatták. A járőr a húszas évei végén járó, zsírja alá izmot gyúró kopasz fiú volt, aki egy

felmatricázott Suzuki Swift motorháztetején ülve adta elő meséjét a nagy tettenérésről, arról, hogy kénytelen volt erőszakot alkalmazni - mert Csetét nem kérdezték, mitől véres az orra és hogy ez az első éles esete, de örül, hogy a hivatásának élhet. A fűnyírószerelő, aki elsőként vette észre a lakásban a zseblámpafényt, jegyzőkönyvbe mondta, hogy ez a két fickó már akkor is gyanús volt. amikor először megjelentek: Csete rögtön ráhajtott a vétlen, idős asszonyra, és valószínűleg különböző házassági ígéretekkel csalta ki belőle a betöréshez szüksége információkat, miközben ő is ugyanakkor fizetett elő, és rá se bagóztak, de így utólag már örül is neki.

A rendőrök háta mögött rögtön egy vaku is villant: megérkezett az első újságíró, talán éppen az MTI-től. Ugyanez a vaku belevillant a szélvédőn keresztül Toporék arcába is, így Topor nem tudta jól kivenni, hogy az utca túloldalán álldogáló, megrogyott, bekötözött alak a Zsiráf-e.

De bizony ő volt. Vékás Béla, ahogy a rendőröknek átadott papírjain szerepelt.

- Akkor a magáé ez a Wartburg - mondta az őt igazoltató őr. A Zsiráf nem szívesen ismerte be.

- Ismeri ön az elkövetőket?

- Nem... - mondta a Zsiráf, mert pillanatnyilag úgy tűnt, nem lenne jó ötlet beismerni.

- Tehát nem ön adta nekik a kocsit.

- N... nem - mondta a Zsiráf, némi habozás után.

- Pedig a slusszkulcs benne volt. Azt is magától lopták el?

- Ne... em, azt én adtam nekik...

Zsiráfnak sikerült teljesen összezavarnia a rendőrt.

- Akkor felveszünk egy rövid jegyzőkönyvet, és akár már most elhajthat vele - mondta a rendőr.

A Zsiráf az egyik tányérsapkásnak diktált, mikor a fiúkkal elhajtott a járőr-kocsi. Zsiráf Topor után nézett, miközben szórakozottan diktálta, ami épp eszébe jut. Nem volt boldog. Topor rács mögött, a kocsi meg újra az ő nyakán. Se pénz, se posztó. Minden a lehető legrosszabbul sült el.

És ezt ugyanígy gondolta Csete és Topor. És Eszti. És Zarvan. Egyedül Vajnay örülhetett: rendőrségi jegyzőkönyvvel alátámasztva, sajtónyilvánosan buktak le a betöréssorozat elkövetőit.

VIII.

Ugyanaz a cella, ugyanaz a cellatárs, alig pár nap eltéréssel. A sorsnak nagyon-nagyon rossz humora van.

- Hány óra? - kérdezte Topor.

- Reggel hét lehet - sóhajtotta álmosan Csete.

- Akkor most te gondolsz.

- ...Megvan.

- Tárgy?

- Nem.

- Szeméj?

- Igen.

- Eszti.

Csete tűnődő hallgatása a jó válasz mellett szólt.

- Ennyire elcseszted? - kérdezte Topor.

- Ja... pedig végre találtam egy lányt, aki olyan, mint anyám.

- Mocskosszájú... - sorolta Topor - közömséges... rendetlen...

- Pontosan - bólintott a másik. - Imádnivaló.

- Most egy darabig nem fogod vizionlátni, arra készülj fel.

- Rohadt Vajnay. Csak azért vitt ki minket, hogy pár nap múlva még nagyobb szarral dugjon vissza.

- Ne izgulj, nem maradunk, sokáig. Vanegy ötletem.

Topor felállt a szűk helyen, és kiáltozni kezdett. Nagy sokára lépett csak be egy ötvenes, izzadt rendőr.

- Mi a lárma tárgya?

- Telefonálni akarok.

- Nocsak.

- Felakarom hívni az ügyvédemet.

- Tőlem aztán pizzát is rendelhet.

- Ojan jól nemfőz az ügyvédem.

- Na, hívja - mondta a rendőr, és kifele iparkodott.

- De a telefonom ottvan az asztalon!

- Nem éri el, mi? Bezzeg a festményeket eléri a falon! Meg a riasztókábelt!

- Meg az anyád valagát - motyogta Topor. A rendőr szerencsére nem hallotta meg, viszont kegyeskedett beadni Topornak Csete telefonját.

- A másik az enyém - kérlelte Topor.

- Ez miért nem jó? - fintorgott rá a rendőr.

- Mert abban van a száma.

- Ekkora gazembernek illene fejből tudnia.

- De az én számlámra akkor sem fog telefonálni! - pattant fel Csete. Ez hatott. A rendőr benyújtotta Topor készülékét.

- Ha végezték, dobják a rácson át vissza az asztalra - mondta, és kikecmergett a szobából.

Topor saját telefonjában keresgélt, majd Csete készülékéről tárcsázott.

- Haló, Zsiráf?
- ...honnan tudod a számom? - ez volt a behajtó első szava.
- Miért csak te tudhatod az enyémet? Amatőr!
- Te törölted le a Nyugati aluljáróból?
- Én hát.
- Hol vagy?
- Figyelj, kell a pénz?
- Kell. A Hársfalvi mindkettőnket megöl.
- Akkor vigyél ki innen.
- Hogyan?
- Hársfalvinak a zsebében van a fél rendőrség. Kérd meg szépen, hogy írasson valakivel egy átszállítási parancsot, aztán gyere értünk!
- De a Hársfalvi nyaral! Csak holnapután...
- Kell a pénz?
- ...Kell.
- Akkor intézz valamit, Zsiráf! - mondta Topor. Élvezte, hogy helyzetben van. - És ez a számom, nyugodtan elmentheted. - Ezzel kinyomta a Zsiráfot. Csete az utolsó mondatra felkapta a fejét.
- Miért az én számomat adtad meg?
- Okom volt rá, ne izgulj.
- És én?
- Nem fog bántani. Nem kell neki a balhé.

- És ezt miért az én mobiltelefonomról kellett lebeszélni lenyomozhatják!
Visszahallgathatják!

- A Zsiráf pont ugyanezért aggódik. Hidd el, ez csak nekik lesz rossz.

- És most mi lesz?

- Várunk.

- De miért az én számomat... - kesergett Csete. - Önző, szar alak vagy, aki csak magára gondol - vágta oda Topornak, pár nap alatt már másodszor. Nem is szóltak többet, csak vártak. Reggel nyolcig. Aztán kilencig. Aztán... tizenegy körül bejött egy rendőr, és kinyitotta az ajtajukat.

- Erre! Vékás hadnagy átviszi önöket a szomszéd kerületbe - intett nekik, és kivezette őket a folyosóra. Ott az várta őket, akire Topor számított: a Zsiráf.

- Köszönöm, tizedes! - bólintott a colos a rendőrnek. Toporra mosolygott, majd amikor az mellé ért erősen megszorította a karját, és a kijárat felé rángatta.

- Na, mi van, Zsiráf? Hadnagy? - kérdezte Topor.

- Majd megtudod, ha innen kiérünk - sziszegte az. Csete tehetetlenül követte őket, közben azt fürkészte. mit talál a folyosón, amit a kolosszushoz vághatna. Egy alkalommal lendületből föl is kapott egy poroltót, de az újságjából fölnéző portás látványára pördült vele egyet, és három lépéssel később már le is tette.

A Zsiráf pedig kirángatta Toport az épületből, és a pár méterrel odébb álló Wartburgba tuszkolta. Csete szolgálisan szállt volna be a hátsó ülésre, de a Zsiráf ráordított:

- Te segítesz megtolni.

- Miért mindig én? - méltatlankodott Csete, de nem volt más választása: ha el akart tűnni a rendőrség elől, együtt kellett működni.

Nekiveselkedett hát a csomagtartónak, amíg a Zsiráf az autóban ült és kormányzott. A Wartburg hirtelen beindult, de a Zsiráf nem tudott olyan gyorsan gázt adni, hogy Csetének még ne sikerült volna behuppannia a hátsó ülésre.

- Hova sietünk ennyire? - kérdezte Topor.

- Azt a parancsot nem a rendőrség írta alá - mondta Zsiráf.

- Hamisítottál? - ámult Topor.

- Igen. Méghozzá a te nevedet... most mi van? Csak nem képzeled, hogy saját nevemet írom alá?

Csete ekkor úgy érezte, az egész városban ő az egyetlen lúzer, aki a saját aláírását használja.

- És honnan volt meg a szignóm? - kérdezte Topor.

A Zsiráf nem válaszolt, csak utasa felé lengette begipszelt jobb karját, amelyről már eltűnt az irkafirka: egy ügyetlen bal kéz az egész gipszet egyetlen barackszínűre festette.

- Szép szín - szólalt meg a hátsó ülés.

- Ez maradt a lakásfelújításból - ismerte be a Zsiráf.

- Nem monnod, hogy bugyisínű a lakásod! - Topor nem mert röhögni, csak egy elfojtott kuncogással hergelte a kolosszust. Aztán gondolt egyet, benyúlt a kesztyűtartóba, és kihúzott egy többnapos papírzacskót.

- Túrós táskát?

A Zsiráf arca nem rezdült.

- Szóval... - összegezte Topor - most szökevények vagyunk, és még egy okirat-hamisítást is a nyakunkba varrnak.

Eddigre már többutcányira jártak a rendőrőrstől. A Zsiráf lehúzódt, és leállította a motort.

- Ide hallgass, szarjankó! Leszarom, hogy ki mit varr a nyakatokba, de Hársfalvi holnapután este itthon lesz, és véged. Kapsz negyvennyolc órát.

- Hagyjuk már ezt a negyvennyolc órát! - roppantotta meg Csete az utastér feszültségét. - Ez olyan közhelyes! Minden filmben negyvennyolc órát adnak, legyél már reálisabb!

- Ez kicsoda, hogy beleszóljon? - nézett hátra a Zsiráf

- Igaza van - mondta Topor. - A negyvennyolc óra az holnapután délelőtt jár le. Szerinted aznap tizenegy előtt mit lehet elintézni? Legyen már holnaputáneste hét vagy nyolc! Az... ötvenhat óra. Vagy ötvenhét.

- Most akkor melyik legyen? - kérdezte a Zsiráf.

- Legyen az ötvenhét - szólt be újra Csete. - Mert még be is kell vásárolnunk.

A Zsiráf mérgesen szuszogott.

- Ötvenhét óra. És hárommillió.

- Hé-kás, ketővel lógok! - mondta Topor.

- Lógtál. Már egy jó ideje. Kis kamat. Meg nekem egy kis veszélyességi pótlék. Ja, és még valami.

A Zsiráf két zöldes színű formanyomtatványt vett elő, amelyeket a maga szögletes kézírásával, gipszelt kézzel töltött ki.

- Ez mi? - kérdezte Topor.

- Ez a Wartburg adásvételije, és te most szépen aláírod két példányban.

Topornak nem volt választása: kivett a kesztyűtartóból egy Hálózat-reklámtollat, és aláírkantotta.

- Nincs rajta dátum, és ahogy látod, még én sem írtam alá - oktatta a kolosszus. - De ha trükközöl vagy eltűnsz, rákerül a dátum is, az aláírás is, és megy az önkormányzatnak.

A Zsiráf nem szólt többet. Topor kiszállt, és Csete is követte. A Zsiráf tekintete pedig a szélvédőn keresztül még egyszer beleszúrt az arcukba. Aztán ráadta a gyújtást, de az önindító nem kapkodta el. Két-három eredménytelen indítás után kiszólt a járdán álldogáló két férfinak:

- Segítenétek?

Azok ketten nem moccantak. A Zsiráf kiszállt, és a sofőroldali A oszlopnak veselkedve, törött kezével tolni kezdte az autót.

- Pár nap múlva ez már a te gondod lesz! - kiáltott vissza Topornak. - Tudom a számod! - Azzal bepattant, kettesbe rakta, felengedte a kuplungot, és a berobbanó motorral tovapöfögött.

- Itt vannak a kis barátaid - dobta az újságot Alex Eszti íróasztalára. A címlapon Csete és Topor, ahogy a rendőrségi autóban ülnek, számítógéppel kimaszatolt arccal. A főcím: „Multigáz: megoldódott a betöréssorozat?”

A kérdőjel Esztiben is ott volt, bár több oka is volt arra, hogy ne akarja látni a fiúkat.

- Nem a barátaim - mondta egykedvűen, és lefele fordította az újságot.

- Nocsak-nocsak! - mímelt meghökkenést a szőke zselé-babzsák. - Ennyi volt a nagy szerelem?

- Milyen szerelem? - nézett fel Eszti. - Ismersz, nem vagyok az a szerelmes típus.

- És akkor most ki a következő a listádon? - hajolt a szerelő a lányhoz, véleménye szerint csábítóan, a lány szerint meg úgy, ahogy a csiganyál buggyan ki egy műanyag vödörből. De pillanatnyilag még ettől is kevésbé undorodott, mint Csetétől.

- Ki legyen? - kérdezett vissza.

- Nem is tudom... mondjuk, egy szerelő innen a Hálózattól...

- A Balázs? - nézett rá Eszti.

- Nem... én speciel magamra gondoltam.

- Te mindig magadra gondolsz.

- ...Mit csinálsz este?

- Mit csináljak?

- Mondjuk, ugorj fel hozzám. Megnézünk egy filmet... főzök egy jó spagettit...

- Spagettit nem kérek... De amúgy oké.

Alex felegyenesedett az íróasztal mellől, és a derekán lengő kütyüket csóválva, lassú, de döngő léptekkel kísért az irodából. Egyiküket sem üdítette fel a randi: Eszti feje még mindig az elmúlt napokkal volt teli. Alex pedig úgy érezte: a Toporékkal vívott tegnapi nyílt színi szellemi szumómeccs után túl könnyen pottyant ma az ölébe Eszti. Az a lány pedig, akit könnyen kapsz meg, hiányérzetet ébreszt - de nem őt érzed kevésnek, hanem magadat.

- Ötvenhét óra - vakarta a kobakját Topor a buszon.

- Már csak ötvenhat - mondta Csete. Leghátul álltak. a szélvédőnél, és szorgosan háritották az újságolvasó közönség rájuk tévedő tekintetét.

- Elmondom, mi terv - kezdte Topor.

- Halljuk.

- Szerzzünk hárommilliót, lerendezzük Hársfalit, betömjük a Zsiráf száját, lebuktatjuk Alexszéket, országosan lejáratjuk Vajnajt, és visszaszerezzük neked Esztit, úgy, hogy közben én is jóljárjak.

- Jó tervnek hangzik. Ötvenöt órára.

- Ötvenhat.

- Igen, de még be kell vásárolni. Gyere, leszállunk! - Csete jelzett.

- Hova megyünk?

- Az egyetlen társasághoz, akikben megbízhatunk.

A busz egy dél-pesti kertvárosi részbe vitte őket, ahol kétsaroknyi gyaloglás után Csete megállt egy húszéves családi ház kapujánál.

- Itt vagyunk - mutatta büszkén Topornak.

- Kik, ezek?

-A klubom. Anonim gyanakvók. Olyan emberek, mint én. Akiket paranoiásnak bélyegeznek azok...tudjuk, hogy kik.

Csete becsöngetett. A csengőszóra Topor egyszerre legalább három függönyt látott meglebbenni: jó sokan lehetnek odabent, és mindenki őket nézi. Majd a bejárati ajtón belül kattant a zár. És még egy zár. És

még egy. Aztán még kettő. Meg egy biztonsági lánc. Aztán kinyílt az ajtó, és kifelé is riasztott: megszólalt a sziréna.

- Ezt a szart... - üvöltötte egy hang az ajtó mögül. Gombok pittyegése. A szirénaszó abbamaradt. - Kínai gyártmány! Ezek egyszer idejönnek, és minden házat kiriasztanak.

A hang egy ötven év körüli, őszes, bajszos, pocakos férfié volt, aki melegítőnadrágban és papucsban iparkodott a kertkapuhoz. A nyakában két szemüveg - egy olvasó és egy távollátó - fityegett, vala-mint három pendrive verte a hasát: az egyikén voltak a dokumentumai, a másikon a számítógép logállományai, ha valaki betörne a rendszerbe, a harmadik pedig a pendrive-tolvajok megtévesztésére szolgált, és kíméletlen, gyors vírusokat tartalmazott.

- Én vagyok! - integetett Csete.

- Nyugi már! Felvered az utcát! Még csak az hiányzik, hogy rájöjjenek...

A kertkapu kinyílt.

- Jelszó? - kérdezte a pocakos.

- Q-f-t-5-K-l-@ - betűzte fejből Csete.

- Egycerűbb nem volt? - nézett rájuk Topor.

- Mára ez jutott - mondta a pocakos, és gyanakvóan méregette Toport. - Ez ki? - kérdezte végül.

- Jó barát - mondta Csete.

- Topor János - nyújtott kezet a „jó barát”.

A másik nem viszonozta. Csete odasúgta a társának:

- Ez egy anonim klub. De ezt már mondtam.

- Gyertek be - invitálta őket a szemüveges. - Épp az egereket vizsgáljuk.

- Mi van az egerekkel? - kérdezte sűgva Topor a pocakos háta mögött.

- Nem tudod? - nézett vissza Csete. - Képesek szuggerálni a macskát.

A pocakos a bejáratí ajtóhoz érve lendülettel benyitott... volna, ha a többiek belülről már be nem

zárják.

- Hé! - dörömbölt a pocakos. - Hé! Én vagyok! Ne szórakozzatok már!

- Jelszó? - kérdezte egy hang belülről.

- Te melyik vagy? - kérdezte a pocakos.

- Ez egy anonim klub! - jött a válasz.

- És hogy kerültél be? Jelszó?

- Nem, neked jelszó?

Topornak ebből gyorsan elege lett, és a bejáratí ajtó melletti, résnyire nyitott ablakon keresztül egy ugrással bent termett a lakásban. Jöttét éles sikítás és összevissza üvöltözés fogadta.

- Felverik az utcát - mondta a pocakos, és ő is be akart mászni az ablakon, de testi adottságai miatt nem boldogult. Csetét küldte maga helyett.

- Eredj, és nyisd ki az ajtót.

Csete, kissé küszködve bár, de bejutott az ablakon. Odabent csönd lett; a visítózást pusmogás váltotta fel. Majd kinyílt a bejáratí ajtó mind a hatszázhuszonnégy zárja, és Csete feje jelent meg a résben.

- Na végre - mondta a pocakos.

- Jelszó? - kérdezte Csete.

- Aááhhh! - a pocakos jókorát lökött az ajtón, hogy az Csetét a falhoz préselte.

Odabent a nappaliban nyolc-tíz ember állt szanaszét, középen Topor.

- Ő az új fiú - legyintett felé a pocakos.

- Heló! - mondta amaz, és újra megszólalt belőle a rossz beidegződés: - Topor Ján... vagy van fedőnév vagy ilyesmi?

A többiek gyanakodva méregették.

- Hova lettek az egerek? - kérdezte a pocakos, és a nappali sarkában lévő terráriumhoz ment. A terrárium üres volt. A pocakos dühösen fordult Topor és a többiek felé.

- Itt volt hat fehér egér.

- B-bejött e-e-eez az e-ember - dadogta egy alacsony, kopasz férfi -, és sz-sz-szétsza-a-ladtak. H-h-huss.

- Ott van egy! - ugrott egy középkorú, dauerolt nő egy másik férfi nyakába, mikor meglátta az egyik egeret a konyha felé iparkodni.

- Kapd el. Tájfún! - üvöltött a pocakos egy kanapén heverő szőrmedarabra, aminek csak a bágyadt tekintetéből derült ki, hogy egy perzsa macska.

- Jé, van neve! - heherészte Topor, de a többiek rosszálló tekintetének kereszttüzeiben rögtön el is hallgatott.

- Tájfún! Gyerünk! - bökdöste a pocakos. A macskának esze ágában sem volt megmozdulni. Úgy kell a hülye embereknek, minek álltak fel a fotelból, mikor az a fickó Idejött az ablakon. Most ő fekszik itt. és kész.

- Nem fog moccanni - mondta egy vékony, pattanásos kamasz. - Teljesen beszuggerálták.

- Legalább ez is kiderült. Holnap szerzünk egy szuggerálatlant, az összeszedi őket - mondta a pocakos, majd megfogta a macskát, a földre dobta, leült a helyére, és Topor felé nyújtott egy kekszes zacskót, ami

magától zörgött. Amaz boldogan vett volna, hiszen tegnap este óta nem evett, és a gesztus talán az eddig sikertelen beilleszkedésén is gyorsított volna.

- Háztartási kekszet? Most jár hozzá ajándék egér!

Topor mélyen kotort a zacskóba, és ahogy a pocakos kimondta, rögtön rá is markolt. Nem lehet tudni, ki ijedt meg jobban: Topor vagy az egér. A férfi mindenesetre megőrizte annyira a hidegvérét, hogy az egeret ne a szekrénynek vagy a többieknek hajítsa, hanem egyenesen bele a terráriumba.

- Eggy megvan - mondta a művelet végén, és a térdei remegtek az adrenalintól.

- Bátor férfi - ismerte el a pocakos. - Ilyenek kellettek volna az atomkísérletnél.

A többiek bólogattak, és úgy tűnt, kedvelik Toport - nem is az egeres mutatványa miatt, hanem mert elképzelték, milyen lett volna, ha ő áll ott a konyha, csapnál, ahol magfúziót próbáltak létrehozni.

- És most Csete Máté szépen elmondja, mi járatban vannak - szólt a pocakos.

- Hé, ez nem anonim klub? - kérdezte Topor.

- Eredetileg az - mondta Csete. - De ez egy gyanakvó klub. Itt mindenki gyanús mindenkinek. Az az alap, hogy kinyomoztuk egymás nevét. - Csete közelebb hajolt. - Van, akinek még a TAJ-számát, sőt a PIN-kódját is tudom. De ők is az enyémet.

- Szóval? - türelmetlenkedett a pocakos.

- Szóval Topo... vele alig néhány napja találkoztam a Liget Plázában...

- Amiből már építéskor kivittek másfél milliárdot egy off-shore cégbe? - kérdezett közbe egy idősebb férfi.

- Csö-cs-csönd! - szólt rá a dadogós

- ...egy zálogházban, amiből egészen a Hálózat-ügyfélszolgálatig kergettem...

És Csete Máté töviről hegyire elmesélt mindent, kiegészítve Topor János objektív közbevetéseivel, a többiek pedig hallgatták, és ha a szemeiken keresztül az agyukba néztünk volna, az látjuk, hogy az amúgy is szövevényes históriából fejben még cifrább, még bonyolultabb ügyet építenek, mert hiszen semmi sincs véletlenül, ugye.

A Hálózat székházából Eszti munka után egyenesen Alexhez ment, méghozzá annak dobozos kistur-gonján, és a műszerfal fröccsöntött tuning-rengetegében, a repedt szélvédőn keresztül kibámulva azon gondolkodott, mit is tesz most, és jól teszi-e. Nem sokat beszélgettek. Alex inkább beizzította a csúcsmagnót, ami „mondjuk nem Pioneer vagy Blue-hogyishívják, hanem Tech-Boost, ami most még nem menő, ezért olcsó volt, de van rajta USB, tud MP3-at, és Amerikában nagyon drága, nálunk fillérekért megkapni, csak nem túl kompatibilis, legalábbis a mélyet elég szarul játssza, konkrétan recseg a hangszóró”. Szóval szavak helyett inkább a hip-hop beszélt, amit Eszter csöppet sem tudott élvezni, olyan gyorsan váltogatta Alex a számokat és a gyári hangszíneket.

„Mintha egy ötéves dicsekedne az X-Boxával” - gondolta Eszti. Ha tudta volna, hogy ma még arra is sor fog kerülni...

Ezt a remek hangulatú autókázást Alex azzal fűszerezte, hogy helyenként Rókához méltó tempót próbált felvenni, amit aztán se az autó, se ő nem bírt kezelni, úgyhogy Esztinek nemcsak a zenétől lett hányingere.

- Zsír, mi? - kérdezgette Alex hol a zenére, hol egy-egy hajmeresztő közlekedési mutatványra, amit ő se érette, hogy úszott meg, Esztiben meg egyenesen halálfélelmet ébresztett.

A furgon végül csikorogva állt meg Gazdagréten olyan helyen, hogy reggel pont ne férjen majd el tőle a kukásautó. De hát korrigálni nem menő: ha menő lenne, mi sem utálnánk annyira a teremgarázsokban keresztbe parkoló terepjárókat.

Eszti kikecmergett az autóból. Jött Alex is, csak előtte a kesztyűtartóból előkotort két üveg előre elkészített bolognai ragut.

- Ha mégis meggondolod magad. Anyám receptje.

Eszti már meggondolta magát, csak még nem szólt.

Alex hívta a liftet, ami nem jött olyan soká, hogy kínossá váljon a csend. Kinyílt a zörgő fémajtó, és ők beléptek a csekély fényerejű, hűgyszagú fémdobozba.

- Ez az előszoba - Alex már a hívógomb megnyomása óta várta, hogy elsüthesse ezt a poént. - Érted, elő... hehehe...

Eszti értette. Csak nem találta viccesnek. Alex megnyomta az ötös gombot. A lift tette a dolgát. Aztán az ötödiken kiléptek a folyosóra, és Alex ajtajáig botorkáltak a félhomályban. Azért jó a lakótelepi lakás, mert egészen a bejárati ajtóig nem érhet meglepetés. Tudod, hogy milyen postaládák lesznek a bejáratnál, milyen hirdetések a liftben, milyen a lépcsőn, milyen virágállvány a lépcsőfordulóban. A meglepetés csak utána kezdődik.

Alexnél ez nemcsak meglepetés volt, hanem egyenesen döbbenet. A zárcsörgés után Eszti egy ötven négyzetméteres legénylakásban találta magát, amit tulajdonosa házilag festett ki úgy, hogy az általa trendinek vélt színetől épp csak néhány árnyalattal tértek el a tiritarka falak, de épp eléggé ahhoz, hogy rondának lehessen őket nevezni, már csak az éleknél összefolyó és álfroccsenő festékfoltok miatt is, a bútorok olcsók, de régiiek voltak, a kőztük halott szűkös teret pedig organikus, élő rendetlenig töltötte ki. Pizzás dobozok, sörösüvegek, ruhák, egy

játékkonzol kiegészítői, a konyhában pedig gigantikus méretű mosatlanhalom.

- Bocs a kupiért - mentegetőzött Alex -, csak reggel még nem tudtam, hogy jössz. Ha kezet akarsz mosni, arra van a fürdő - mutatta.

- Majd csak mielőtt elmegyek - mondta meg Eszti az őszintét.

- Már hogy elmész? Érted, elmész... - erőltette magát Alex - ...ülj le.

Egy mozdulattal letakarította a kanapén gyűlő autósmagazinokat és kajás dobozokat. Eszti azért megnézte, hova fog érkezni.

- Mindig megnézed, mibe ülsz, mi? He... hehe... - próbálkozott újra a cyberpacni.

A kanapé előtt dohányzóasztal állt, rajta laptop.

- Ha nem gáz, ezen nézünk filmet, mert szar a tévém. Ezt a dohányzóasztalt múlt héten vettem. Bementem a bútorboltba, és kérdeztem, hogy csak dohányzóasztaluk van? Mert engem jobban érdekelne egy nemdohányzó... érted...

Eszter most először ajándékozott egy udvarias mosolyt a srácnak, aki végre nem a szexualitással poénkodott.

- Inni valamit? - Alex a konyhába ment.

- Egy kólát, ha van.

- Van, deeee... nincs - hallatszott a hűtő felől.

- Akkor jó lesz a víz.

- Enni?

- Kösz, nem. - Eszti még odébb tolt a üres kajás dobozokat.

- Tuti? ,

- Aha! Már elteltem a szagával.

Ezt meg Alex nem értette. Pedig jó poén volt. A srác egy pohár vízzel és egy doboz sörrel tért vissza Eszti sóvárogva nézte a sört, de észnél akart maradni.

- Na. Mit nézzünk? Ezeket tegnap töltöttem le. - Alex végighúzta az ujját a laptop egérpadján, mire a monitor feléledt, rajta egy nyitott Facebook-oldal jelent meg - Eszti csak egy tizenhat év körüli, csinos lány partyfotóját látta egy pillanatra, mielőtt Alex a tálcára zsugorította volna az ablakot. Az asztalon filmek ikonjai díszelegtek.

- Aszondja... van olyan, hogy Tövig a gimiben, erotikus, ha érdekel, akkor... Chuck Norris, hát ez klasszik... Rothadó hús három, de ha nem láttad az egy-kettőt, akkor ne ezt... Szex és Sátán, ez olyan művészfilm...

- Legyen a Chuck Norris - mondta Eszti, bár lényegében tökmindegy volt neki, csak ne pornót nézessen vele ez a barom.

- Elindítom, és mindjárt jövök! - Alex kattintott párat, és a laptop monitorján és hangfalainak gyér teljesítményével elindult egy Chuck Norris-film.

Alex közben a hálósobába ment, amely nemcsak hasonló rumlitól, de szellőzetlen oroszlánszagtól is duzzadt, és egy dobozkába kukkantott az éjjeliszekrényén. A dobozkában két kibontott gumióvszercsomagolás hevert üresen. Bontatlan csomag egy se volt.

- Ajjaj - sóhajtott a srác, és úgy döntött, leszalad a ház tövében található éjjel-nappaliba.

- Mindjárt jövök! - ennyit hallott Eszti, és a bejárati ajtó csapódását. Aztán csend. És Chuck Norris.

Alex nem várt a liftre, hanem lerohant a lépcsőn. A lány nem tudta, hova tűnt a srác, és mennyi idő, amíg visszajön, de úgy döntött, kutakodik kicsit.

Bezárta a Chuck Norris-ablakot, és a tálcáról megnyitotta a Facebookot. Igen, jól látta az előbb, egy tizenhat év körüli lány profilja sugárzott rá a képernyőről. A lány feszülős csípőfarmerban és topban pózolt egy diszkóban. Mérei Csilluka, Született ezerkilencszázkilencvennégyben, érdeklődési kör Fan-kadeli, Hip-hop, Chiptunning.

Perverz állat ez az Alex, miket szemezget...

Aztán Eszter felfigyelt valamire a bejegyzések fölön: ott volt az a kis fehér ablak, és benne a kérdés: „Mi jár a fejedben?”

Ezt a profilt ezen a gépen nem nézegetik, hanem szerkesztik. A kis Csilluka. Alex kis tizenhat éves üdvöskéje.

Alex közben leért az éjjel-nappaliba. A legkézenfekvőbb az lett volna, ha a pultra csap, és azt mondja kérek három gumi óvszert (merthogy ennyire kalibrálta magát). De ez nem egy Tesco, hanem egy éjjel-nappali. Itt nem tud eltűnni a tömegben, nem állnak előtte-mögötte hatan, ráadásul reggelente itt veszi a zsömlét, szóval ismerik. Más stratégia kell.

A rágcsálnivalókat kezdte nézegetni, aztán odament az üdítős hűtőhöz is, és szerzett még vaját, amire ugyan semmi szüksége, de mégiscsak jó benyomást kelt.

A pénztáros beütögetett mindent, arra a kérdésére pedig hogy „még valamit?”, Alex azt felelte hanyagul a pult mögötti polcra bambulva:

- Szeretnék még egy csomag kék rágót, egy csomag gumi óvszert és két ceruzaelemet.

- Egy rágó, két ceruzaelem - pötyögte a pénztáros -, a gumi óvszer sajnos elfogyott. Más valamit?

- Kösz. nem - hebegte a srác.

- Ezerhatszázhusz forint.

Ennyibe került Alexnek, hogy a gumi óvszer elfogyott.

Eszter eközben továbbra is a profilt bújta, és felkavarodott a gyomra. Nem állta meg, beleolvasott a lány bejegyzéseibe.

- Ancsy, a Party tegnap a Galgavészin nagyon jól sikerült. Nyunyókámmal mentünk, nem maradtunk soká, suliba tali!

Suli. Na, szép. És bár Esztert egyikünk se merné prűdnek nevezni, ez még neki is sok volt. Annyira sok, hogy el is felejtett elgondolkodni azon: hol találkozott mostanában azzal, hogy Galgavészi.

Néma döbbenetéből a lift érkezésére ocsúdott. Hallotta, ahogy kinyílt a liftajtó, és hallotta a zörgést a zárban. Gyorsan lekicsinyítette az ablakot, és Chuck Norrisra akart kattintani, de jaj, melyik volt az... találomra kattintott, és a videólejátszás elindult - nem Chuck Norris, hanem a Tövig a gimiben, de Eszti azt sem bánta, ha ezt megússza.

- Látom, váltottál - ijesztette meg a lányt Alex hangja. - Király. Én már hatszor láttam, de megnézem veled szívesen. Hoztam kólát.

- Köszö - mondta a lány. Alex lehuppan a kanapéra, jó közel Esztihez.

- Meg rágcsit.

- Köszö.

- Meg... vaját.

Végignézték a filmet, más nem történt. Valahányszor Alex törleszkedett volna, Eszti vagy odébb húzódott, vagy úgy tartotta a könyökét, hogy az Alexnek fájjon. Közben pedig hiába várt a filmben egy érzelmős vagy romantikus részre, hogy szépen csendben kipityereghesse magából mindazt, ami tegnap este óta feszült benne.

Az anonim gyanakvók klubjában Csete késő estig ecsetelte és árnyalta az elmúlt napok eseményeit, Topor pedig közben jóval gyakrabban pillantott a falórára, mint Tájfún a fehér egérré.

- ...És most valahogy be kell bizonyítanunk azt, hogy semmi közünk a betörésekhez, és hogy Vajnay egy utolsó gazember, aki kisemmizi, kirabolja és adathalászatra használja az ügyfeleit. Plusz valahogy rendeznünk kell Topor adósságát - fejezte be végre Csete az elbeszélést.

- Kinek lógsz? - fordult József Topor felé.

- Hársfalvinak.

- A médiásnak?

- Annak.

- Annak a gyíklelkű médiagengszternek?

- Annak.

- Állítólag lányokat futtat Koszovóban - vetette közbe az öregebb kopasz.

- Azért ne lihegjük túl - mondta Topor.

- De két adóssát már felrobbantotta - közölte József.

- Hát ezzel most nagyon megnyuktattál - vakana a fejét Topor.

- Hogyhogy te lógsz neki? Neki nem szoktak lógni!

- Bonyolút ügy... a felesége negyvenhét évesen kitalálta, hogy zongorázni fog. Förtelmesen lyátcik egyébként. Hársfalvinak volt a pincéjében egy lehangolt pijanínója. Egy barátom kertészkedik náluk, ő látta. Meg hallotta is az asszonyt gyakorolni.

- Miért nem vett neki egy rendes zongorát? - kérdezte a dauerolt hajú nő.

- Mert nagy szarrágó az öreg. Én meg mek hirdetem egy versenyzongorát a rendes ár töredékéért azzal, hogy csere is érdekel,

bármilyen márkályú és állapotú pibanóra. Harminc telefonszámot utasítottam el, és mikor harmincegyedre megcsörrent, ő volt az. Azt mondtam, ki kell mennem megnézni a hankszert, hogy megegyezhessünk. Úgy csináltam, mintha értenék hozzá, aztán kialkudtam kétfélmillió forint ráfizetést. Kemény alkú volt, négyről indultunk. Írtunk egy papírt... nem a salyát nevémet írtam rá - nézett ki Topor Csetére -, ő kifizette a pénzt, én meg megígértem, hogy másnap hozom a zongorát. Azóta viszem. Mongyjuk, egy tubát tuttam volna már adni - nézett Topor újra Csetére.

A többiek hallgattak, és a kirakós darabjait rakosgatták, pedig egy ilyen történetben nincs is mit kirakni. Végül a pocakos szólalt meg:

- Akkor összegezzük, hogy mit tudunk. Adott ez a cég. A Hálózat. - A pocakos most a számítógépét bújó pattanásos kamasz felé fordult - Találtál róluk valamit, őőő...

- ...Gergő - segítette ki a srác.

- Tudom! - pirított rá a pocakos.

- Honnan? - kérdezte a dauerolt nő.

- Az ég szerelmére, ne játsszuk már meg magunkat! - toppantott a pocakos. - Itt mindenki tud mindenkiről mindent! Ki az, aki nem tudta, hogy én József vagyok?

- N-n-nem János? - kérdezte a dadogó.

József szeme villámot szórt. A dauerolt nő kezét nyújtott Józsefnek.

- Magdi.

- Tudom. József.

-Tudom.

- Akar még valaki bemutatkozni, vagy meghallgathatjuk végre Gergőt?

Csönd volt. Gergő pedig parányi számítógépe monitorába mélyedt.

- Szóval ezelőtt három évvel alapították...

- Kik? - kérdezte József.

- Az ég szerelmére, nem mindegy, hogy kik? - izgult Topor, és a falra akasztott órát nézte.

- Az az emberiség baja - sóhajtott a pocakos -, hogy rohan. Elrohan a tények mellett. A tények meg aztán jól elárulnak, kiforgatnak minket. Aztán oda kerülünk, ahova maga. Ez csak óvatosság. Szóval? -fordult Gergő felé. - Magyarok?

- Igen.

- Furcsa - bólintott József. - És ebben a cégben a főnök minden hájjal megkent gengszter, aki a magyarok pénzét szipkázza ki az országból.

- Ilyet nem mondtunk - tiltakozott Topor.

- De én tudom. Mindent tudok - hunyorított rá József, és Topor megértette, honnan szedte Csete a saját hülyeségét.

- És van ez a két gyerek. Ez a Róka, ez az alkalmi magyar...

- Ezt se montam...

- A tények makacs dolgok. Ne rohanjon el mellettük .. meg ez az agy mosott amfetamindíler Alex.

- Ezeket honan szedik? - nézett Topor a barátjára. Csete megrántotta a vállát.

- És ezek hatástalanítják a riasztót, majd mindent ellopnak, miközben az ügyfél vonalán keresztül le-szipkázzák minden adatunkat: a bankszámlánkat, a társadalombiztosításunkat, a telefonhívásainkat, az e-mailjeinket: mindent tudnak rólunk, műholdakkal figyelnek.

- Ez kébtelenség - csóválta a fejét Topor.

- Válogassa meg a szavait, fiatalember! - pirított rá Magdolna. - Betör ide, előad nekünk egy törté-netet, aztán azt mondja rá, hogy képtelenség?

Topor legyintett, és hátrébb lépett.

- Íme, a terv - mondta József. - Holnap reggel megrendelünk egy vonalat. Sürgősséggel. Fiktív névre. Mi már tudjuk egymás nevét, de ők ne tudják. Kijön ez az Alex gyerek. Beállítja a vonalat. Mi észrevétlenül beadunk neki egy H1N1 védőoltást, amibe kormányunknak köszönhetően bőven jutott GPS-jeladó.

- És hogy szúrunk meg valakit észrevétlenül? - szólt közbe Topor.

- Csss! Végre arra használjuk, amire tervezték. Manipulálni az embereket. A lényeg: mi a jeladón tudjuk követni őket egészen a titkos raktárukig. Akkor kihívjuk rájuk a rendőrséget, és lehull a lepel.

- Főnök, egyvalami nem stimmel - szólt Gergő. Topor remélte, hogy a H1N1 oltást hozza szóba.

- Micsoda? - kérdezte a pocakos.

- Ide nem olyan könnyű betörni.

- Majd nyitva hagyjuk az ablakot.

- A srácnak igaza van - vetette közbe Topor. - Mikor Alex kijön, már akkorsem szabad túl bizton-ságosnak tünnünk, különben nagy ívben elkerülnek minket. Van riasztó?

- Viccel? Persze!

- És be van kötve telefonnal távfelügyeletre?

- Viccel? Hogy lehallgassák a beszélgetésünket, mi? Meg éjjel tudatalatti üzeneteket küldözgessenek! Hát még mit nem!

- Na jó - mondta Topor, akinek most fogyott el a türelme. Sok szerencsét kívánok az akcióhoz.

- Most meg hova mész? - szólt utána Csete.

- Megpróbállok másik irányból támadni. De ti azért csináljátok végig.

- De hogyan?

- Még nemtom. Majd éjjel kitalálom.

Topor az ajtóhoz ment, fel akarta rántani, de a temérdek zártól ez nem volt olyan egyszerű.

- De mi egy csapat vagyunk!

- És szerinted ketőnket fog ki csinálni a Zsiráf? Csak engem!

Topor még rángatott egy két zárat, aztán elege lett, és kiugrott az előszoba nyitott ablakán. A kertben riasztó szólalt meg.

- Ennek mi baja? - kérdezte József Csetét. Az megrántotta a vállát:

- Passz... Üldözési mánia.

IX.

Másnap reggel Eszti egykedvűen firkálgatott az íróasztalánál. Munkája lett volna, de képtelen volt magán erőt venni: az ilyen Alex-féle büdös tahók régen tökéletesen elégnek bizonyultak. Nem kért, nem várt és nem ígért nekik semmit, így nem érhetett csalódás sem. És Alex jól érezte, mikor a lány rábólintott a légyottra: Eszti nem magát tartja kevésre, hanem az ilyen Alex-féléket. Persze Csetével se habozott volna sokat, de az egészen más volt: a férfi közelsége valami régóta nem érzett szapora türelmetlenséget ébresztett benne, ami, be kellett látnia, nem a testi örömeket sürgette, hanem a boldogságot.

- Tököm - súgta maga elé Eszti, hogy elhessegesse azt a mardosó keserűséget, ami a torkát szorongatta. Össze kell szednie magát. A munkára koncentrálni. Ez egy cég. Itt teljesítményt várnak.

Mintha a telefon is tudta volna ezt: megcsörrent, és nem is kellett sokáig kéretnie a lányt.

- Haló!

- Szia, Eszti, Gabi vagyok a rabszolgarészlegről. Bocs, hogy zavarlak, de itt egy örült, aki a felettesemmel akar beszélni. Beszélsz vele, vagy legyek megint a saját felettesem?

- Kapcsoljad - sóhajtotta Eszti. Máskor menekült volna az idióták elől, de most kimondottan örült annak, hogy a rászakadó kötelesség a valósághoz tudja szegezni.

- Haló! Haló-haló! - üvöltözött egy hang a vonal túloldalán, majd valakinek ezt súgta: - Mondtam, hogy lehallgatják.

A pocakos volt az, akiról a többi anonim eddig is tudta, és most már mi is, hogy József.

- Rögzítjük. Nem hallgatjuk le, rögzítjük - mondta Eszter.

- Tudom én. Aztán meg eladják. Tudjuk, kiknek.

- Minőségbiztosítási okokból, az önök érdekében rögzítjük, aztán a törvényi határidőn túl töröljük.

- Azonnal kapcsolja ki!

Eszter nagyot sóhajtott: tudta, hogy hülye ügyfél lesz, de hogy ennyire, azt nem gondolta volna. Go-lyóstollával a telefonkagyló mikrofonjába kattintott.

- Kikapcsoltam.

- Így sokkal jobb. Köszönöm.

- Miben segíthetek?

- Új előfizetést szeretnék. Instant.

- Az mi?

- Nem tudom... gondoltam, maga tudja.

- Szóval milyen előfizetést szeretne?

- A négyezer-kilencszáz...

- Az már nincs. Ötezer-kilencszázkilencven forintos van.

A túloldalon József hallgatott egy pillanatra.

Csete az orra elé tolta a saját szerződéses anyagát, amiben az előfizetés minden részlete szerepelt. József egy kihangosított vonalas telefonon beszélt, amit az összes gyanakvó körbeállt.

- Bocsánat, igen, megvan - mondta József, és szolgálisan olvasni kezdte: - Lounge díjcsomag, másfél mega internet, huszonekét tévécsatorna. Mozicsomagot tetszik kérni?

- Ezt ön kérdezi tőlem? - kérdezte Eszter.

- Ja, nem. Bocs. Kell mozicsomag. Vagy nem. Nem kell. - József azt mondta, amit Csete pantomi-mezett neki, csak hát nehéz volt a mozdulatokat elsőre kitalálni és valós időben telefonon tolmácsolni.

- Szabad a kedves nevét?

- Gergő. Farkas Gergő - mondta József.

A pattanásos kamasz fiú felszisszent:

- Nem úgy volt, hogy nem a saját nevünkre vesszük?

- Nekem az nem a saját nevem - intette csendre József. Eszti a vonal túloldalán érdeklődve hallgatta a párbeszédet.

- De az enyém! Azt se használd!

- Pillanat! - mondta a pocakos a telefonba.

- Döntsék el nyugodtan, én kurvára ráérek! - mondta Eszter, és magában már mosolygott: ezek annyira hülyék, hogy sikerült jókedvre deríteniük. A vonal túlsó végén, a kihangosított készülék előtt ácsorogva Csete is elmosolyodott: a lány hangját nem ismerte meg eddig, de ez az egyedi szókincs egyértelműen őt azonosította. És Csetének nagyon kellett uralkodnia magán, hogy szívdobogva bele ne üvöltsön a beszélgetésbe.

- Ez nem egy anonim klub? - kérdezte Gergő.

- Az én nevemet használhatjuk - mondta Magdolna.

- ...De azt meg elfelejtettem - látta be József.

- Szávai Magdolna. Ez az, - csapott a homlokára a pocakos. - Haló? - szólította meg Eszti. - Arra a megegyezésre jutottunk, hogy Szávai Magdolna.

- Értem. Hozzá tartozója ön az előfizetőnek?

- Nem... de jóban-rosszban... adom őt.

- Haló! - vette át a szót Magdolna.

- Ön Szávai Magdolna?

- Igen.

- Egy címet kérek szépen.

Magdolna segélykérően nézett Józsefre, és a fejét rázta.

- Majd én megmondom - szólt közbe József tizenkettőhuszonegy Budapest, Rigó utca hat.

Magdolna durcásan toppantott:

- Az oké, hogy már nem anonim klub, de miért adtad meg a címemet?

- Ez az a cím, ahova a vonalat telepítenék? - kérdezte Eszti.

- Ja, nem - felelte József -, ez a Magdika címe... adom vissza Magdikát.

Csete a fejét fogta: ekkor már úgy gondolta, jobb, ha Eszti nem szerez tudomást a jelenlétéről.

- Haló! Szávai Magdolna vagyok.

- Igen - bólintott Eszter.

- Ezt a címet mondjam? - kérdezte Magdi.

- Azt a címet tessék mondani, ahova a vonalat szeretné.

- Józsikám, mennyi az irányítószám?

- Tíz-negyven, Budapest, Gábormezzei utca tizenöt.
- Tíz-negyven... - kezdte ismételni Magdi a kihangosító mikrofonjába.
- Köszönöm, hallottam - mondta Eszter.
- De ugye nem hallgatnak most le? - lépett be újra József.
- Nem kell izgulni. Néhány nap múlva felkeresi önöket a szerelőnk, aztán...
- ...Nem lehetne még ma? - vágott közbe József. Csete némán, helyeslően bólogatott.
- M-m-megoldható...
- És az Alex jöjjön.

Csete újra a homlokához csapott, aztán kínjában elkezdte a fotel karfáját fejelgetni.

- Haló, rosszul van valaki? - kérdezte Eszti.
- Semmi baj.
- Nem tudom, ráér-e ma. Ismerik őt?
- Elég jól ismerjük. Mindent tudunk - vette fel József a hülye pókerarcot. A többiek némán követték. Eszti ebből már semmit sem értett, de nem is volt szüksége több információra, úgyhogy igyekezett rövidre zárni a beszélgetést.
- Na, mi lesz már? - hallotta a telefonból.
- Megnézem, mit tehetek.
- Azt mi is.

A vonal megszakadt. József a nappaliban letörölte a homlokáról az izzadságot. A többiek vállon vehették, ő pedig kezet csókolt Magdolnának.

- Elmondom Topornak - mondta Csete, és a zsebbe nyúlt a telefonjáért. De a legnagyobb megdöbbenésére ott nem a saját telefonját találta, hanem Toporét.

A Hálózat irodaházának csarnokában Zarvan hajtott néhány rakodómunkást, akik a tréningről ismerős plexi szónoki állványt ügyeskedték fel egy szőnyeggel letakart raklapra, elé pedig húsz-harminc széket próbáltak viszonylag szabályosan elhelyezni. A munkálatok és a rendezvény biztonságáról, saját fontosságának teljes tudatában, Bedő gondoskodott, akit Zarvan kért át mára az ügyfélszolgálatról. Nadrágjának övtartó pántjaiba fűzött hüvelykujjaival lassan sétált körbe a munkások között, miközben gyanakvóan és megvetően méregette őket. Ha kétezer évvel ezelőtt egy gályán lett volna, ostorral a kezében róttá volna ugyanezeket a köröket. Mert ezeket egy percre sem lehet őrizetlenül hagyni. Az ember szemét kilopnák, vagy rádőlne az újságírókra az emelvény. De majd ő rendet tesz. Most éppen azt nézte, hogyan próbál két férfi egy Hálózat-molinót kifeszíteni két oszlop közé, szintén egy újrahasznosított fajtát, amin nagybetűkkel a cég lógója mellett ez díszelgett: MULTIGÁZ!

Belső használatra szánt szlogen ez, amivel a dolgozók hangulatát lehet az egekbe repíteni, de Zarvan úgy érezte: a ma reggelre összehívott sajtótájékoztatón is szükség lesz annak az üzenetnek az átadására, hogy a cég nem veszít lendületéből és e lelkesedéséből, és elhatárolódva az elmúlt napok szomorú eseményeitől és annak két elkövetőjétől, bizakodva és energiával tele néz a jövőbe.

Zarvan emellett rövid prezentációval is készült, amiben Vajnay előtt ismerteti a cég eddigi sikertörténetét, szigorúan a számok fényében, maximum két vagy három Youtube-videóval.

- Feszüljön az a molinó! - kiáltott rá a munkásokra. - Nem akarok narancsbőrt!

- Akkor tornázz sokat! - szólt vissza az egyik melós.

- Mit mondtál? - mozdult a munkásra Bedő. a helyzetet most is túlreagálva: ezúttal egy pillangókést rántott elő a zsebéből, és fenyegetően forgatta, ahogy megindult a munkás felé, de a pillangókés kirepült a kezéből, egyenesen a terítővel letakart pogácsás asztal alá. Bedő hagyta a csudába, mert az indulat a munkás felé vitte, akinek kés helyett csak Bedő fenyegető mutatójja jutott:

- Ne buzizz!

Bedő kiáltását csönd követte. A befenyített munkás is meglepődött, mert ő egyáltalán nem buzizott; és Zarvan is, mert Bedő viszont buzizott. Mert egy nem-buzizónak azt mondani, hogy ne buzizz, buzizás.

De Zarvan nem ért rá megsértődni: túl sok szálat kellett egyszerre a kezében tartania, mert ehhez senki nem ért rajta kívül: mindenki inkompetens, motiválatlan, sőt bunkó. Még azt is neki kell tudnia, hogy kell lerakni a kávé termoszt úgy, hogy esztétikus legyen, hé, az meg mit fogdossa ott a pogácsáit, ahelyett hogy a szalvétát hajtogatná? Zarvan úgy érezte, menten szétdurran a feje. Erre még a telefonja is csörög.

- Hogy állunk? - kérdezte Vajnay a mobilon keresztül.

- Nem lesz gond. Csini kis sajti-tajti lesz.

- Tízre jönnek az újságírók? - Vajnay az irodája borszékéből érdeklődött.

- Tudod, milyenek, biztos késnek.

- De jönnek?

- Negyvenhat meghívót küldtünk ki, harmincan jeleztek vissza.

Vajnay bólintott. Ismerte már az újságírókat, jó, ha tízen lesznek. És jó lenne, ha a perzsa nem szúrná el.

- Világos az üzenet? - kérdezte Vajnay.

- Igen. Mi egy makulátlan, prosperáló cég vagyunk, akit imádnak az ügyfelek és az ügynökök is. Ahhoz, hogy ez a... kettő mit művelt, semmi közünk, és a jövőben nem fog előfordulni.

- Az nem biztos. Tegnap megszöktek.

- Igen? - csillant fel Zarvan szeme. Nagyot csalódott Toporban, mikor letartóztatták, de az, hogy

megszökött, némileg javított a kontóján. Ez olyan... férfias.

- Igen-igen. Parancsot hamisítottak. De hát mit várunk egy piti csalótól?

- Ja - hümmögött Zarvan, de legbelül azt gondolta Toporról: Jesse James.

- Egyébként nem lennék meglepve, ha folytatnák a betöréseket - mondta Vajnay, és valójában még örült is, hogy Alex és Róka nyugodtan dolgozhatnak tovább: minden egyes betöréssel a szabadlábbon flangáló Toporék nyakán szorítják a hurkot. Íróasztalfiókjából előhúzta hát rózsaszín telefonját, és ennyit pötyögött bele: „minden mehet, mint eddig, sőt. Multigáz”.

- Hányra menjek le? - kérdezte még Zarvantól.

- Tíz után tíz perccel elég - mondta az, és rögtön azután, hogy a főnök letette a telefont, egy érintést érzett a hátán. Nem szerette, ha idegenek érintgetik, márpedig vannak újságírók, akik ilyen érintősek.

- Elnézést! - mondta Zarvan háta mögött az elsőnek érkezett firkász. - A pogácsából lehet már venni?

Bedő rögtön ott termett, és Zarvant ellökte, az újságíró fejét pedig egy mozdulattal a bokái közé gyúrta, miközben üvöltött:

- Nem taperolja!

- Hagyd csak, Bedő! Engedd el! - kérlelte Zarvan, majd az újságíróhoz fordult: - Elnézést, de tudja, az elmúlt napok történései fokozott óvatosságot indokolnak.

A csarnok egyik oszlopa mögött egy fura alak figyelte a készülődést: Discovery Channel feliratú baseballsapkában, fényképezőgéppel a nyakában láthatóan bujkált és leselkedett, az arcából pedig szinte mindent kitakart egy hatalmas napszemüveg és egy bajusz, amiről már első ránézésre mindenki megkockáztatná, hogy ragasztott. Az alak elővette a telefonját - pontosabban Csete Máté telefonját -, és tárcsázott.

- Halló... igen, szeretnék megrendelni egy vonalat. - Bár a hangját elváltoztatta, a beszéde egyértelműen leleplezte Toport. - Hársfalvi névre... Hársfalvi Győző, második kerület, Törökpatkó huszonhét... lyöhetnek szerelni, de csak holnaputántól vagyunk otthon... köszönöm, visszahall!

- Hívtál, cica! - Jelent meg Alex Eszti asztalánál.

- Igen, bejött pár meló. Hova mész most? - kérdezte tőle a lány, aki mostanra visszazökkent a rendes kerékvágásba, és gondolatait stabil mederbe terelte a rászakadt munka.

- A tizenháromban van egy garanciális javítás, miért?

- Szávai Magdolna - tolt a munkalapot Eszti a srác elé. - Negyedik kerület. Azt mondta, kifejezetten téged kér.

- Igen? Hoppácska... jó csaj? - kérdezte Alex gátlástalanul, mintha tegnap nem is Esztivel randizott volna.

- Szerintem bolond. - Eszti könnyel nyugtázta, hogy nem csalódott a szerelőben.

- Na azért csekkolom... mik vannak még? - Alex kéretlenül hajolt át a lány válla fölött úgy, hogy érezhesse hajának kesernyéjét és bőrének természetes lányszagát. A kupac tetején lévő munkalapon rögtön megakadt a szeme:

- Ez mi?

- Ez? Most küldték fel a rabszolgarészlegből.

- Törökpatkó utca... Rózsadomb... az jó környék!

- Ja - Eszti próbált a vállára nehezedő fiú alól elhajolva tovább dolgozni a számítógépén.

- És csak holnapután jönnek haza... - olvasta tovább Alex.

- Ja, úgyhogy ez ráér jövő héten.

- Azért elviszem - mondta Alex mintegy melleleg, és már söpört is ki az irodából. Rózsadomb. Multigáz. Ma estére pont beférne, csak meg kell beszélni a Rókával. Ja, meg Esztivel.

- Figyelj, cica, ma este egyébként nem jó - fordult vissza az irodatér közepéről, úgy, hogy mindenki hallja. Eszti értetlenül nézett vissza: mintha bármit is megbeszéltek volna, mintha ő bármikor is kérte volna, hogy a ma este legyen jó. A munkatársak füle hallatára nagyon frappánsan kellett visszaszólnia - ez így sikerült:

- Megjött, mi?

Alex mindenfelől feltörő kuncogás közepette hagyta el az irodahelyiséget, olyan vörös fejjel, mint egy platnira kapott grillkolbász.

Tíz óra tíz perckor Vajnay megjelent az aulában, és úgy döntött, nem vár tovább az újságírókra. A harminctól, aki visszajelzett, összesen heten lézengtek a pogácsák körül, üres tekintettel majszolva a száraz tésztát és szürcsölve az olcsó, híg kávé. Két televízió-társaság operatórei az állványra helyezett kamerákat igazgatták, az oszlopnál pedig továbbra is egy tömött bajszerű, baseballsapkás alak állt a Discovery Channeltől.

Topor ma reggel kapta a fülest a sajtótájékoztatóról. Nem sok ideje volt kitalálni az álruhát: bajsza és napszemüvege volt már otthon egy korábbi melóból, de kellett még valami, ami el is rejti az arcát, és tévés fizimiskát is kölcsönöz neki. A baseballsapkánál jobb ötlete hirtelen nem támadt, úgyhogy mikor reggel kilenckor a Liget Pláza alagsorában kinyitott a pólónyomtató Topor már kész elképzelésekkel lépett a pulthoz:

- Szeretnék egy ojan fekete bésballsapkát valamilyen tévés lógóval.
- Van magánál cédé?
- Miért, énekelne? - kérdezte vissza Topor, újra bizonysgot téve informatikai járatlanságáról.
- Min van a logó? - kérdezte az eladó.
- Hogyhogy min?... a sapkán... oda szeretném...
- De milyen lógót rakjak rá, maga hozott, vagy én keressek?
- ...Én nem... maga keresen. Én nem hoztam.
- Milyen tévé legyen? - érdeklődött az eladó, és a számítógépén máris a Google-t bújta.
- Mindegy. Valami menő.

- Van itt egy jó felbontású kép. Ez nyomtatva sem lesz szaggatott. Discovery Channel. Jó lesz?

Topor, aki nem néz tévét és angolul se beszél, bólintott. Jól hangzik. Disco...vericse... Jó lesz az. Hát így keveredett a Hálózat sajtótájékoztatójára egy kolléga a Discovery Channel tévécsatornától fényképezőgéppel a nyakában, amivel kattintgatás közben sűrűn takarta el azt a keveset is, ami az arcából látszott.

Hála a magyar rögválóságnak, ahhoz épp elég különös figurák lézengtek itt, hogy Topor ne tűnjön fel köztük: ahhoz viszont nem voltak elegendőek, hogy Topor elvegyülhessen. A terv az lett volna, hogy amíg Vajnay idelent van, ő besurran - de hét emberen keresztül nehéz észrevétlenül besurranni.

Ahogy Vajnay kilépett a liftből, Bedő máris előtte termett, és biztosította útját a pódiumig, amire igazán semmi szükség nem volt hét-nyolc ember jelenlétében.

- Hölgyeim és uraim, akkor kezdjük a sajtótájékoztatót - hallatszott Zarvan hangja a pódium mellől. A perzsa föllépett a szőnyeggel letakart raklapra, pont a raklap deszkái közti tízcentis résbe. Megbillent, és kis híján magára borította a szónoki állványt is, amiről lezuhant az előre odakészített laptop. De a nézőkben nem is ez keltett riadalmat, hanem egy éles, vakkantásszerű üvöltés: Bedő reagált így Zarvan bukására többlépésnyi távolságból. Az ór megroggyantotta a térdeit, kitört a pódium felé, hátha el kell kapnia valamit azok közül, amiket amúgy se érne el. Zarvant annyira megijesztette Bedő hangorkánja, hogy végül majdnem amiatt esett el. Ahogy visszanyerte egyensúlyát, leszólt a terem szélén várakozó Vajnaynak:

- Roli, vigyázzál majd, nagyon szar!

Az szégyenében és idegességében az arcát a tenyerébe temette.

A Vajnay mellett feszítő Bedő körbejáratta szúrós tekintetét a csoportosuláson, köztük Toporon is, de nem fogott gyanút: ugyanolyan ellenségesen és gyanakvóan nézett őrá, mint mindenki másra, ami nem túl jó üzenet egy bizalomról szóló sajtótájékoztatón.

- Nos, akkor ez a Hálózat mai sajtótájékoztatója - summázta a perzsa, és összekaparta a laptopját a földről. - Ajjaj - mondta, ahogy az ujját az egérpádon húzogatta -, sötét a monitor... na mindegy...meg akartam mutatni önöknek... nem baj... hátha eltalálok...

Ahogy Zarvan vaktában kattintgatott, a laptopból egyszer csak felcsendült az a szám, amire a tréningen táncolt, visszhangosan és zajosan - a Youtubera feltöltött videóról.

- Ez lett volna a tánc... - hagyta a zenét Zarvan, és a laptopot a közönség felé fordította. Ettől azok nem hallották jobban a laptophangszórók vékony muzsikáját, de láthattak hozzá egy hosszában végigrepedt, sötét monitort is. Vajnay ekkor érezte úgy, hogy beavatkozik.

- Köszönöm Zarvannak, hogy megnyitotta a mai összejevetelünket.

A főnök a pódiumra készült lépni, de Bedő készséges közbeavatkozásának köszönhetően ezt csak a megalázó feltétellel tudta megtenni, hogy megfogja az elé toppanó biztonsági őr kezét, és az felsegíti a tíz centi magas emelvényre. A perzsa ugyanúgy aggódott az őt letaszító Vajnayért:

- Vigyázz, Roll!

- Tudom - biccentett rá a főnök, és elhessegette őt is, Bedőt is. - Vidd innen a gépedet

Zarvan elvette a lerokkant laptopot, a főnök pedig belecsapott.

- Bizonyára hallottak arról a betöréssorozatról, amelynek ügyében a rendőrség eleddig eredménytelenül nyomozott.

Az újságírók üveges tekintettel majszolták a pogácsát.

- Bizonyára azt is hallották, hogy tegnapelőtt este elfogták az elkövetőket, akikről kiderült, hogy a Há- lózat alkalmazottai.

Toporak esélye sem volt a széksorok mellett eljutni a liftajtóig, főleg nem Bedő gyanakvó tekintetének súlya alatt, úgyhogy előhúzta Csete telefonját, és feltárcsázta vele Esztit.

Eszti épp cigiszünetet tartott: a dohányzóban bambulászott, és már rég nem gondolt se Csetére, se Alexre, de még magára sem, mikor a telefon zümmögése meglepte.

A kijelzőn ez a név jelent meg: Mátéka.

Egyetlen név, és mekkora szívdobogást tud okozni. milyen érzelmi kuszaságot: kíváncsiságot, haragot, vágyat és tehetetlenséget. Eszti három ideges slukkal tövig égette a cigarettáját. A zümmögés elült, „Mátéka” helyén pedig ennyi jelent meg: „1 nem fogadott hívás.” Nem várt hívás, nem fogadott hívás és meg nem bánt hívás. De alig telt el fél perc, röpké rezgés mellett ez a felirat került a kijelzőre: „1 új üzenet.”

Eszti tudta, hogy Csete telefonjáról jön az üzenet, csak azt nem tudhatta, hogy Topor írta. Nem mintha rá kevésbé haragudott volna, de neki könnyebben bocsátott meg. Az üzenet ennyi volt:

„Gyere le a sajtótálya. Segícss. Bésball-sapi. Topor.”

Eszti habozás nélkül elnyomta a csikket, és a lift felé sietett.

Odalent Vajnay éppen Toporékat sározta:

- Ez a két gonosztevő nemcsak a lakosságnak okozott helyrehozhatatlan károkat, de cégünk hírnevét is alaposan megtépázta. Ügyfeleink gyanútlanágát és belénk vetett bizalmát kihasználva besurrantak, szétnéztek, és olyan háztartásokat nyomorítottak meg, akiknek életét mi gazdagítani szerettük volna. Emellett Hálózat-koncertet hirdetve

előkészítettek egy jelentős csalássorozatot is. Innen kérek mindenkit, akinek koncertjegyet ígértek ne fogadja el, és főleg ne vegyen ilyet, mert semmiféle koncert nem lesz. Cégünk visszavesz minden eddig elkelt jegyet, és csak reménykedni merünk, hogy a két bűnöző nagyobb károkat nem okoz a lakosságnak. Mostanában ugyanis számos bejelentést kaptunk a Nemzetbiztonsági Hivataltól, amelyben arra hívták fel a figyelmünket, hogy a vonalainkat egyesek - most már tudjuk, kik - adathalászatra használják.

A liftajtó kinyílt, és megjelent benne Eszti, aki azonnal baseballsapka után kutatott a tömegnek nem nevezhető emberkupacban. Topor óvatosan, hogy Bedő ne szúrja ki, biccentett a lánynak, aztán egyenesen a lift felé indult, megkerülve az asztalkát, ahol a pogácsa és a kávé van, majd teljesen szándékosan elbotlott, és hatalmasat rúgott az asztalba, úgy, hogy a forró kávé tartalmazó termosz leboruljon róla. Topor szisszent, az asztal csattant, a kávé termosz koppant, de ezek a hangok eltörpültek a mellett a vakkantásszerű üvöltés mellett, ami újra feltört Bedő torkából.

Ahogy Topor eltűnt az asztal mögött, egy mozdulattal kinyitotta a termosz tetejét, és félhangosan felszisszent. Tudta, hogy életveszélyes manőverbe kezdett, de azt is tudta, mi forog kockán.

Az újságírók megéreztek a forró kávé szagát, Zarvan pedig egy tétova fél lépést tett is az asztalka felé:

- Nagyon leforrázta...?

Ezalatt Bedő már ott is volt, és egy erőszakos és láthatóan fájdalmas mozdulattal felrántotta Toport a földről, majd a pogácsás asztalnak támasztotta, és ha már ott volt, gyorsan megmotozta.

- Negatív - mondta Vajnaynak.

Topor azonban, ahogyan felkászálódott, megtalálta az asztal alá csúszott kést, amit kérdés nélkül Bedőnek tulajdonított, és mikor az végzett a motozással, a saját markából az őr kezébe nyomta.

- Ez az öné.

- ...kösz - mondta Bedő, majd az újságíróknak egy kéretlen pillangókés-bemutatót rögtönzött, ahogy visszasétált a pódium mellé.

Vajnay tekintete rövid pórázon tartotta Bedőt. Pont ez hiányzik még, hogy a cég becsületét helyreállító sajtótájékoztatón egy újságíró megégesse magát, az őr meg késsel hadonásson.

- Eszter, kérlek - intett az aulában megjelenő lánynak, aki Toporhoz ugrott, felsegítette őt, és a lifthez kísérte.

Topor - bár ügyelt arra, hogy ne üsse meg magát, és csak a nadrágja széle legyen kávé - erősen bicegett a lift felé, közben Vajnayt hallgatta:

- Bárcsak azt tudnánk ígérni: véget ért a rémálom és helyreállt a rend. De sajnós a két gonosztevő tegnap reggel megszökött az őrizetből, és jelenleg országos körözés alatt állnak. Tartok tőle, lesznek olyan kapzsi és vakmerőek, hogy tovább folytatják a betöréseket.

A liftajtó becsukódott, Topor és Eszter felfele tartottak.

- Vigyél a Vajnay irodájába.

- Szégyelljétek magatokat! - mondta Eszter.

- Tudod, hogy nemmi voltunk!

- De igen! A koncert ti voltatok!

- Én voltam. Csak én. Cselének semi köze hozzá. Az egy jólelkű balfék, én rángattam, bele a Hálózatba és a koncertbe is. De a betörés Alexszék sara.

- És mit akarsz Vajnay irodájában?

- Bizonyítékot. Csak találunk valamit a számítógépén.

Eszti nem szólt. A lift megállt a lány irodahelyiségének szintjén, az ajtó kinyílt. Eszti nagyot sóhajtott, és megnyomta a következő gombot. Az ajtó becsukódott, a lift pedig még egy emelettel feljebb repült, oda, ahol Vajnay irodája található.

- Ezért engem kirúgnak - mondta Eszti.

- Ne bánnd - felelte Topor.

Azon a szinten csak folyosó volt, és zárt szobák. Eszti megállt az egyik előtt, amin ez a réztábla díszelgett: „Vajnay Roland, ügyvezető igazgató, Hálózat”

A folyosón rajtuk kívül senki. Benyitottak a szobába.

Reprezentatív iroda volt, veretes fa íróasztallal, bőrszékkal és a sarokban, értékes festmények alatt

egy recsegős bőr ülőgarnitúrával.

- Mit keresünk? - kérdezte Eszti Topor mellől, közben a folyosó neszeit fülelte.

- Akármit. Bármit. Csak van valami. Nevek... levelek...valahogy szervezik eszt az egészet. Valami nyoma kell hogy legyen.

- Akkor mire vársz? - kérdezte a lány.

- Nem... nem értek... nincs rajtam a szemüvegem. Ideengedlek.

Helyet cseréltek.

- Mit nézzek meg? - kérdezte Eszti.

- A leveleit.

- Azt nem tudom megnézni. Ha egyszer elolvasok egyet, akkor ő látni fogja, hogy az olvasott levél.

- Igen?... akkor... - Topor pánikszzerűen futtatta végig a tekintetét az íróasztalon, és meglátta azt, ami már olyan régóta foglalkoztatja: a kis rózsaszín telefont, amit Vajnay az íróasztalán hagyott.

- Ez az - kapta fel Topor, és nyomkodni kezdte.

- Látod szemüveg nélkül? - kérdezte a lány.

- Eszt igen. A monitort nem - hagyta rá Topor, majd némi nyomkodás után ezt mondta: - nem értem. Üres. Se nevek, se telefonszámok, se híváslista, se SMS. Pedig láttam, hogy nyomkodja.

- Mutasd csak! - Eszti kivette a készüléket a férfi kezéből. Tényleg üres volt. Mintha nem is használnák. Pedig használják, de még mennyire hogy használják.

Ahogy Eszti a menüben barangolt. Topor figyelmes lett egy ikonra.

- Várjál csak... az a Facebook?

- Aha - mondta a lány, és már rá is kattintott.

Egy gimnazista lány profilja jött be rajta: Ancsyka.

Mellette a szöveg. „Mi jár a fejedben?”, ezt a profilt erről a telefonról szerkesztik.

- Vajnaynak is tizenhat éves barátnője lenne - kérdezte Eszti félhangosan.

- Miért, még kinek?

- Alexnek... tegnap nála jártam... ott egy Csilluka nevű lány üzengetett...

- Mit üzengetett?

Eszter Ancsyka üzenőfalára navigált és csodáid, ott megtalálta, amit tegnap Csilluka írt ki:

„Ancsy, a Party tegnap a Galgavészin nagyon jól sikerült. Nyunyókámmal mentünk, nem maradtunk soká. suliba tali!

- Galgavészi. Ott lakik Varróné - mondta Topor

Odalent Vajnay ezekkel a szavakkal zárta a sajtótájékoztatót:

- Az, hogy magunkban ezt hogyan tudjuk rendezni, a mi feladatunk. Mi most csak annyit szeretnénk, hogy a lakosság megbocsásson nekünk, és újra belénk fektesse a bizalmát. Ebben kérjük az önök segítségét, és ha bármit tudnak a két elkövetőről, ne csak a rendőrséget, hanem minket is tájékoztassanak, hiszen mindannyiunk közös érdeke a szolgáltatás zavartalanságának helyreállítása. Köszönöm, hogy eljöttek. Kérdés?

Az újságírók úgy néztek rá, mint Piedone a fitneszsalátára. Vajnay sarkon fordult, és a lift felé indult.

- Eszti, legyél réssen. Ha bármi gyanúst tapasztalsz, hívd Cselét, és én veszem fel - mondta Topor az irodában.

- Ő jól van? - Kérdezte a lány.

Vajnay kilépett a liftajtón, és magabiztos léptekkel végigdöngött a folyosón, egészen a szobája ajtajáig. Benyitott.

A szoba üres volt, de egy dohányos ember otthagya a ruhája szagát.

Topor a hátsó tűzlépcsőn sietett le az aulába, Eszti pedig visszatért a saját helyére.

Vajnay az íróasztalán mindent rendben talált, kivéve a rózsaszín telefont: képernyővel lefelé hevert az íróasztalon, pedig ő mindig fordítva rakja le, hogy ne karcolódjon. És még valami. A bőrszék alatt, a süppedős padlószőnyegen néhány csepp sötét színű, kávészagú folt éktelenkedett. Ekkor megcsörrent az asztali telefonja.

- Vajnay!

Az államtitkár hangja szólt bele:

- Gratulálok.

A vonal megszakadt.

Ahogy Topor átsietett az aulán, belebotlott a bontási munkálatokat irányító Zarvanba.

- Jól van a lába? - kérdezte a perzsa, mert úgy látta, a férfi nemhogy nem biceg már, de egyenesen rohanna.

- Jól, kutya-balya.

Zarvan megnyugodott: nem lesz per. Aztán leesett neki, honnan ismerős ez a furcsa beszéd. A férfi után szaladt, aki addigra már kilépett a hatalmas forgóajtón, és, ami nem könnyű, eltűnt a Váci út gyér gyalogosforgalmában.

- Gond van? - szólalt meg mellette Bedő.

- Nem... semmi gond - hebegte Zarvan, miközben az agyában újra megszólalt a Like a Virgin, tökmindegy, ki énekl. Nincs Topor, és nem lesz Boy George-koncert sem. A perzsa szemeit valami hirtelen feltörő, forró, könnyes bánat égette. Hiába rázza magát a cég, attól még ugyanaz marad: egy lelketlen multimasina, ugyanolyan, mint az összes többi, amikhez neki marketingigazgatóként valaha is köze volt és köze lesz. Kezdte irigyelni Topor életét, és kezdte gyűlölni a sajátját.

X.

A negyedik kerület Gábormezei utca 15. szám előtt repedt szélvédőjű, koszos kisfurgon fékezett: megjött Alex. A gyanakvók már azelőtt tudták, hogy befordult volna az utcába, legalábbis ők így mesélnék. A sárga lejű netparaszt jól becsapta a kocsiját, majd megigazította derekán a dupla övtáskát, és vaskos léptekkel a kapuhoz ment. A függönyök nem lebbentek. A bentiek gyanakodtak, de gyanút kelteni nem állt szándékukban. Alex becsöngetett.

- Jövök! Jövök már! - kiáltotta József hangja a bejárati ajtó mögül, aminek zörgése elárulta: nem boldogul a zárakkal. - Nyissátok már ki ezt a szart! - szólt hátra, maga pedig kimászott az ablakon.

- Jövök, nyitom, csak mindig beragad...

A kapuhoz sietett, kitérte azt, és a szerelő már trappolt is befelé.

- József vagyok - szólt utána a házigazda, de Alex nem várta meg a bemutatkozást. József meg az ilyen tahók miatt lép ki az anonimitásból. Na, szép.

- Maga Alex? - kérdezett rá József egyenesen, miközben Alex a bejárati ajtó felé trappolt, és lenyomta a kilincset.

- Aha - vetette hátra az. József tudta, hogy most jön az a rész, amit minden vendég eljátszik: mikor benyitna, lendületből a bezárt ajtónak ütközik.

Az ajtó valóban akadt is egy kicsit, de csodák csodájára, Alexünk minden gond és gyanakvás nélkül benyitott. József megkönnyebbülve sóhajtott.

Odabent senki. Csak pusmogás, és egy-két lengő függöny. Alex a fülét hegyezte, ahogy a nappaliba lépdelt, de addigra teljes lett a csend.

- A cipőt le kell venni? - kérdezte a szerelő.

- Maradhat - legyintett József elcsukló hanggal. Direkt takarítottak a macskaszőr miatt, de nem baj. legalább marad cipőlenyomat és szagminta.

Alex megállt a nappali közepén, és szétnézett. A falon egy akvarell: közepes tehetségű ismeretlen festő, aki a képet elnézve az is marad. A szekrény tetején egy szamovár.

- Arany! - igyekezett József felkorbácsolni Alex mohóságát. Nem sikerült.

- Hova kérik az internetet?

- Bárhova lakáson belül.

- Hmm... - Alex tovább nézelődött. A fotelon egy tálcán ékszerek heverték.

- Az is arany! - mondta József.

Alex nem értette, miért tukmálja annyira a házigazda a sárgaréz vízforralót meg ezt a pár kopott fukszot.

- Az előfizető itthon van? - mélyedt Alex a munkalapjába.

- A Magdika? Nincs - felelte a pocakos.

- De! - jött a hang a szekrényből.

- De... - ismételte József, és kinyitotta a szekrényajtót. Kevéske ruha és az elmúlt hónapok kísérleteihez használt temérdek lom közül kilépett Magdika. Alexnek kicsit sem volt ismerős a nő, azt viszont nem értette, miért kucorog mellette egy vékony, pattanásos fiú, aki próbált ugyan észrevétlen maradni, de a nappali fényében ő sem maradt rejtve.

- ...Meg a nagyfiam. Gergő.

- Helló... - mászott ki a pattanásos kamasz is.

- Szóval hova jöjjön az internet? - kérdezte Alex.

- Oda a sarokba, a telefon mellé - mondta József.

- Van a telefonnak központi elosztója, vagy csak ez az egy dugalj van a lakásban?

- Van egy kapcsolószekrény... nincs - módosított hirtelen József, mert eszébe jutott, hogy ahol az elektromos dolgok összefutnak a lakásban, ott nemcsak a telefonelosztó és a riasztók találkoznak, hanem egy központi megfigyelő-rendszer is három szerverrel, ahova földi halandó be nem léphet.

- És riasztó sincs - fűzte hozzá József. - Jó környék ez, nincsenek betörések. Mindig minden tárva-nyitva van.

- Annál egyszerűbb - mondta Alex. - Akkor csak egy ADSL-szűrőt kell ez elé a dugalj elé tenni, és kész.

Az övtáskájából előhúzott egy gyufásdoboz méretű egységet, és leguggolt vele a telefondugaljhoz. A három gyanakvó feszülten figyelte. De a többkilós szerszám-övtáskával nem lehetett guggolni, úgyhogy Alex felállt, lecsatolta a táskát, és maga mögé rakta. Magdi megbökte Gergőt. Az a szekrényhez lépett, és kivett belőle egy injekciós tűt: a H1N1 védőoltást. Megpöckölte a fecskendőt, hogy kijöjjön a buborék, aztán mikor pár csepp megjelent a tű hegyén, óvatos léptekkel Alex felé indult.

- Hú, lesz RJ-11-es kábelem? - fordult meg hirtelen Alex, és a levetett övtáskájába túrt. Gergő megtorpant, és a fecskendőt gyorsan a háta mögé rejtette.

- Micsoda mák! Van egy kis darab!

Alex visszafordult, és a kábel egyik végét a dugaljba, a másikat a szűrőbe. Gergő ezalatt újra settenkedni kezdett, és zsebéből egy kicsi fertőtlenítősprayt húzott elő, amit Alex vállára fújt.

- Na, kész is vagyunk! - fordult meg hirtelen a szerelő. Ha Gergő, aki közvetlenül mögötte állt már, nem akarta, hogy meglássa, miben mesterkedik, akkor csupán egy választása volt: hogy a fecskendő a férfi övtáskájának egyik zsebébe ejtse.

Alex így már csak azon hökkent meg, hogy miért áll vele szemtől szembe Gergő egy fertőtlenítőspray-jel.

- ...lefújnam a kábelt fertőtlenítővel, ha nem bánod...

- Tőlem! - mondta a szőke flashpacni, és az övtáskájáért nyúlva felegyenesedett. Gergő zavartan pumpálta a fertőtlenítőt a kis darab kábelre és az ADSL-szűrőre, miközben Alex felcsatolta a hatalmas övtáskát.

- Akkor hamarosan jön a modem, ha esetleg addig... - mondta, és a kijárat felé indulva belenyúlt a táská egyik rekeszébe, pont oda, ahova a fecskendő esett. A tű egy centi mélyen fúródott az ujjába, úgyhogy mondandóját hirtelen erre módosította:

- Mi a kurva...

És jobb mutatóujját előbb megnézte, majd, ahogy kibuggyant rajta egy mélybordó vérgömböcske, gyorsan a szájába is kapta. Másik kezével óvatosan halászta elő a fecskendőt a zsebéből.

- Ez mi a rák? - és veszettül kutatta az emlékeit, hogy hol, ki és miért rakhatott fecskendőt a táskájába és hogyhogy csak most nyúlt bele. Mert hallott már olyan történeteket, hogy diszkóban vadidegenek észrevétlenül szúrják meg a másikat AIDS-es tűvel, és hogy külföldön a drogosok úgy jutnak pénzhez, hogy saját használt fecskendőikkel fenyegetik a járókelőket, de az ilyen rémtörténetek sorába sehogyan sem

illetett az, hogy valaki az ő övtáskájába fecskendőt rak. Ezzel a gondolatsorral a fecskendőt olyan bonyolult és távlati összefüggésrendszerbe helyezte, hogy az itt-és-mostra nem is gyanakodott. Kombinált, elmélkedett és értetlenkedett: ha nem ilyen helyzetben találkoztak volna, kiváló tagja lett volna az anonim klubnak.

- Ajjaj! Az bármi lehet! - erősítette a rémületét József. - Hallani cifra dolgokat.

Alexben csak nőttön-nőtt a félelem, és már látta maga előtt, ahogy lerohad a kézfeje, vagy huszonnyolc nap múlva zombivá változik.

- Szerintem vigye el, és vizsgálta meg. Tegye a kocsiba - mondta József, mert már azzal a megoldással is beérte, hogy a nyomkövető a furgonban van.

- Rendben van - mondta Alex, akinek járását érezhetően meggyengítették a történetek. Ezt tisztán látták a többiek is a függöny mögül, akik időköziben előmerészkedtek a búvóhelyeikről.

- Akkor majd jön a modem - mondta Józsefnek a kertkapuban.

- Várni fogjuk. Minden jót! - József kezét nyújtott.

- Viszlát - viszonzta a kézfogást Alex. A szorításra az ujjából egy kövér csepp vér buggyant József kezének élére.

- Elnézést... - mondta Alex, és beült a kocsiba.

- Semmi gond - mondta József, és a vércseppet nézve óvatosan visszament a házba.

A Kék Hangya Kávézó délután lehangolóan sivár. A tanárok még dolgoznak, a művészek pedig még alszanak. Fanta meg ilyenkor kiül valamelyik asztalhoz egy nagy rakás frissen elmosott pohárral, és a pult fölötti tévén brazil sorozatot néz, miközben poharakat törölget. Az átnedvesedett konyharuha jól jön a szívszorító részeknél, például mikor kiderül, hogy az árva kislány lábait le kell vágni a nagybátyja ármánykodásai miatt, ám óvodáskori szerelme, aki mindössze tizenkét éves, de dohányültetvényt örökölt, tud egy jó klinikát Svájcban, ahol még megmenthetik. Ilyenkor Fanta elérzékenyül, eszébe jut a saját gyerekkora, amikor nem lehetett se gazdag kislány, se akármilyen kislány, és langyos pityergését a konyharuha durva csücskével itatja Cif-szagúra.

Most is épp egy ilyen résznél tartott, amikor kicsapódott a bejárati ajtó. Az öreg, zörgő ajtó nyikordulását amúgy éjszakai kocsmazajban nem lehet érzékelni, csak egy átsuhanó huzatlidérc súgja az érzékenyebbek nyakába, hogy új vendég jött - most azonban minden idillt, minden romantikát, a brazilok minden szenvedélyét szétcsörömpölte, beengedve egy pillanatra a kinti forgalom türelmetlen zakatolását.

- Galántai! - nézett fel Fanta Toporra.

- Mekkora büdös nagy pangás! - nézett szét Topor.

- Ne haragudj... - törölte meg a szemét a pultos - későbbre vártalak.

- Ijenkor senki nem jár ide?

- Ilyenkor? Nem. Világosban csak az alkeszeknek van pofájuk inni, azoknak meg én túl drága vagyok.

- Az meg mi az ördög füle? - bökött Topor egy festményre a pult mögött, amit korábban még nem látott. Borzalmas kép volt, se a színek, se a vonalak nem barátkoztak egymással.

- Szép, nem? - sóhajtotta Fanta. - Zakariástól van. Mindig ott ült hátul, és ivott. Nem tudom, hogy mikor maradt ideje festeni, de az biztos, hogy

vagy piásan festett, vagy másnaposan. Nem tudom, ez melyik korszakából való.

- És hogy került hozzád?

- Zakariás tegnap elment - Fanta szemére vöröses homály borult. A brazil sorozat amúgy is érzékenyre hangolta szívének húrjait, amiken egy ilyen pendítés csak könnyesen tudott megszólalni.

- És nem fizette ki a ceppet, mi? Mindig ez van, ta az ember törzshejet vált - bólogatott Topor.

- Az ő törzshelye már az égi presszó - búslakodott Fanta. - Mindenem, ami maradt utána, egy har-mincezres italszámla, meg ez a kép. Remélem, értékben egálban vannak.

- Lehet, hogy én is elmegyek - rogyott le Topor Fanta mellé.

- De előtte fizetsz! - nézett rá a pultos.

- Ja. Mennyinél tartunk?

- Hatvannégyezer valamennyi.

Topor az összeg hallatára a homlokát dörzsölte.

- Szépen összejött. Mekszerezted a címet?

- Meg - mondta Fanta, és egy négyrét hajtott cetlit adott Topornak.

- És azt is elhoztad, amit kértem?

- Itt van.

Fanta egy diktafont rakott az asztalra, a kiskazettás fajtát.

- Hogy működik? - kérdezte Topor.

- Itt bekapcsolod - mutogatta Fanta anélkül, hogy a gombokhoz nyúlt volna aztán lenyomod a pirosat meg a feketét egyszerre.

- És akkor fölvesz?

- Igen, csak vigyázz, hogy ne töröld le, ami rajta van.

- De akkor hogy vegyek rá?

- Oldd meg.

- Miért, mi van rajta?

Fanta most megnyomta a play gombot. Kissé recsegősen, zajosan és visszhangosan a By the rivers of Babylon dallamai csendültek fel a kis hangszórón.

- Ez mi? -kérdezte Topor.

- Boney M. Élő koncertfelvétel, ezerkilencszázkilencvenhárom.

- És azóta benne van?

- Ja. Meg az elem is. Nem nagyon használtam. Érdeemes új elemet rakni bele.

- Kösz szépen. Haver vagy.

- Mikor hozod vissza?

Topor számolgatni kezdett, és közben kissé megijedt. Holnap este nyolcig már csak huszonnyolc órája maradt.

- ...Nem tudom... ha minden jól megy, akkor legkésőbb holnap este tízkor.

- Mi az, hogy ha minden jól megy? - kérdezte Fanta. - És ha nem megy minden jól?

Topor a belső zsebébe nyúlt, és egy borítékot vett elő.

- ...Ha holnap este tízig nem vagyok itt, ezt juttasd el a rendőrséghez.

A borítékon címzettként a „Rendőrség” szó volt olvasható, a feladónál pedig ez a név állt: Topor János.

- Topor János? - az ki? - kérdezte Fanta.

- Én - mondta a másik, és a diktafont zsebre vágva kísértelt a Kék Hangyából.

Csete Máté ritkán vett virágot bárkinek is. Nőknek szinte soha, a saját anyjának pedig végképp nem. Ha vissza kellene emlékeznie, mikor adott ki virágot a kezéből, leginkább temetések jutnának eszébe, amikor olyanoknak nyújtotta a bokrétát, akik azt már csak alulról szagolják. Most viszont egy hatalmas sárgarózsa-csokrot cipelt annak, akit még életében akart meglepni: saját anyjának.

Piri néni ezelőtt két évvel költözött be az Örömfény Nyugdíjas Otthonba, amelynek szórólapján valamilyen súlyos marketingbaklövés miatt ez a szlogen szerepelt: „Mi már látjuk az Örömfényt az alagút végén.”

Szerencsére Piri néni az alagutat saját magányos, megkeseredett életére értette, az Örömfényben pedig olyan, hozzá hasonló korú emberek közösségét látta, akiknek azt a kevéske kis hátralévőt is tönkre tudja tenni a kukacoskodásaival.

(Piri néni nevééről pedig csak annyit: külső szemlélő nehezen értheti meg, hogy egy ilyen gonoszságtól aszott, sápadt öregasszonyt hogy hívhatnak Piroskának.)

Csete megannyi félelem és kétely közepette lépett be a nyugdíjasotthon kapuin. Nem is annyira a jövőtől félt, sokkal inkább a múlttól: attól, hogy elaggott anyja milyen disznóságot követett el már megint a többi

nyugdíjas rovására; vajon tovább szítja-e egy lappangó bandaháború kitörését, vagy a többiek végleg behódoltak neki, és ő lett az úr a placcon?

Ha bárki benézett volna a társalgóba, mindent rendben talál: idős urak és hölgyek kártyáztak, tévéztek és beszélgettek; volt, aki kézimunkázott, és volt, aki keresztretvényt fejtett; és volt Piri néni, aki tolókocsiban üldögélve egy kisorádiót hallgatott haragosan, miközben az öléből konyakmeggyet szemezgetett.

Ezt az idillt egyedül Csete találta gyanúsnak, mert hogy ő soha nem hozott az anyjának se kisorádiót, se konyakmeggyet, azt pedig végképp nem értette, hogy miért kell tolószékben ülnie annak, aki még most is rekordidő alatt éri el a lift vagy a villamos csukódó ajtaját.

- Itt a pöcsfej! - recsegte Piri néni, ahogy Csete feltűnt a bejáratnál. Sajnos már mindenki tudta, kit takar ez a név, és ebben az egyben ők is Piri néni álláspontját képviselték: ha Csete egyszer-kétszer helyrerakta volna az anyját, az mindenkinek jobb lenne, de csak idejön, nyüszög egy kicsit, aztán elhúz. Őket meg itt hagyja a slamasztikában egy kattogó fogsorú zsarnokkal, akit csak még jobban felidegesít minden látogatása.

- Anya, kérlek, ne...

- Mi van, pöcsfej, elballagtál? - Piri néni a fia kezében díszelgő csokorra csapott a botjával, amit a tolószék ellenére azért megtartott.

- Mi történt a lábaddal, anya?

- Semmi! Jobb, mint új korában! - lóbálta meg a vénasszony mindkét virgácsát.

- Akkor mit keresel tolószékben?

- Mert így sokkal kényelmesebb. Nem kell gyalogolni, oda tolnak, ahová kérem.

- A nővérek?

- Nővérek! Lószart! Ezek itt! - mutatott a többi öregre Piri néni. Azok pirulva mélyedtek az elfoglaltságukba.

- És kié ez a szék?

- Azé a szerencsétlené! - bökött Piri néni a botjával a sarokba, ahol egy nagyon rossz állapotban lévő bácsi pihegett, székre polcolt lábakkal.

- Te elszedted...

- Tartozott - zárta rövidre a vénasszony.

- És a csoki? Meg a rádió?

- Adták - felelte Piri néni. - Cserébe a védelemért.

Az öregasszony most jelentőségteljesen szétnézett, és félhangosan, hogy mindenki hallja, megjegyezte.

- Nagyon könnyen kihúzódnak itt az infúziók.

A többi öreg nem kereste a szemkontaktust.

- És te mi járatban, pöcsfej?

- Én... énnekem holnap este... - itt Csete hangja elcsuklott, mert maga sem tudta, mi lesz holnap este: bár a Zsiráf csak Toport fenyítette be, Csete már nem tudta elképzelni, hogy sorsára hagyja a barátját. Vagy megölik, vagy csak nagyon megverik, de mindenképp bekasztnizzák.

- Elveszik a szüzességed?... hehehe...

- Nem, anya - Csete teleszívta a tüdejét: hirtelen elege lett. Elege ebből a beszélgetésből és elege az elmúlt évtizedekből. Sokkal nagyobb veszélyek várnak rá, mint egy sipítózó öregasszony. Úgyhogy hamar rövidre zárta a beszélgetést:

- Anya, van valami, amit még sose kaptál tőlem, pedig már régen kellett volna.

- Virág? Mert azt viheted a pi...

- Nem. Ez - mondta Csete, majd meglendült a keze, és egy olyan pofont lekevert az anyjának, hogy annak kiugrott az öléből a konyakmeggy.

A társalgóban néma csend lett. Az idősek megszeppenne nézték a vénlány arcán pirosuló foltot, az egyetlen jelét annak, hogy ennek a gonosz kis zombinak még van vérkeringése. A csendet a felpolcolt lábú öregúr bizonytalan, remegő tapsa törte meg, amibe szép lassan egyre több tenyér kapcsolódott be. Csetét tapsolta az egész társalgó. Ő pedig nem szólt többet az anyjához, csak sarkon fordult, és elindult a társalgó kijárata felé. Az ajtóból, hátra sem nézve, maga mögé hajította a sárgarózsa-csokrot. A bokréta pörgött-forgott a levegőben, és talán telibe találta volna a ledöbbsent Piri nénit, ha Aranka, a sálkötés nagymestere el nem kapja a kötőtűjével. A taps még erősebb lett, Aranka pedig szemérmesen mosolygott át az ulticsapatban ülő udvarlójára, Pista bácsira.

És Csete úgy érezte: akármi is történik holnap, ezt a dolgot az anyjával egy életre elrendezte.

A Törökpatkó út Rózsadomb egyik legszebb helye. Az út egyik mentén villák sorakoznak, a másikon pedig gazdag aljnövényzetével és alacsony cserjéivel az erdő kezdődik. Néha látni itt gyanús alakokat. sőt, időnként egy-egy őz is kidugja a fejét. Nem tudni, hogy az itt lakók a gyanús alakoktól vagy a természettől rettegnek-e, de saját házaikat alaposan beriasztózzák, sőt némelyiket be is kamerázzák. Ám minden ház

kamerája kizárólag saját portáját őrzi: akinek ennyi pénze van, az már lehet önző. És akkor mi van, ha betörnek a szomszédhoz, mi? Elszörnyülködünk, hogy nahát, milyen környék lett ez is, megnézzük a betört hátsó ablakokat, megbotránkozunk a helyszínelő rendőrautókon, hogy azért ez mégiscsak sok, megvan a napi adrenalinadagunk, hogy már a híradót is élőben látjuk, közben duplán örülünk: egyrészt, hogy nem mi lettünk az áldoztok, másrészt, hogy úgy kell a szomszédnak: jól megrövidült, megérdemelte, most aztán kezdheti előlről.

A villák sorában tehát minden kamera hűségesen és szorgalmasan pásztázta a saját udvarát, egyetlen házat kivéve: Hársfalvi Győzőét, aki épp elég kamerát lát a médiában, nem akarja, hogy még otthon is bámuljanak a képébe. Az ő villájában nincsenek kamerák, se riasztó: ugyan ki merne betörni hozzá? Ugyan ki merne a múkincsei közül bármit is értékesíteni anélkül, hogy valaki le ne adná a drótot Hársfalvi embereinek? Az ilyen vagy vakmerő, mint Topor, vagy hülye, mint... mint azok, akiket Topor ma éjjel idevár: távcsővel hasal a sötétség leple alatt Hársfalvi házával szemközt, a bozótban.

De egyelőre azok még nem jönnek: csak Csete tétova alakja tűnik fel az utcalámpák alatt, ahogyan határozottan lépdél Hársfalvi kapujáig, majd ott elbizonytalanodik, lassít és megáll, miközben szüntelenül forgatja a fejét a barátját keresve. Topor hiába pisszeg neki a bokrok közül, meg se hallja. Este egyedül egy bekamerázott villákkal teli üres utcán ennél nagyobb feltűnést nem is kelthetne, hacsak azzal nem, hogy... te jó isten. Csete, miután nem találta Toport, becsöngetett Hársfalvihoz. Becsöngetett, és várt. És képes lett volna újra becsöngetni, ha Topor meg nem unja a pisszegést, és egy kavicsal lábon nem találja a barátját.

Az lábához kapott, megvakarta, de továbbra sem kapcsolt. Topor ekkor elővette Csete telefonját, és fölhívta rajta a sajátját. Az üres utcán teljes hangerővel visszhangzott végig a gejl csengőhang. Hármát-négyet

csörgött, mire Csete előkaparta, és mivel nem ehhez a típushoz szokott, fölvenni sem volt két másodperc.

- Haló! - üvöltött bele végül. - Haló, Topor!

- Ne üvölcs! - súgta Topor a bokrok közül.

- Nagyon rosszul hallak! - üvöltötte Csete. - Hol vagy?

- Az ég szerelmére, fordully meg!

Csete megfordult. Topor megrázott egy ágat. Csete a sötétbe hunyorított. Topor újra megrázta az ágat.

- Hol vagy? Rövidlátó vagyok!

Topor elvette a fülétől a telefont, és a kijelző fényével intett egyet Csete felé.

- Várjál... - szólt Csete. - Te voltál ez a fény?

- Nem, süsd meg, a lidércek!

- Ezzel ne viccelj, jó? Múltkor egy kísértet...

- Idejönnél?

- ...Persze.

Csete lerakta a telefont, és átszaladt az úttesten. Olt a bokroknál addig-addig fürkészte-keresgélte Toport, amíg az ki nem nyúlt az ágak közül, és be nem rántotta. Ezzel sikerült egy velőtrázó visítást kipréselnie halálra rémült társából.

- Körözött személyek vagyunk, húzd meg magad! - pirított rá suttogva Topor.

- Add vissza a telefonomat! - kezdte Csete.

- Még nem. Majd holnap.

- Jó. De még azelőtt, hogy a Zsiráf kicsinál.

- Nem fog. Elintéztétek az előfizetést?

- Minden simán ment - mondta Csete. - A védőoltás a furgonban van.

Topor az arcát dörzsölte. Nem hitte el, hogy ezek a kretének tényleg a védőoltást tartják fő csapásiránynak.

- Hajnali egy óra van, Mátékám. Tizenkilenc órám van. Ne cssesz föl.

- ...És te mit intéztél? - kérdezte Csete.

- Találkoztam Esztivel.

- Esztivel? Hogy van?

- Jól. Szerintem nem áll olyan rosszul a szénád.

- Hol találkoztatok?

- A Hálózatban.

- Te... te odamentél? - ámult Csete, és Toporra nézve ez jutott az eszébe: Jesse James.

- Ja. Esztivel bent voltunk Vajnay irodájában.

Csete majd kiugrott a bőréből:

- És engem nem vittél? Otthagytál azokkal a kreténekkal...

- A te barátajid.

- És mire jutottál?

- Van három nevem. Le tudnád őket csekkolni a Facebookon?

Csete számolt magában, majd megszólalt:

- A Topor János az csak kettő.

- Nem nekem van három nevem... szeresztem három embert, azoknak van egy-egy neve. Utánuk tudsz nézni?

- Nem tudom, hogy fog-e menni - sóhajtott Csete, mintha nem is nyilvános adatokról lenne szó, hanem legalábbis a NASA rendszerét kellene meghackelnie. - És itt most mit csinálunk?

- Kiraboltyajuk Hársfalvit.

- Hárs... megőrültél? Végünk van! Kik csinálják a balhét?

- Mit gondolsz?

A két körözöttnek nem kellett sokáig várnia, hogy feltűnjön a Róka természetes furgonja. Legnagyobb meglepetésükre azonban az oldalán nem Hálózat-logó díszelgett, hanem egy alkalmilag odaragaszott, hatalmas papírmolinó, rajta egy fiktív cég logója és a nagybetűs álca: KÖLTÖZTETÉS.

A furgonból néma csöndben pattant ki a Róka és Alex. A szerelő egy kislétrát húzott elő, és a kocsibehajtó kapujának támasztotta. Amíg a szőke Rambo felszaladt a létrán, addig a Róka az utcát figyelte, és Alextől érdeklődött:

- Na, van kutya?

- Nincs - súgta le az, és a lábait a kapun átvetve beugrott. Néhány másodperc molyolás után a motoros kertkapu magától nyíltni kezdett, a nekitámasztott alumínium kislétra pedig fémesen csattant a kőburkolaton.

A Róka felkapta a létrát, bedobta a furgonba, majd bepattant, és a tőle megszokott gyors, precíz stílusban farral beparkolt az udvarra, egészen közel a garázsajtóhoz.

Alex a kertkapu motorjától a garázskapuig tartó utat indokolatlan lapulással, settenkedéssel és gyakori vetődésekkel tette meg. Ez az, ami

egy költöztető cégre egyáltalán nem jellemző, ráadásul az Alex övéről lógó kütyük csapódása nagyobb zajt csinált, mint a furgon dízelmotorja. A Róka lemon-dóan nézte, ahogy kollégája egy rosszul kiszámított ütődés után háttal a garázskapunak csapódott. A szomszédból egy kis testű kutya cérnahangú morgása hallatszott. A Róka a zsebébe nyúlt, és egy nagy falat szárazcsemegét hajított át a kerítésen. A morgás majszolássá szelídült.

- Figyelj, Stallone, mi most egy költöztető cég vagyunk - kapta meg Alex a leszúrást.

- Miért nem volt látványos? - védekezett a szerelő.

- Most pont nem kéne látványosnak lennünk - folytatta a dorgálást a Róka. - Ha akarod, holnap azt írom a furgonra, hogy ritmikus gimnasztika, de most vegyél kicsit vissza.

Alex kelleetlenül vette elő a kütyüt, amivel a kertkaput is kinyitotta: egy házilag barkácsolt rádiós jeladót. A szerkezettel a garázskapunyitáshoz szükséges frekvenciát és kódot kereste, majd néhány másodpercen belül halkán pittyent egyet, az elektromos kapu pedig lassan, némán emelkedni kezdett. A két férfi rajtra készen állt, várva a riasztó sípolását, de a sípszó elmaradt.

- Tényleg nincs riasztó - mondta Alex.

Egy pezsgőszínű BMW X5-ös terepjáró és egy piros sportautó állt a garázsban, amit a fiúk szerencséjére egy ajtó kapcsolt össze a villa halijával.

- Odass, apám! Ferrari! - ájult el Alex.

- Ja - hümmögött a Róka -, Mazda-jelvényyel. Ezek az olaszok nagy francok.

Alex, aki papíron autómániás, többet nem szólt. Követte a Rókát a hallba.

Topor kikecmergett a bokkrok közül.

- Hova mész? - szólt rá Csete.

- Várj meg itt, és őrködj!

Topor sunyva-lapulva, szapora léptekkel, nesztelenül szaladt be Hársfalvi nyitott garázkapuján. Ha most bárki kinézett volna az ablakán, azt gondolta volna: nem egy szokványos költöztetés. De senki nézett ki az ablakán, mert akinek van egy százmilliós kéglije, az nem az utcát bámulja; akinek egy olyan gengszter a szomszédja, mint Hársfalvi, az megtanul úgy nézni, hogy ne lássa a házát; ha pedig annak gyanúja merül fel, hogy Hársfalvit éppen megkopasztják, afölött pláne mindenki vad kárörömmel hunyna szemet.

Így hát Topor feltűnés nélkül jutott be a garázsba a Rókák után, akik nem szégyelltek felkapcsolni a ház villanyait.

- Mit csinálsz? - suttogott Alex a Rókára, ahogy az a hallban az összes villanykapcsolóra rátenyerelt a gumikesztyűjével.

- Miért, szerinted milyen költöztetés az, ahol sötétben rámolnak? - morgott vissza a Róka, majd kiadta az ukázt: - Festmények, szőnyeg, komód.

Mert Alexszel szemben a Róka valódi műértő volt: ezt tanulta az egyetemen, ezzel foglalkozott évekig egy régiségkereskedésben a Fő utcán, és most is ez a specialitása. A modemfutárkodás után esténként végre beélesítheti hosszú, hegyes orrának műkincsszimatát, és azzal foglalkozhat, amihez valójában én. És a sok olcsó betörést követően, hosszú hónapok koplalását megszakítva ma végre olyan helyre értek, amivel a Róka nem tudott betelni.

Alex és a Róka lekasztgatták a festményeket a hallból és a nappaliból, és kettesével-hármasával a furgonhoz cipelték. Topor a pezsgőszínű BMW mögött megbújva figyelte őket.

- Ki ez a spiné? - nézett Alex egy festményre a kezében. - A tulaj muffja?

- Szerintem inkább Rippl-Rónaié - felelte a Róka.

- Elég pixeselen festett az öreg - rántotta meg a vállát Alex. majd újra a nőre nézve újabb kifejezéssel bővítette a kortárs esztétika fogalomtárát:

- Sunáznám.

Miután a két tolvaj kipakolta a festményeket, a tágas nappaliba mentek, és nekiálltak felgöngyölíteni egy hatalmas perzsaszőnyeget. Ez az elfoglaltság olyannyira lekötötte őket, hogy észre se vették, ki suhan át a hátuk mögött a garázsajtó felől, és bújik meg a kitárt kétszárnyú ajtó egyik szárnya takarásában. Mikor a szőnyeg már egyetlen hatalmas tekercset alkotott, a vállukra vették, és ügyeskedve elindultak a garázkapcsolat felé.

- Szedd alá! - instruálta a Róka az elől botladozó Alexet. - Mit csinálsz? Meghúzod a kocsit!

- Egy perzsaszőnyeggel? - kérdezett az vissza.

- Ne pofázz, menj!

Ahogy kiértek a furgonhoz, Topor beszaladt a nappaliba. Egy papírt keresett: azt a papírt, amit Hársfalvival ínak a pianínóüzletről, és ami Hársfalvi egyetlen bizonyítéka ellene - nem mintha az ilyen gengsztereknek bizonyítékok kellenének, de hát rend a lelke mindennek. Topornak nem kellett sokáig keresgélnie a nappaliban: a papír a förtelmes hangú pianinón feküdt. Topor tudta, hogy Hársfalival szemben semmilyen lépéselőnyt nem jelent a szerződés megsemmisítése, mégis ízekre tépte a gépelt oldalt, amíg a fiúk a furgonnál szöszöltek. A fecniket a pianinóba akarta dobni, ám ahogy felnyitotta a tetejét, megtudta, mitől van a hangszernek olyan borzalmas hangja: a pianínó belsejében az öntöttvas húrtartó keret mögötti keskeny hely telis-tele volt tömve hófehér portól feszülő, tenyérszerű zacskókkal. Topor maga nem

volt kábítószer-élvező, sőt, fiatalkori lakótelepi szipuzásokat kivéve még soha semmilyen drogot nem próbált, így csak filmekből és rendőrségi hírekből volt sejtése arról, hogy amit itt lát, az nem süttölesztő vagy hegedűvonóra való gyanta, hanem kokain vagy heroin - a különbséget maga sem tudta. A pianínóba kotort, és egy zacskót sebtében zsebre vágott.

„Legalább negyed kiló” - gondolta, de ennél többet nem is tűnődhetett, mert a hall felől egy vastag talpú villanyszerelő-cipő döngését és egy gumitalpú tornacsuka nyikorgását hallotta. Nem sok lehetősége maradt: visszacsapta a pianínó tetejét, majd beugrott a szemközti szekrénybe, ahol ruhák tompítására számított - ehelyett fegyverek verték sípcsonton, vállon és fejen.

- Ez mi volt? - állt meg a zajra a Róka. - Te is hallottad?

- Ja. Tojik a pók - mondta Alex, és vállát megvonva menetelt be a nappaliba. - A pianínót visz-

szük?

- Á! Értéktelen, rohadt nehéz... - A Róka néhány billentyűt leütött - ...és pocsék a hangja.

- A szekrény? - fordult meg Alex.

Topor a vaksötétben fegyver után kutatott. Nem volt nehéz: csupán arra kellett figyelnie, hogy egyszerre csak egyet vegyen fel. Valaminek a markolatát megszorította, bár azt még nem tudta, hogy lőni, szúrni vagy ütni fog vele. Ha kicsit több fény lett volna a szekrényben, látta volna, hogy egy vadászcsúzlit szorongat.

A szekrényajtó külsejét a Róka simogatta. Csodálta annak míveségét, kidolgozottságát, tág orrlukaival beszippantotta a politúr illatát.

- Te, ez a főszer olyan ismerős - lépett Alex a komódhoz, amin a tévé mellett kiszúrt egy állóképet Hársfalviról és a feleségéről.

- Nekem is - kutatón az emlékeiben a Róka. Ha rájöttek volna, kinek a nappalijában ácsorognak, valószínűleg fejvesztve menekülnek egyenesen Ferihegyre, és egy csendes-óceáni szigetecskén megbújva rettegnek attól, hogy Hársfalvi emberei rájuk találnak. De Alex leszarta Hársfalvit, csak az érdekelte, hogy ez a Sony tévé legalább négyszázezer.

- A tévét visszük?

- Minek?

- Ha másra nem, hát nekem jó lesz.

- A komód alatta sokkal többet ér.

- Jó, akkor az a tiéd - rándította meg a vállát Alex, és levette a tévét a komódról

A Róka benézett a komódba: semmit nem talált a fiókokban, úgyhogy megbiztatta a barátját:

- Háromra!

Alex kelleetlenül tette le a tévét.

- Egy-kettő-három!

A két férfi a komód alá nyúlt, majd kiegyenesedett. Alex feljajdult.

- Mi van?

- Valószínűleg szálka.

- És így kell picsogni?

- Ma már ugyanezt az ujjamat ugyanezen a ponton megszúrtam egyszer - mondta Alex, és érezte, a vér újra kibuggyan az ujaiból. Két csepp hullott le: egy a nappali kövére - szerencsére a szőnyeget már elvitték - és egy a garázkőre. Ahogy berakták a komódot a kocsiba, Róka első dolga volt, hogy a furgonból kivett tisztítószerrel és egy kis

törlőkendővel feltakarította a két cseppet. Azzal azonban egyikük sem számolt, hogy a komód lábának alja, ahol Alex a bútort fogta, se lakkozva, se politúrozva nincs, és a fa rostjaiból már nem olyan könnyű kitörölni a gyorsan beszívódó vércseppeket.

- Gyere, nézzük meg azt a szekrényt! - mondta a Róka. és miután a nappaliban eltüntette a vércsep-pet, a szekrényajtóhoz lépett, és feltépte azt. Fegyverek voltak benne. És csak fegyverek. Mert amíg a két férfi kiért a furgonhoz, Topor kiiskolt a hallba, és felszaladt a lépcsőfeljárón: onnan nézte szívdobogva amazok ténykedését.

A Róka a szekrényben azonnal kiszúrta Hársfalvi három gyönyörűen megmunkált vadászpuskáját.

- Bingó. Tudod, ezek mennyit érnek?

- Ezek mennyit érnek! - lökte félre Alex a puskák látványában elmerülő Rókát. Hársfalvi három gyönyörű vadászpuskája mellett ugyanis akadt ott két AK—47-es és két uzi is, ami Alex szívét annyira megdobogtatta, hogy felmarkolta és el sem akarta engedni a fegyvereket.

- Nekem itt valami búzlik - mondta Róka. - Ennyi fegyvert... Lelépünk.

- Most? - nézett rá Alex, aki még sose érezte magát annyira férfiasnak és hatalmasnak, mint ezekkel a fegyverekkel a kezében.

- Igen, most.

Alex szót fogadott, de azért egy uzit a vállára akasztott.

Topor korábban a pianínó miatt járt már a házban, tudta, hol találja meg a dolgozószobát, és remélte, hogy a kocsik kulcsai is ott lesznek. Ahogy a Rókáék a garázs felé elhagyták a hallt, a gyér fényben csendben és gyorsan lopózott be, és az íróasztal egyik legfelső fiókját kihúzva szerencséje is volt: a fiókban ott lapult az egyik koci slusszkulcsa, rajta garázs- és kertkapu távirányítójával. Mellette egy pisztoly, ami egy pillanatra ledermesztette Toport.

Tizenkilenc órája maradt. Aztán ki tudja: vagy ebből a pisztolyból, vagy egy másikkól, jönni fog egy golyó. Talán csak a térdébe vagy a könyökébe. De hogy fájni fog, az biztos.

Lent a garázs előtt a furgon motorja felzúgott: a Róka a garázs előtt a furgon motorja felzúgott: a Róka kövér gázzal kanyarodott ki a Hársfalvi-villa udvaráról.

Topor lerohant a hallon át a garázsba. A slusszkulcs gombjára nyomott, válaszképpen az X5-ös rebegtett meg az indexlámpáit.

Topor gondolkodás nélkül beült, gyújtást, majd gázt adott. A hatalmas autó iradatlan erővel lódult meg, de akkor, amikor az utcára érve kettesbe kellett volna váltani, megcsikordultak a fékek, és nagyot hibázott a felépítmény. Csete kiugrott a bokorból, és feltépte az anyósülés ajtaját.

- Megtoljam?

- Nemkell - mondat Topor idegesen. - Csak automata ez a vacak...

Topor rányomott a távirányító gombra: a garázs-kapu és a kertkapu csukódni kezdett. Csete ezalatt már az anyósülésen ült bekötve.

- Jobbra mentek! - navigálta a barátját. Topor kövér gázzal haladt, de a kuplungot keresve tévedésből még párszor belelépett a fékbe. Néhány sarok után utolérték a hatalmas furgont, aminők az oldalán libegve készült megadni magát a gyengén odaerősített „Költöztetés” felirat. A furgon a sárgán villogó jelzőlámpák fényében lendülettel kanyarodott ki balra nagy ívben a Margit körútra. Topor bátran követte, és nem kevés hiányzott ahhoz, hogy lezúzzon egy kenyérszállító kisteherautót és az éjszakai hatost.

Az egyenes, kétsávos szakaszon aztán kellően közel kerülhetett a furgonhoz. Topor tövig nyomta a gázpedált, majd amikor az izmos benzinmotor elért bizonyos fordulatot, izgalmában újra megfeledkezett arról, hogy automata kocsit vezet, és újra jókorát taposott a kuplungnak

vélt fékbe. Az autó kerekei az ABS ellenére is megcsikordultak, a kocsitest megbillent, és egy fél sávot odébb csúszott.

- Felejtsd már el a bal lábadat! - üvöltötte idegesen Csete.

- Követnek! - nézett a visszapillantó tükörbe a Róka, aki látta a felé közelítő autót, hallotta a csikordulást, és látta, hogyan táncolnak utána a terepjáró kékes fényszórói.

- Kicsoda? - nézett hátra Alex.

- Az a főszer lehet, akihez betörtünk. Legalábbis az ő kocsija.

- Túl simán ment volna - sóhajtott Alex, és bekötötte magát. - Se riasztó, se távfelügyelet...

- Lehet, hogy végig otthon volt, és figyelt minket.

- Nekem is az volt az érzésem.

A Margit híd felújítása már egy éve tartott, és a Róka már sokszor gondolta úgy dugóban vesztegelve, hogy a lezárás ellenére át kellene szakítani a mobilkerítést, és áthajtani a munkások között, a felmart aszfalton. Most azonban olyan idegállapotba került, hogy ez nem egy halványan felmerülő, fiktív opció volt, hanem az egyetlen szóba jövő lehetőség.

A furgon orra a kerítés gyenge vasrácsának csapódott, ami olyan engedelmesen adta meg magát neki, hogy a Róka már-már sajnálta, amiért ezt csak most próbálta ki. Az aszfalton éjszakai műszak dolgozott, úgyhogy a furgon kelletlenül szökdelt át a villamospályáját leválasztó beton félgömbökön, amelyeken immár lemoshatatlanul rajta maradt a „Demszky-csöcs” kifejezés. Olyannyira, hogy amikor az X5 is átrobogott a megnyitott építési területen, Csete csak ezt a két dolgot üvöltötte: „Ez nem szabályos” és „Vigyázz, Demszky-csöcs!”

De a terepjáró futóműve jóval lágyabban reagált az akadályra, és a távolság újra csökkenni kezdett a két autó mögött, mikor a furgon egyik oldalán a hatalmas molinó végleg megadta magát, és a békülés fehér angyalaként a terepjáró felé billent, gondoskodó szárnyával beborítva annak teljes szélvédőjét, így Topor parancsára a böszme fenevad benzinszíve abbahagyta a sebes kalapálást, és megállt a villamossíneken.

- Ez az! - ujjongott a Róka a furgonban.

- És most irány a raktár! - dörzsölte a tenyerét Alex.

- Még nem. Még autókázunk egy kicsit. Nehogy többen is legyenek - mondta Róka a tükröt kémelve, Alex pedig ezt egyáltalán nem bánta: túl magasan volt az adrenalinja ahhoz, hogy egyből a raktárba menjenek. Jól jön egy kis afterparty, főleg, ha a volánnál egy olyan sofőr akarata hajlítja az utat, mint a Róka.

A BMW esőérzékelője beindította az ablaktörlőt, ami lassan lemasszírozta a molinót az autó orrára.

- Bezzeg ilyenkor senki nem akarja egy százasért lemosni a szélvédőt... - sóhajtott Csete, majd kipattant, hogy a molinót a Dunába dobja.

Róka furgonja húsz perccel később kanyarodott be egy kispesti gyárudvarba, ahol egy hatalmas raktár magától nyíló ajtaja nyelte el. Az udvar csendes volt és sötét. Annyira sötét, hogy senki sem láthatta azt a pezsgőszínű BMW X5-öst, amelyik az egyik sarkában, egy konténer mögött várakozott.

- Honnan tudtad, hogy idejönnek? - kérdezte Csete a kocsiban, ahogy a raktárajtó lecsukódott a furgon mögött, és újra csendes sötétség borult rájuk.

- Nem tudtam - mondta Topor, és elővett egy négyrét hajtott cetlit. - Csak reméltem. - A bolond barátaid, a gyanakvók azt mondták, hogy a

cég egy kispesti garázsból indult. Fanta bátya ügyvéd, ő segített megszerezni a címet: ez volt a Hálózat első székhelye.

- Ügyes - mondta Csete. - És most visszavisszük Hársfalvinak a kocsit?

- Nem - mondta Topor. - Kiszállunk, és itt hagyjuk.

- De miért?

- Mert a H1N1 védőoltásban, bármennyire is fáj ez most neked, nincsen GPS-nyomkövető. Ebben kocsiban viszont van.

XI.

Topor hajnali háromra ért haza. Nehezen aludt el, és nagyon furcsákat álmodott. Három tizenhat év körüli diáklánnyal bulizott a Kék Hangyában: Csillukával, Ancsyval és Nyunyóval. Egy bokszban ült a lányokkal, és bármilyen ügyes és rafinált csajozós szöveget húzott is elő, azok rá se hederítettek, csak színes mobiltelefonjaikat nyomkodták.

- Mit kértek inni?

- Én egy vizkit - szólalt meg Csilluka Alex hangján.

- Én semmit, vezetek - mondta Nyunyó a Róka hangján, és a Kék Hangya előtt parkoló fehér furgonra mutatott.

- És te, szépségem? - túrt Topor Ancsy hajába.

- Ugyan már, Topor János - szólalt meg Ancsy szájából Vajnay. - Ne erőlködj. Te egy halott ember vagy. Ha nem Hársfalvi csinál ki, akkor majd mi. Nyunyókám, édesem, lennél szíves...?

- A legnagyobb örömmel - mondta a Róka-hangú Nyunyóka, és a többi lány idétlen vihorászása közben az asztal alól előhúzta Hársfalvi egyik díszes vadászpuskáját.

- Buli van csajsziak! - kiáltotta Alex hangján Csilluka, és a levegőbe lőtt egy uzival. Ezen még jobban elkezdtek kuncogni, aztán Nyunyóka a vadászpuska hosszú csövét Topor arcának szegezte.

Topor a tőle pár centire meredező csőre nézett.

- Ne, én... csak mégegy napot... ne...

Nyunyóka meghúzta a ravaszt.

Topor felriadt.

A saját ágyában feküdt. A saját nyomorult kis agyában, a saját nyomorult kis bérleményében. Világos volt. Dél volt. Szombat volt. Ezt abból tudta Topor, hogy dél volt. Mert Topor mindig tovább alszik hétvégén, mint hétköznap. Nincs rendes munkahelye, nincs rendszeres életritmusa, az ágy azonban valamiért hétköznap már fél hétkor kirúgja, hétvégén pedig délig ringatja és babusgatja.

És az elmúlt napok izgalmában el is felejtette, hogy szombat következik. De a szombat külön kérés és emlékeztetés nélkül is beköszöntött, és délig várt azzal, hogy Toport fölrázza - akinek így mindössze nyolc órája maradt.

Telefonjára - pontosabban Csete telefonjára - nézett, amit még tegnap némított le elővigyázatosságból, nehogy Hársfalvi házában megcsörrenjen és leleplezze őt.

Három nem fogadott hívása volt, mind a hármat Csete kezdeményezte az ő telefonjáról.

- Na mi van? - tárcsázta vissza Topor a barátját.

- Mit csináltál eddig? - hőbörgött Csete a telefonban. - Mi itt már hülyére izgultuk magunkat!

- Kik az a mi?

- Hát a klub.

- Történt veletek?

- Na ez az! Még semmi! Várjuk a Rókát! Várjuk a modemet!

- És mi a terv? - kérdezte Topor, mert rettegett attól, hogy a paranoid önképzőkör valami egetverő hülyeséget követ el.

- Nincs terv. Majd improvizálunk.

- Ahoz már késő van - fegyelmezte Topor. - Semmi hősködés. Tuttira megyünk, világos?

- Világos - hagyta rá Csete. Topor hallotta a hangjából, hogy nem fog szót fogadni.

- Hívly, ha van valami.

- Rendben.

- Vagy malyd én hívlak - mondta Topor, de eddigre Csete már kinyomta őt.

Össze kell szednie magát. Nyolc órája maradt. Briliáns elméje, amely máskor tét nélkül oly könny-nyedén ontaná a megoldásokat, ekkora nyomás alatt képtelen volt pörögni. A telefon váratlanul megcsörrent.

- Haló - szólt bele Topor.

- Itt a Mongúz.

- Zsiráf - sóhajtotta lemondóan Topor.

- Tudod mit? Legyen Zsiráf. Ha ez az utolsó kívánságod.

- Kösz.

- Sikerült bevásárolni? Mert már csak nyolc órád maradt.

- Az sok mindenre elég.

- Este nyolc, Liget Pláza. Hárommillió. Ne trükközz.

A Zsiráf letette. Topor nem tudott felállni ágyról. Arcát a kezébe temette, és valamilyen fájdalommentes öngyilkosságon gondolkodott.

A gyanakvók klubjának családi háza elé közben megérkezett a Róka. Kissé kialvatlan volt, de ez a lendületét nem kurtította, csak a türelmét. A furgonból kipattanva a tolóajtóhoz ment, modemes dobozt és átvételi elismervényt kapott elő, aztán csöngetett. Csete az út túloldalán lapult egy árokban, ahogyan tegnap tanulta Toportól.

A bejárati ajtó zárjai megzörrentek. Mind a tizenkettő. Az ajtón a pocakos lépett ki, szemüvegekkel és pendrájvokkal a nyakában, kezében egy férfimagazin.

- Jövök már, jövök!

- A Hálózattól! A modemem..! - kiabálta be a Róka.

- Itt is vagyok. Nyitom a kaput.

- Itt tessék aláírni.

- Az én nevemet vagy a Magdikáét?

- Tökmindegy, csak haladjunk.

Csete azt a feladatot bízta Józsefre, hogy ameddig lehet, szóval tartsa a futárt. Most, hogy a pocakos a kapuhoz ért, Csete kiugrott az árokból, és ugyanúgy, ahogy tegnap Topor, kétrét görnyedve, szapora léptekkel sietett a furgon felé, majd beugrón a nyitott tolóajtón. A tegnapi betörés nyomai után kutatott. Bárminek örült volna: egy hajszálnak, egy lepattant képkeretdarabnak...

- Milyen kedves, hogy szombaton is dolgoznak! - mondta a pocakos.

- Ja - mondta a Róka, és összehajtogatta az elismervényt.

- Nézze meg ezt a csajt... - József kihajtogatta az újságot.

- Nem nézem - mondta a Róka, azzal sarkon fordult, és rácsapta a tolóajtót Csetére. A furgon elindult, Csete pedig az utasteret leválasztó

lemezfalón és kis ablaknyíláson át tisztán hallotta, hogyan dudorászik és motyog a futár.

- Jaj, baszics, sok flúgos... Ne állj meg a kereszteződésben, pöcsöm!... Rippl-Rónai. Eeereeedeee-tiii...

A Róka bekapcsolta a rádiót.

Topor változatlanul az ágyon ült, mikor a telefon újra megszólalt. Topor egykedvűen vette fel.

- Haló... Pöcsfej? - egy megfáradt öregasszonyhang volt, amely hetvenöt évig recsegett, most mégis lágy volt és kedves. Topor ránézett Csete telefonjának kijelzőjére, ahonnan ezt a nevet olvasta: Anya. Az asszony folytatta:

- Itt vagy... Mátéka?... Te jó ég, de régen szólítottak így... figyelj ide... Gondolkodtam tegnap óta... én... látod, már megint ezzel jövök, hogy én. Folyton én. Te hogy vagy, kisfiam?... Aranka nem akarja visszaadni a virágot, amit hoztál, de én már nem is bánom: tartsa csak meg. De megtennéd, hogy ha legközelebb erre jársz, hozol egy csokorral anyádnak is?... Haló, ott vagy még?

Topor kinyomta a telefont. Párszor megpacskolta az arcát, ami beillett volna akár pofonnak is, felpattant, és kinyitotta a bérelt szoba zörgő ablakát. Hatalmasat szippantott a kinti meleg napsütésből, hogy jusson energia az agysejtjeinek, mert most az összesre szükség lesz. Felkapta a telefont, és tárcsázta Csetét.

Topor telefonjának gejl csengőhangját felerősítették a furgon lemezfalai.

- Nocsak - kapta fel a fejét a sofőrfülkében a Róka, és kikapcsolta a rádiót.

A telefon csak csörgött.

- Picsába! - jött ki félhangosan Csete száján, miközben a sokadik zsebéből előkaparta a telefont.

A Róka lehúzódott az útról, és megállt.

- Kussolj már! - Csete összevissza nyomkodta a számára ismeretlen telefonmárka gombjait. A készülék egyszer csak elhallgatott. Csetének már nem volt ideje a kijelzőre nézni, de merte remélni, hogy azért hallgatott el a csörgés, mert fölvette, és nem azért, mert kinyomta. Az oldalajtó felnyílt, és őneki pont annyi ideje volt, hogy a telefont a zsebébe csúsztassa - a következő pillanatban a Rókával nézett farkasszemet.

- Haló Csete - szólt bele Topor. Nem jött válasz. - Csete!

Topor nem próbálkozott többet: a mikrofonba hallatszódó zörejekből arra jutott: barátja nincs most abban a helyzetben, hogy beszéljen.

- Hoppácska! Ki van itt? - vigyorgott a Róka.

- Na, ki? - kérdezett vissza Csete bátran.

- ...valamelyik a kettő közül.

- Topor - segített Csete.

- Ez az- Topor. Te most szépen velem jössz.

A valódi Topor az alérlet szűkében nem értette, miért hőködik a barátja.

A Róka telefonált.

- Szevasz, Alex!... Képzeld, kit: a Toport!... Oké, az irodába!

Róka letette, és Csetéhez fordult:

- Vajnay el lesz ragadtatva. És most szépen ideadod azt a telefont.

Topor még hallotta, ahogy Csete a zsebében rámarkol a készülékre, aztán az egyik mobilszolgáltató pimasz hangja szólt a vonalba: - Az ön egyenlege tizenöt másodperc múlva lejár. Csete pedig, ahogy a furgon csomagterében a zsebéből kivette a telefont, hogy Rókának átadja, ki is nyomta Toport.

- Feltöltőkártyás vagy? Rohadjál meg! - üvöltött Topor Csete készülékére.

A Róka elvette Csetétől a telefont, és megnézte a bejövő hívásait. Csete neve volt a legfrissebb. Ez elég volt a Rókának ahhoz, hogy meggyőzze: tényleg Topor az, akit a markában tart.

Topor pedig a poros kis bérleményben járkálva Csete készülékén villámgyorsan tárcsázta Eszti.

- Haló - szólt bele a lány hidegen és közönyösen, mert Csete nevét olvasta a kijelzőn.

- Szia, Eszti, Topor vagyok!

- Nahát, helóka! - a lány hangja melegebb tónust talált. - Képzeld, utánanézttem annak, amit együtt ittunk, tudod, de most nem tudok beszélni.

- Hol vagy?

- Alexnél. Ebédelünk.

- Eszti menekülj!

- Az ön egyenlege lejárt - szólalt meg újra az udvariatlan hang, így Eszti a legutolsó mondatot már nem is hallotta.

Topor tehetetlenségében hatalmasat üvöltött, és a telefont a sarokba vágta. Villámgyorsan öltözködni kezdett. Ahogy a tegnapi ruháit

dobálta magára, zselében megtalálta a kábítószer csomagot, a tenyerébe simuló tömör, fehér kis pakk kissé lehűtötte. Újra beindult az agya, újra tisztán és józanul látott. Szétnézett az asztalkán: Fanta kölcsöndiktafonja mellett ott heverték még a múltkori Budapest Bálról begyűjtött névjegyek, egy-két üres fecni és egy pékségi papírzacskó, amiben többnapos túrós táská szomorkodott. Topor kiszórta a túrós táskát az asztalra, és a papírzacskóba belerakta a kábítószer csomagot, gondosan ügyelve arra, hogy ne hagyjon rajta ujjlenyomatot. Aztán egy cetlire rövid üzenetet írt, és bedobta a csomag mellé. Az asztalon szétszórt névjegykártyákat és Fanta diktafonját zsebre vágta, cipőt húzott, vállára dobta könnyű nyári kabátját, és olyat tett, ami nem túl jó ötlet egy körözött személytől: negyedkilónyi kábítószerrel fényes nappal lement az utcára.

Igen. Eszti épp Alexnél volt, és épp ebédeltek. Spagettit, Alex anyjának receptje szerint: a tésztát egy közös tálból vették, az előregyártott szószt pedig egy-egy üvegből kotorták a tányérjukra. A kinyitott laptop ezúttal az étkezőasztalt díszítette.

- Na, jó cucc, mi? - kérdezte nyakig maszatos szájjal Alex.

- Ja - burkolt Eszti. - Te... ezt a szószt nem kell megmelegíteni?

- Nem hiszem... - vont a vállát a szerelő - ez ilyen... előregyártott.

Azzal egy szál tésztát belemártott a saját üvegébe, majd egyik végét a szájába vette, és áthajolt az asztalon.

- Gyere!

- Hova? - nézett rá Eszti idegenkedve.

- Tudod, hogy beveszed a másik végét.

A lányt Alex telefonjának csörgése mentette meg.

- Ne haragudj, ezt kint kell elintéznem - nézett Alex a kijelzőre, majd ujjait az abroszba törölve felpattant, és bement a nappaliba.

- Haló, szia, Róka... nem, mondjad...kit?... Nálad van?

Eszti nem bírta ki, hogy a laptopot maga felé fordítva ne kattintson a Facebookra. Már majdnem megjelent a fiatal lány profilja, amikor...

- Mit csinálsz te itt? - szólalt meg Alex hangja közvetlenül a háta mögött.

Eszti eddig már sokszor játszotta a flegmát, most sem esett különösebben neheze.

- Csak meg akarom nézni, üzentek-e a csajszipajtik, kiléphetek ebből?

- Gyere a nappaliba, mutatok valamit - rángatta igával Alex a lányt.

- Mit mutatsz? - kérdezte Eszti. Félt, hogy valami szaftos DVD, játékkonzol vagy autósújság kerül elő.

- Ezt nézd meg! - Alex egy fiókos szekrényből előhúzta az uzit, kibiztosította, és a lány felé fordult vele:

- Ez frankó, anyám!

- Király - mondta Eszter, es nem tudta, sírjon-e vagy röhögjön.

- Töltve van.

- Gondolom.

- És egyenesen rád fogom - komorodott el Alex.

Eszti még sosem látta őt ilyennek. Az erőlködő, suta, szőke pacni arcán eddig mindig volt valami kamaszos ábrándozás, rajongás vagy zavar. De a lány most egyiket sem taláta: Alex úgy gondolta, hogy Eszti most egy igazi férfit lát, hatalmast és erősei, de valójában Eszti nem látott egyebet,

csak azt az állatias úrt, amit eddig csak megvadított gyerekkatonák fényképein tapasztalt.

- És most autózunk egy kicsit - lépett közelebb Alex.

- De én nem tudok semmiről... - mentegetőzött a lány.

- Miért, miről kellene tudnod?

-... Semmiről - látta be Eszti.

- Na ugye hogy tudsz. A telefonodat! - szólt rá Alex.

A lány a zsebébe nyúlt, és közben elpityeredett. A fiú kivette a kezéből a készüléket, és megnézte a fogadott hívások listáját.

- Csete. Ti véletlenül nem szakítottatok?

- De igen...

- Ahhoz képest elég kedélyesen elcsacsogtatok. Vedd a cipődet.

- De hova megyünk?

- Az irodába. Toport már elcsípte a Róka.

Eszti gondolkodni kezdett. A Róka sose látta Csetét és Toport. Ha Csete telefonja Topornál van, Toporé pedig Cseténél, akkor a Róka nem Toport csípte el, hanem Csetét. És Eszti abbahagyta a pityergést: egyrészt viszontlátja Csetét, másrészt még reménykedhetnek Toporban.

Alex közben egy SMS-t fogalmazott a lány telefonján, amit Csete készülékére küldött: „Gyere be az irodába. Én már elindultam.” Aztán karon fogta a lányt, és kituszkolta a lépcsőházba.

Mikor az SMS megérkezett Toporhoz, az éppen a Nyugati aluljáró nyilvános telefonjainak egyikénél ácsorgott: pont annál, amelyről a Zsiráf hívta őt korábban. Láta a készülék fölé zölddel felírt telefonszámot, és látta azt a két maszatcsíkot, amit ő húzott, mikor letörölte az utolsó két számjegyet. Körülötte a falnak támaszkodva hajléktalanok civódtak, az aluljárótúlsó végén pedig két rendőr ácsorgott. Topor a fal felé fordult, hogy véletlenül se lássák meg az arcát. Ahogy az Eszti telefonjáról jött SMS-t elolvasta, rögtön tudta, hogy baj van. Tudta, hogy nem Eszti írta, és tudta, hogy Csetének szánták. Csapda lesz ez, amibe már belesétált Eszti és Csete - akit egyelőre Topornak vélnek. Ez még akár jól is elsülhet.

Topor tudta, hogy egyelőre nem szabad az irodába mennie. Most még el kell intézni egy-két dolgot: a telefonhívást, utána még egy telefont, utána a papírzacskót, utána pedig - a Zsiráfot. Topor előkotorta a névjegyeket a zsebéből, és egyet kiválasztva tárcsázott a készülékről.

- Haló... ne haragudjon, hogy szombaton zavarom a magánszámán... a Budapest Bálon találkoztunk, ott cseréltünk névjegyet. Dr. Bárdos Elek... nos, hadd kezdjem a nehezevel: az igazi nevem Topor János. Igen, akit köröznék... nem, ez egy nyilvános telefon. De mindenképpen személyesen... a Liget Plázában, egy óra múlva.

Topor letette a kagylót. Aprót keresett, és fejből tárcsázott.

- Haló. Zarvan? Itt Topor. Kösz, jól. Ma este? ...éppen erről akarok veled beszélni.

Miközben Topor beszélt, megnyálazta a hüvelykujját, és letörölte a készülék fölé írt telefonszámtöredéket. Aztán, miután visszaakasztotta a kagylót a készülékre, a maradék kettőszázötven forintját odanyújtotta egy hajléktalannak:

- Hé. te! Figyelj! Jóban vagy a rendőrökkel?

- Jóban hát! Nézz rám, mit tudnának már nekem ártani? - vigyorgott az vissza, és tekintetéből látszott, hogy bár a teste itt van, a lelke messze, a kannásbor-tündérek meseországában időzik.

- Figyelj, fogaggyunk kétszázötven forintban, hogy nem mered őket megkínálni túrós táskával!

- Fogadjunk inkább egymillió dollárban - tápázkodott fel a fickó a kartonpapírról.

- De csak kétszázötvenem van.

- Add ide.

Topor odaadta a pénzt és a zacskót is.

- Fiúk, figyeljétek! Attra... akratció! - vonta magára a hajléktalan a kollégák figyelmét. Topor már bánta: nem akart ekkora felhajtást. Nézte, ahogy a mocskos ballonkabát bizonytalan, tántorgó lépésekkel billeg a rendőrök felé. A kérges kezek közben az aprót számolgatták, a zavaros, kíváncsi szemek pedig kinyitották a papírzacskót. A ballonkabát megállt, visszanezett Toporra, de hűlt helyét találta. Aztán a rendőrökre sandított, akik eddigre kiszúrták őt. Hátrálni, majd futni kezdett, közben eldobta a zacskót. A két rendőr utána iramodott, de a zacskónál megálltak. Megtalálták a kábítószeret és az üzenetet is. Tanácstalanul néztek körbe, keresve bármit vagy bárkit, akit összefüggésbe hozhatnának a történetekkel, de Topor már messze járt: úgy döntött, lesétál egy megállót, úgy száll fel a következő villamosra.

Saját gondolatainak örvénylése vitte szapora lábait, amikor megcsörrent a zsebében Csete telefonja. A számhoz nem rendelt nevet a készülék, Topor kis habozás után mégis fölvette.

- Haló? - szólt bele félve és bizonytalanul.

- Kitűntél, tesó!

- Kivel beszélek?

- Nevekről nem beszélünk. Lehallgathatnak.

Topor megismerte a gyanakvók fejét.

- József!

- Nnne... a nevemet ne, a jó ég megáldjon!

- Topor vagyok.

- A sajátodat se... nem Csete?... már úgy értem... az ő nevét se... mellétárcsáztam?

- Nem, ez az ő telefonja.

- És hova lett? Eltűnt a furgonnal. Annyit láttam a kapuból, hogy az a Róka rácsapja az ajtót, és már megy is vele.

- Nem kell agódnia. Tudom, hol van. És nemsokára érte megyek. Viszont ha már beszélünk: mi volt tegnap ez az oltásdolog Alexszel?

- Ja, igen! Az jó volt! Nem sikerült beadnunk, de megszúrta magát, én meg szereztem tőle egy csepp vért.

- Micsodát? - Topor nem hitt a fülének.

- Vért. DNS-t. És egyelőre cseppfolyósan tartjuk.

- Hát ez nagyszerű! - Topor őszintén megörült. - Lenne egy meló, József bátyám!

- A nevemet ne!... egyébként bármit.

- Mondok egy címet, tucc írni? Azonnal oda kellene vinni azt a cseppet, és...

József mindent leírt, amit Topor mondott, aztán lerakta a kagylót.

- Srácok! - szólt be a konyhába, ahol a többiek gyülekeztek. - Topor telefonált.
- Tudjuk! - kiabáltak vissza azok, mert idáig mind a konyhai telefon kagylóján lógtak és a beszélgetést hallgatták.
- Akció van.
- Azt is tudjuk.
- Remek. Akkor lássuk a csapatot. Gergő, te leszel a zárszakértő.
- Miért én? - lepődött meg a pattanásos.
- Mert te lakatosnak tanulsz.
- A lakatos nem lakatokkal foglalkozik - korigálta Gergő.
- Ugyan már! Fémmegmunkálás ez is, az is! - legyintett József.
- Én maximum felszerelni tudom őket - mentelőzött a fiú -, de kinyitni nem.
- Ha fel tudod szerelni, akkor ki is tudod nyitni - zárta rövidre József, majd a dadogós hátára csapott. - Fater, te gyújtottál már fel istállót, te leszel a tűzszerész.
- M-mit ke-ke-kell r-r-r-robban-tttani?
- Még nem tudjuk.
- És mi-mivel kell ro-ro-ro...
- Mivel egy barátunk nagy bajban van. Akinek a nevét ugye tudjuk.
- És t-te m-m-mit csinász? - kérdezte Fater.
- Én? Nálam lesz a vér. És én értek a harcművészetekhez.
- D-d-de t-t-te kövér vagy.

- Te meg dadogsz, na? - vágott vissza József. - És ha kövér vagyok? Yoda mester meg alacsony.

- Ja - helyeselt Gergő. - Bruce Lee meg halott.

- Ja... - bólintott József. - Te... hogy jön ide Bruce Lee?

- Hát hogy harcművészet...

- Miért, a Yoda micsoda?

- Je-je-dzse-jedi.

- És én mi leszek a csapatban? - kérdezte Magdi.

- Neked jut a legfontosabb feladat: fedezel minket - mondta József.

- Hú, de izgi! - tapsikolt a dauerolt.

- Itthon maradsz, és felveszed a telefont, ha csörög. Ha kérdezik, kint vagyunk a kertben. Gyerünk, fiúk!

Rövid szedelődzködés után József, Fater és Gergő minden feltűnést kerülve, sűrű zárörgés közepette fekete ruhában és símaszkban, egy hátizsákkal, rajtuk kötéllel és jégcsákánnyal, a felszerelés sűrű csörömpölésétől kísérve a kertkapuhoz mentek.

- Te, ez így rohadt kényelmetlen - mondta Gergő a pocakosnak.

- J-ja. Meg f-fe-feltűnő.

- Akkor... átöltözünk. Gyerünk vissza.

És újabb csörömpölés közepette visszatipegtek a bejárati ajtóhoz, amin nem keveset kellett dörömbölni.

- Magdi! Magdi, mi vagyunk! Hallasz?

- Jelszó?

- Hagyd azt a kurva jelszót!

- Józsefék a kertben vannak! - kiabálta ki Magdi.

- Én vagyok József! - üvöltötte a pocakos torkaszakadtából, majd társaival együtt rögtön meg is dermedt: hallották, ahogy az anonim klub vezetőjének elkiáltott neve messze száll a kertvárosban.

Este fél nyolc körül a kispesti gyárudvaron, ahol Vajnayék raktárja állt, három teljesen átlagos, ruhás férfi sétált át. Az egyetlen gyanús csupán az lehetett, hogy a hátukat egymásnak simítva, folyó-matosan minden irányba nézve szedik a lábaikat. József volt az, Fater és Gergő. Nem volt náluk kötél, csákány és maszk, csak egyetlen válltáska Fateron. József életében először úgy gondolta: legjobb rejtőzködés az átlagosság. A raktárépület hatalmas ajtajához mentek, ahonnan világosban jól látszott a konténer mögött parkoló pezsgőszínű terepjáró, melyet az előző éjszaka leple oly ügyesen rejtett el Alexszék szeme elől.

- Zárva - rángatta meg az ajtót Gergő.

- Akkor nyisd ki - biztatta József.

- Á... nem fog menni... esetleg felszerelhetek rá még egy zárat.

- A-az n-nem hülye-hülyeség - vetette közbe Fater-, me-ert ak-kor l-legalább ő-ők se tudnak bemenni.

- Okos beszéd - pödörte meg a bajszát a pocakos - Viszont ne felejtsük el, miért vagyunk most itt!

- M-miért?

- Hogy bejussunk.

- Itt nyitva van egy billenőablak! - kiáltotta Gergő, aki az elmés párbeszéd alatt úgy döntött, körbejárja az épületet. A két férfi odasietett, és látták, mire gondol Gergő: két méter magasan egy ilyen Gergő-féle vékonydongájúnak még éppen átjárható kisablak biztatta őket.

- Nagyon jó - mondta József. - De csak egyikünk tud bemászni a többiek vállán. Szavazzuk meg, hogy ki legyen az. Ki szavaz rám? - kérdezte, és már nyújtotta is jelentkezésre a kezét. Két társának passzív hallgatása sokat elárult.

- Most mi van? - kérdezte a pocakos.

- Sz-szerinted m-mi hogy tartunk meg téged?

- És hogy férsz be az ablakon?

- ...Akkor ki menjen? - értetlenkedett József.

- A G-gergő. Ő befér, és mászni is tud.

- És ha... és ha nindzsák vannak odabent? - erősködött a pocakos.

- Akkor azok baromira dörömbölnének, hogy ki akarnak jönni - érvelt Gergő.

Némi hezitálás után József belement.

- Hát jó. Gyere, Fater, támaszkodjunk a falhoz.

A két férfi a falnak vetette a hátát, és bakot tartott a fiúnak. Az a tenyerükbe lépve felkapaszkodott a vállukra, majd egy pillanat múlva, talpával a nyakukban már a billenőablakot feszegette.

- Nem tudom benyomni... ott egy pöcök... Fater, nálad van a detonátor?

- Aha! - mondta nyögve-izzadva a dadogós, aki épphogy nem omlott össze Gergő talpa alatt, de most megpróbálta egyik kezével elengedni a fiú bokáját, hogy a táskájából előkeresse a „detonátort”: egy rádióvezérléses kisautó kihúzható antennás irányítóját.

- Kapd el! - mondta Fater, és valamilyen megfontolásból nem nyújtotta a fiúnak, hanem dobta. Gergő mindenre föl volt készülve, csak erre nem. Ráadásul a távirányító olyan nagy ívben került el őt, hogy ha akarta

volna, sem tudta volna elérni. Végül a kis fekete doboz nagyot koppant József lábánál az aszfalton.

- Fel tudod venni? - kérdezte Gergő.

- Eltörött - válaszolta az.

- Az most mindegy, csak az antennája kell. Fel tudod venni? - ismételte Gergő.

- Megpróbálok - mondta József, és lassan, falnak vetett egyenes derekával guggolni kezdett. A válla eltűnt Gergő jobb lába alól, így a fiú teljes súlya Fater nyakszirtjére nehezedett, amit az nem díjazott:

- B-beszarok! - és az ő térde is megrogyott. Gergő talpa a távirányítóért nyúló József hátán csattant, majd a következő pillanatban mindhárman egy kupacban feküdtek a földön.

- Na, fussunk neki még egyszer - mondta a pocakos.

Néhány másodperccel később Gergő már az antennával piszkálta a billenőablak pöckét, József egyedül tartotta a fiút, a Fater meg néhány lépésnyi biztonságos távolságból irányított:

- B-balra... nem jó.... m-most t-t-told! M-m-most!

- Mire kimondod, hogy most, addigra már régen nem most van! - perelt a srác, aztán tovább próbálkozott: - Azt hiszem, megvan.

Benyomta az ablakot. Az engedelmeskedett.

- Jöhet a vér - szólt le Gergő Józsefnek. - De ne dobd.

József belenyúlt a zsebébe, és egy parányi üvegcsövet húzott elő. Fölnyújtotta Gergőnek.

- Óvatosan! Tudod, mit keressél!

- Tudom! - mondta Gergő, ahogy eltűnt az ablaknyílásban, és bentről egy tompa puffanás jelezte, hogy megérkezett.

- Ügyes gyerek ez - mondta József a Faternak.

Odabent zörgés, csattanás, majd Varróné órájának szertelen kakukkolása, keveredve Gergő szit-kozódásával.

- M-me-megtalálta - nyugtázta Fater.

XII.

Beesteledett. Tizenkilenc óra ötvenhat perc. Lassan lejár Topor ötvenhét órája. Még mindig szabadlábbon, még mindig életben, és majdnem mindent sikerült elintéznie. Majdnem mindent, azt az egyet kivéve, ami most következik. A Liget Pláza parkolójába iparkodott. Mikor kinyitotta a mélygarázsba vezető lépcsőház vaskos ajtaját, leellenőrizte, hogy a zsebében minden rendben van-e. Fanta diktafonja készen állt a bevetésre. Topor még életében nem izgult ennyire - de furcsamód most sem magát féltette: egyes-egyedül a tervét, ezt a cizellált kis ékszeres dobozt, élete fő művét. Nem szúrhatja el.

A mélygarázsba lépve tekintetével a Wartburg után kutatott. Szombat este tele a mélygarázs, de egy ilyen szint még a legnagyobb tömegben is könnyű kiszúrni. Topor a kocsihoz ment, és bekukucskált a sofőroldali ablakon: az üveg letekerve, a sofőrülés üres, a slusszkulcs az indítóban fityeg. Ha lőpor egy ablakkal odébb is nézett volna, meglátta volna a Zsiráfot a hátsó ülésen feküdni, de Topor nem nézett oda. Nem kellett odanéznie. Úgyis tudta, hogy a Zsiráf ilyen pillanatban nem hagyná itt a kocsit őrizetlenül.

Topor beült a sofőrülésre, és magára csapta az ajtót. Indítózott volna, de az önindító azóta sem javult meg.

- Hova-hova? - szólalt meg a hátsó ülés. Topor a középső visszapillantóba nézett: egyelőre nem jelent meg benne senki, csak nyögés, erőlködő szuszogás hallatszott a hátsó ülésről.

- Segítcsek? - nyújtotta hátra a karját Topor.

- Kösz... - lihegte Zsiráf, de rögtön fel is üvöltött, ahogy Topor megmarkolta a gipszelt karját.

Az összekócolt üstök végre láthatóvá vált a visszapillantóban. Ezzel együtt a hátsó ablak is leereszkedett, Topor pedig a saját ablakán keresztül egy pisztoly csövét érezte a bal halántékán. Zsiráf bal keze nyúlt át két ablakon is, hogy fegyvert szegezzen Toporra.

- Te nem jobbkezes vagy? - kérdezett hátra.

- De igen - szólt a két ablakon is átnyúló Zsiráf. - De mivel voltál kedves eltörni, lehet, hogy ballal el se foglak találni rendesen elsőre.

A Wartburg mellett parkoló egyterű tulajdonosai, egy fiatal házaspár a kocsijukhoz értek, és éppen befelé kászálódtak, mikor átpillantva meglátták a tűzhelyzetet.

- Értse meg, uram - üvöltött hátra a színjáték kedvéért Topor Zsiráfnak - , akárhogyan is szeretné ezt az autót, nem eladó!

A házaspár villámgyorsan bepattant az egyterűbe és elfüstöltek.

- Kússz odébb! - szólt a Zsiráf Topornak. Topor kelleetlenül mászott át az anyósülésre. A Zsiráf kinyitotta a hátsó ajtót, majd előreült a volán mögé.

- Szóval hol a pénz?

- Külömben mi lesz?

- Külömben... lássuk csak... előbb ellövöm az egyik térdedet, aztán a másikat, aztán talán a csuklóidat, és neked szépen-lassan nagyon rossz lesz!

- Pont ezt akartam hallani - mondta Topor, és nadrágzsebéből a kényelmetlen üléspozíció ellenére előrángatott egy diktafont. - Mindent felvettem.

A Zsiráf nem értette, mit akar Topor a diktafonnal, mert egyrészt egy ilyen recsegős hangfelvételt úgyse fogadna el bizonyítéknak a bíróság, másrészt neki tényleg csak egy rántás a ravaszon, és volt Topor, nincs

Topor. De nem kellett erőszakkal elvennie a diktafont, mert Topor, ahogy a kazettatartó ablakára nézett, rögtön hangulatot váltott:

- Jaj, ne... Az ellem! Lemerült! - A diktafon gombjait nyomogatta, aztán úrrá lett rajta az idegesség: -A francba! Francba, francba, francba!

- Na, add szépen ezt ide! - a Zsiráf elvette Toportól a diktafont, és saját kabátja zsebébe rakta. -És most csicseregj, hol a lóvé!

- Megvan. De elkell érte menni.

- Hova?

- Bent van a munkahelyemen.

A munkahely szóra Zsiráf jóízűen kacagni kezdett. Furán állt ez a szó áldozata szájában. Aztán hirtelen elkomorodott. Felhúzta a pisztolyt, és Topor jobb térdének nyomta:

- Na jó. Elég volt.

- Ne oda, ne oda! - üvöltötte az, majd szűkölni kezdett. - Esküszöm, hogy ottvan! Esküszöm, esküszöm, esküszöm!

A Zsiráf némi töprengés után elvette a pisztolyt. Benyúlt a kesztyűtartóba, és elővette a Wartburg adásvételi szerződéseit.

- Jól van. Erre még hajlandó vagyok. De addig is én ezt most szépen aláírom és ledátumozom.

Tollat ragadott, és visszavonhatatlanul hatályossá és érvényessé tette az adásvételt.

- Gratulálok, a kocsit mostantól a tiéd.

Topor az anyósülésen dohogott.

- Na, kiszállás, told meg a kocsidat!

Topor kiszállt, és kelletlenül tolni kezdte. A Wartburg hamar beindult. Topor egy pillanatra megtorpant: most még berohanhatna a Liget Plázába, de azzal nem sok időt nyerne. A Wartburg fékezett, és a Zsiráf ép bal keze a pisztollyal integetett ki az ablakon. Topor kelletlenül az autóhoz cammogott, és visszaült az anyósülésre.

- Ez volt a briliáns terv? - kérdezte a Zsiráf, ahogy a Hálózat székháza felé tartottak. - Hogy te majd felveszed, ahogy megszarollak? Topor! Te attól ugyanúgy szarban maradsz: a rendőrség is rád fog vadászni, és Hársfalvi is. Apropos. Hársfalvi ma este hazajött.

- Igen? - húzta össze magát Topor az anyósülésen.

- Ja. Húsz perce szállt le a gépe. Valaki értesítette, hogy zűr van itthon. Betörték hozzá.

- Nahát - lepődött meg Topor.

- Nem tudom, ki lehetett az a vakmerő, de remélem, hogy neked nincs közöd hozzá.

- Nekem? Niiiincs... - rázta a fejét Topor. - És neked?

- Hogy... - a Zsiráf először nem is értette a kérdést, aztán öblös nevetés buggyant ki belőle. - Hogy én!... Hát ez nagyon jó!

- Sosem ártanál neki, mi? - provokált Topor. - Ne legyél állszent!

A Zsiráf hallgatott. Hatalmas homlokára ráncok gyűltek.

- Hát... nem mondom, hogy őt nem lőném szívesebben térden, mint téged. Te egy rendes fickó vagy. Egy bajod van, hogy tartozol neki. Neki viszont több baja van.

- Például?

- Hársfalvinak? Várjál csak... Leginkább, hogy egy legalja genny láda gengszter, aki nagyban kereskedik droggal és lányokkal, miközben a tévében még ő papol.

- És miért dolgozol neki?

- Én hülye, egyszer kértem tőle egy szívességet. Azt mondta, egyszer majd ő is fog tőlem. Azóta nem tudok kiszállni.

- És a saját céged? - nézett hátra Topor a feliratra a hátsó szélvédőn.

- Menne... megyegetne... de igazából mindenki fél szóba állni velem. Félnék Hársfalvitól. Nagyon örülnék, ha végre leszállna rólam.

- Figyelly...ottlessz a pénz. Esküszöm.

A Zsiráf megrándította a vállát. Mit számít, ha ott van a pénz? És mit számít, ha nincs? Az ő élete így is, úgy is el lett cseszve.

A Wartburg már negyed kilenckor ott volt a Hálózat mélygarázsában.

- Ott a lift előtt nyugottan megálhatsz. Én is mindig oda parkoltam - mutatta Topor.

A Zsiráf leállította a motort, újra felhúzta a pisztolyát, a slusszkulcsot pedig az áldozatához vágta.

- Itt a kocsikulcs. És semmi meggondolatlanság.

Topor nagyot nyelt. Kiszálltak. Hívták a liftet. A lift jött. Topor pedig megnyomta Eszti emeletének gombját. Némán léptek be a liftbe: Topor ment előre, a Zsiráf pedig a bal kezével fegyvert nyomott Topor hátába. A lift megérkezett. A liftajtó kinyílt. Topor lépett ki először, így a Zsiráf csak Topor feje fölött látta, mi a felállás:

Az irodaterben egy-egy székhez kötözve ott tilt Eszti és Csete, mellettük pedig a Róka támaszkodott egy íróasztalnak, amin egy degeszre tömött

autóstáska hevert, Alex pedig az uzival játszott, amit tegnap lopott Hársfalvitól.

- Mi a fasz... - mondta szinte egyszerre Alex és a Zsiráf, ahogy meglátták a fegyvert egymás kezében, és rögtön egymásra is szegezték azokat.

- Csete! - kiáltotta felé a Róka.

- Ez a Topor, te barom! - üvöltött rá Alex, miközben le se vette a szemét a Zsiráfról. - Dobd el!

- Te dobd el! - kiáltott vissza a Zsiráf, aki bal kézzel célzott, és mivel járt már Hársfalvinál, megismerte a fegyvert Alex kezében.

- Az enyémben több golyó van! - licitált Alex.

- Az enyém meg igazi - zárta rövidre a vitát a Zsiráf.

- Hogyan?

- Ez itt egy igazi stukker. A tied viszont nagyon ismerős nekem, és ha attól szerezted, akire gondolok, akkor jó, ha tudod, hogy csak replikákat és hatástalanított darabokat gyűjt.

- Igen? Akkor ezt figyeld! - Alex egyenesen a Zsiráf okoskodó fejére célzott, és meghúzta a ravaszt. Topor a colos mellett összehúzta magát, mert nem kért se az eltévedt golyókból, se a meleg agyvelőből. De egy halk kattanáson kívül semmi nem történt. Alex először meglepődött, aztán rángatni kezdett minden mozdítható alkatrészt, de a fegyver csak nem akart elsülni. A Zsiráf pedig egyre fenyegetőbben tartotta a pisztolyt a bal kezében. Topor sutyorogni kezdett a Zsiráffal:

- Nem mondommeg nekik, hogy jobkezes vagy.

- Köszí.

- Kérd el a táskát!

- Milyen táskát?

- Ott az asztalon a Róka mellett! Abban van a pénzed.

A Zsiráf az asztalon fekvő, pénztől duzzadó autóstáskára pillantott, és felderült a szeme. Egyrészt mert régen szeretett volna már egy csuklópántos műbőr autóstáskát, ami egy igazi Wartburg-tulajdonos megjelenését kölcsönözheti neki, másrészt mert ő is látta, hogy a táska vastagra van tömve.

Csete Toporra ordított.

- És mi? Velünk mi lesz? Ti most szépen elsétáltok a pénzzel, minket meg kinyírnak?

- Hagyjad - csitította Eszti. - Önző, szar alak. Csak magára gondol.

- Kussoljatok! - üvöltött rájuk a Róka.

- Hé, Róka! - szólt a Zsiráf. - Te vagy a Róka?

- Én vagyok - válaszolt az. - Miért?

- Csak furcsa - hümmögött a Zsiráf. - Én is egy állatról kaptam a becenevem. Találd ki, hogy melyikről.

- Passz. Törpeharcsa - rándította meg a vállát a Róka.

A Zsiráf közben az autóstáskáért ment, és a csuklópántot ráakasztotta begipszelt jobb kezére.

- Nem nyert. Mongúz. És tudod, miért vagyok Mongúz?

Alex és a Róka összenéztek.

- Mert gyorsabb vagyok, mint a kobra - mondta elégedetten a Zsiráf, és ahogy a megszerzett pénzzel visszafordult Topor felé... azt látta, hogy Topor mögött a liftajtó tárva-nyitva, Topor halántékához pedig fegyvert szorít az, aki a lifttel érkezett: Vajnay.

- Heló - köszöntötte higgadtan az összegyűlteket.

Topornak ma már túl sok volt a pisztolyból, úgyhogy kezeit lassan felemelve fészkelődni kezdett:

- De kurvára elegendem van már nekem ebből!

Némán hallgatták, ahogy a liftajtó becsukódik és az üres lift visszatér a földszintre. A Zsiráf közben letette a földre a pisztolyát, és szintén felemelte a kezeit. Alex a pisztolyra vetette magát. Gyorsan összetapogatta, megnézte, hogy minden alkatrésze működőképes-e, majd Csetére és Esztire fogta. A hosszú csendben hirtelen Vajnay hangja csattant föl:

- Elárulná nekem valaki, hogy mi a kénköves istennyila folyik itt?

- Ezek hárman szaglászta - mondta Alex, és újsütetű fegyverét Csetére és Esztire szegezte.

- Tudom, hogy szaglászta! - üvöltött magánkívül Vajnay. - De mit keresnek itt? És én most mit csináljak velük? És ki ez a zsiráf?

- Tényleg, inkább Zsiráf - ismerte el a Róka.

Topor bólogatott.

- Topor haverjai- mondta Alex.

- Nála van a pénzed - mutatott a Róka a kargipszen hintázó övtáskára.

- Milyen pénzem?

- Hát amit kértél, hogy hozzak ma el. Hárommillió.

- Mit kértem?

- Te kérted! Te üzented! - erősködött a Róka, majd előhúzta a sárga telefonját, és Vajnay felé mutatta. Alex is előhúzta az övét, és megerősítette:

- Tényleg te kérted!

Vajnaynak kezdett derengeni egy momentum a tegnapi napból. Amikor a sajtótájékoztatóról visszaért az irodába, a telefonja kijelzővel lefelé fordítva feküdt az íróasztalon. Valaki hozzányúlt. Valaki üzent a nevében. A bajszos, szemüveges újságíró, aki leforrázta magát az aulában. Aki miatt Bedő jelenetet rendezett, és akit Eszti fölkísért. Topor.

- Te ravasz dög - nyomta bele a pisztolyt Topor arcába.

A lift a földszintről elindult fölfelé. Vajnay a lift működésére elhallgatott: nem vártak újabb vendégeket. Megdermedve álltak: Vajnay pisztolya Topor arcában, a Zsiráfé pedig Alex kezében Csetére és Esztire szegezve.

Ez a kép fogadta a nyíló liftajtóban megjelenő Zarvant. A perzsa a tánchoz viselt protektoringben feszített, amit azóta nemcsak zöldre, de egyenesen terepszínűre is fújtt. A homlokán piros rongycsík, arcán két csík fekete paszta, kezében Bedő gázspraye. Őt követte két egyenruhás rendőr, legutoljára pedig az országos rendőr-főkapitány szállt ki a liftből.

- Rendőrség! - üvöltötte Zarvan, és a gázsprayt biztos távolságból tartotta rá a rossziúkra, de az ő kezében ugyanolyan kiszámíthatatlan fegyvernek tűnt, mint Bedő kezében, úgyhogy Topor, akire ma már nagyon sok fegyvert fogtak, rendre is utasította:

- Öreg, ha pofán fújsz, meghalsz!

A két egyenruhás rendőr a pisztolyok látványára szintén fegyvert rántott.

- Mindenkit megkérek, hogy dobja el a fegyverét! - mondta higgadtan és érthetően a rendőr-főkapitány, az egyetlen nyugodt ember a teremben.

Vajnay dobta el elsőként, és Alex sem késlekedett. Vajnay rögtön a főkapitány üdvözlésére sietett, és előkészített egy meleg kézfogást.

- Kapitány úr! Hála az Istennek! Emlékszik? A Budapest Bálon... Vajnay Roland.

- Emlékszem - szólt az hűvösen. Nem fogadta el a felé nyújtott jobbot. Vajnay rögtön Toporék feketítésébe kezdett:

- Az egyik körözött személy megkísérelt a furgonunkban elrejtőzni, a másik pedig most tört be...

- Le vannak tartóztatva - bólintott a főkapitány.

- Nagyon helyes. Lekötelez.

- Látom, nem ért, Vajnay úr. Önök vannak letartóztatva.

- Mi? De hát miért... nekem van engedélyem...

- Nem a fegyver miatt.

- Ez nem igazi! - kapta fel Alex az uzit, de a két rendőr nyomban le is teperte.

- Folytathatom? - teremtett csendet a főkapitány. - A telefonokat, legyenek szívesek.

A járőrök körbejártak, és begyűjtötték a három színes telefont, amit a férfiak még mindig a markukban szorongattak. Átadták a főkapitánynak, aki a kijelzőkre nézett, majd Toporra.

- Igaza volt. Káprázatos. Hogy jött rá?

- Az az igazság, hogy én nem nagyon értek az ijesmihez - kezdte Topor. - Csete monta múltkor, hogy a Facebookon létrehozott egy kamu személyazonosságot.

- Csak próbából - mentegetőzött amaz. - Csak ki akartam próbálni...

- Igen, szóval Csete létrehozott egy ijet, amitől nekem eszembe lyutott egy elmélet - folytatta Topor. - Merthogy én úgy tudom, ez a Facebook egy ilyen nyilvános hej, ahol mindenki egymás orra előtt beszél mindenféléről. És hogyan lehet valamit a leglyobban elrejtteni? - kérdezte Topor a főkapitányt.

- Ha kirakod az emberek orra elé - mondta ki az Topor helyett is a megoldást.

- Így van - folytatta Topor. - Ezek a fiúk telekomunmkációval foglalkoznak. Mind okosabbak annál, hogy SMS-ben vagy telefonon beszéllyenek meg ilyesmiket. Azok túl szeméjesek és túl kockázatosak. Azokat a szolgáltatók rögzítik, megőrzik. Azt rendőrség lehalgathatja. A Facebookon viszont mindenki csacsog mindenről, és ijen zalyban nagyon könnyű észrevétlenül kódolt üzeneteket küldeni. Buli a Galgavészin, satöbbsi.

- Elképesztő - mondta a főkapitány, és továbbra is a kijelzőket nézegette.

- De hogy fogtak szagot?

- Topornak lett gyanús - vette át a szót Csete -, hogy az olyan kaliberek, mint Vajnay, miért járnak ilyen tiritarka telefonokkal.

- De egyszer hozzáfértem Vajnayéhoz - itt Topor tekintete találkozott Vajnayével, amely szikrát szórt -, és láttam, hogy semmi nincs azon a telefonon. Se nevek, se számok, se üzenetek, se előzmények. Pedig állandóan használja. És akkor Eszterrel...

Topor itt némi szünetet tartott: talán nem jó ötlet belekeverni a lányt. Eszti Rókára, Alexre és Vajnayra nézett: nem félt. Bátran bólintott Topornak, hogy folytathatja.

- ...Szóval Eszterrel megnéztük, hogy kit hoz be a telefon a Facebookról... nem tudom, így mondják? Téleg nem értek hozzá... És egy tizenhat év körül diáklányt, Ancsyt találtuk ott. Ön is láthatja, nyomozó úr. Alex telefonyján Mérei Csilluka, a Rókáén pedig Nyunyóka. Ezek hárman üzengetnek.

- És miért ne üzengethetnének? - vágott közbe Vajnay. - Mindhárman létező személyek. Csilluka Alex unokatesója. Nyunyóka a Róka húga. Ancsy az én keresztlányom. Vissza lehet nyomozni a készülékeket és a SIM-kártyát is: ezek az ő nevükre lettek véve, és ők azok, akik

üzenetnek rajta. Tudja kapitány úr, hogy imádják a fiatalok ezt a Facebookot...

- Annyira imádják - vágott a szavába Csete -, hogy mindenkinek csak két ismerőse van. Ezek a lányok csak egymást ismerik, és csak napi egy-egy mondatot váltanak egymással. Egy ilyen iskolás lánynak három-négyszáz ismerőse van, és szórja magából a szöveget. De ez a három, ez csak egymással beszélt, és csak olyan helyszínekről, ahol betörés lesz vagy volt.

Vajnay tapsolt.

- Bravó. Nagyon szép elmélet egy olyan paranoiás, zaklatott elmebetegtől, mint maga. De bizonyítéknak sajnos kevés.

- Nem is bizonyítéknak szántuk - mondta Topor -, csupán olyan ténynek, ami önök felé irányította nemcsak a mi figyelmünket, de úgy látszik, a rendőrségét is.

- Egyet azért ne felejtsünk el - vetette közbe Alex. - Nem minket érték tetten a Varróné-rabláskor, hanem titeket, gyökér.

- Na, igen. A rablások - sóhajtott Topor. - A Regős-rablásra alibink van: Zarvannal és Esztivel ittunk a Kék Hangyában.

- Esztivel, aki szintén a cinkosuk - nézett a lányra Vajnay.

- A Varróné-betörésnél való igaz, hogy ott ért minket a rendőrség, de csak azért, mert mi az igazi elkövetők nyomában voltunk.

- És kik az igazi elkövetők? - kapcsolódott be a beszélgetésbe a Róka.

- Azok, akiknek a vére rajta van az ellopott tárgyakon - mondta Topor, és nagyon hálás volt magában az anonim gyanakvóknak, hogy halált megvető bátorsággal rácsöppentették a raktárban Alex megszerzett vércseppjét Varrónő kakukkos órájára. Ha rendőrség megtalálja a raktárban, az perdöntő bizonyíték lehet, még ha nem is teljesen

törvényesen jött létre. A raktárról viszont Topor egy szót sem akart ejteni a rendőrségnek. Pedig a kapitányt ez érdekelte legjobban:

- És hol vannak az ellopott tárgyak?

- Nem tudom - blöffölt Topor, és rögtön Csetét fegyelmezte a tekintetével: eszébe ne jusson elköpní, mit láttak tegnap éjjel. - Tényleg nem tudom. Halvány gőzöm sincs. Talán egy raktárban. Ezt a rendőrség dolga lesz kideríteni. Vagy kérdezzék meg ezt a hármat itt.

Alexnek több se kellett: hogy tisztára mossa magát, rögtön saját csökkent logikája szerint kezdett a provokációba:

- A Varróné- és a Regős-ügy oké, de mi a helyzet a tegnap esti betöréssel? Arra van alibitek?

- *Mijen* tegnap esti betörés? - kérdezett vissza Topor. mintha semmit sem tudna róla. Mert honnan is kellene róla tudnia? Hársfalvi még nem jelenthette be, hiszen eddig külföldön volt.

- Milyen tegnap esti letörés? - kérdezte a rendőrfőkapitány is, mert ha valakinek, neki tudnia keltene arról, hogy tegnap este is volt egy betörés.

- Milyen tegnap esti betörés? - kérdezte Vajnay is a fiúktól, mert erről a balhéről még őt sem értesítették.

- Hát... a Hársfalvi... - nézett rájuk Alex.

Vajnay a homlokát csapdosta, és toporzékolni kezdett.

- Kicsoda? Milyen Hársfalvi?... az a Hársfalvi?... Úristen! Te barom! Barom, barom barom!

- Hársfalvihoz letörtek? - kérdezte a főkapitány.

- Alex saját bevallása szerint igen - vont a vállát Topor -, de úgy látszik, erről egyelőre csak az elkövetők tudnak. Nagyon szép elszólás volt, Alex, gratulálok.

A rendőrkapitánynak ennyi elég is volt a megalapozott gyanúhoz.

- Uraim, letartóztatom önöket bűnszervezetben különösen nagy értékre elkövetett rablás és számítógépes csalás gyanújával.

- Mi az, hogy számítógépes csalás? - méltatlankodott Vajnay.

- Adathalászat - pontosított a főkapitány.

- Ezt meg honnan veszik?

- A nemzetbiztonságtól - pimaszkodott Topor. - Egyenessen a nagyfőnököt uszítottam magára.

- Miért állna az szóba körözött bűnözőkkel?

- Kérdezzék meg tőle - mondta a főkapitány, és egy rendőrt leküldött a lifttel.

- Én mindenkit ismerek - vigyorgott Topor. - Ráadásul ugyanonnan ismerem őket, ahonnan ön is: a Budapest Bálról. A főkapitánnyal is ott találkoztam először, és Monostori úrral, a nemzetbiztonsági nagyfőnökkel is.

Ekkor a liftajtó újra kinyílt, és megjelent benne a szakállas kisöreg, akitől Topor olyan csúnyán kicsalta a nyakéket, és akinek ízléses, de nem hivalkodó tizenegyedik kerületi lakásában egyszer hosszasan elücsörgött. Azt, hogy akkor szabadlábbon távozhatott, megnyerő stílusának köszönhető, amellyel az öreg feleségét másodjára is sikerült levennie a lábáról. Ám azon a látogatáson már nem hantázott és nem tupírozott: mindent elmondott töviről hegyire, és még aznap visszavitte a nyakéket is annak, akin mindannyiuk szerint legjobban mutat: Monostori Marikának.

- Üdvözlöm, főkapitány úr! - lépett ki a liftből az öreg. - Á, Topor! Hát megvannak a gazfickók!

Az öreg Vajnayhoz ment.

- Topor hívta fel a figyelmemet néhány nappal ezelőtt az önök aljasságára. Mi a nemzetbiztonságnál nem vontunk párhuzamot a bűnügyek és a szolgáltató között. Topor nyitotta fel a szemünket. Mi szegény előfizetőket vegzáltuk, pedig valójában önök voltak azok, akik több száz bankkártyaszámot, PIN-kódot, felhasználói nevet és jelszót leakasztottak.

- És minden rajta van ezen a CD-n! - szólt közbe Topor, és előhúzott egy rózsaszín papírtokba bújtatott írható CD-t könnyű nyári kabátja belső zsebéből.

- Igen? - ezt Monostori kérdezte, mert ő lepődött meg legjobban, hogyan férhetett Topor nemzetbiztonsági anyagokhoz.

- Igen - bólintott Topor, aztán el is csendesedett: nem akarta, hogy firtassák a CD tartalmát.

- Erről majd még beszélünk - mondta az öreg, majd sarkon fordult és a lift felé indult volna, de megakadt a szeme a Zsiráfon.

- Maga kicsoda?

- Vékás Béla. Mongoose Kintlévőség-kezelő Kft. - mondta Zsiráf, és az autóstáskával díszített, gipszes karját maga mögé rejtve a bal kezével előkotorta vagyonőr-igazolványát.

- Ő tiszta - mondta a főkapitány. - Valamint Topor és Csete urak is. És a hölgy is.

Zarvan, aki eddig némán és szinte észrevétlenül állt, ami nem volt rá jellemző, most tapsikolni kezdett, miközben a rendőrök eloldozták Csetét és Esztit, a gazfickókat pedig a lift felé terelték.

- Nyugi, apafej - intette le Topor a perzsát. Vajnay már nem volt ilyen kíméletes vele:

- Szaros kis áruló - mondta Zarvannak, ahogy a rendőrök elkísérték mellette. Zarvanban felébredt az öntudat, és egy nagycsoportos óvodás bátorságával kiáltott utána:

- Nem én árultam el az ügyfeleket. És a céget. És az előfizetőket. És nem miattam nem lesz Boy George-koncert!

Talán ez a pont fáj a legjobban Zarvannak. A rossziúkat betelerelte a főkapitány a liftbe, és maga is belépett a rendőrökkel együtt. Toporkaron fogta a Zsiráfot:

- Gyere, mi menjünk a lépcsőn.

A liftajtó előtt csak Eszti és Csete maradt - és egy kommandós-protektoros perzsa.

- M-megyek én is a lépcsőn... - mondta Zarvan, nem akart zavarni - majd egy kicsit később - tette hozzá, mert a lépcsőn sem akart zavarni.

De a lift gyorsan visszaért, Csete és Eszti pedig beléptek.

- É-én majd a következővel - hebegte Zarvan, mert újfent nem akart zavarni.

A liftajtó becsukódott. A férfi és a lány hangtalanul állt egymás mellett, és a rozsdamentesacél-falat bámulták. Aztán Csete nagy lépésre szánta el magát. Az mindig ritka, ha Csete nagy lépésre szánja el magát - annál inkább meg kell becsülni. Hirtelen rátenyerelt az STOP gombra, mire a lift enyhe zökke-néssel és halk nyikkanással megállt. Eszti flegmán nézte, mit fog tenni a férfi. Az pedig életében először - vagy ha az anyás pofont is ide számítjuk, másodszor - igazi férfiként viselkedett: Megragadta a lány derekát, szorosan magához húzta, és szenvedélyesen megcsókolta.

A lány ugyanolyan flegma, erőtlen és langyos maradt. Nem engedett, de nem is tiltakozott. Mintha Csete egy ájult angolnát szorongatott volna. Elengedte hát a lányt, és értetlenül hátralépett.

- Látod - mondta Eszti -, ilyen érzés, ha a másik elküld. Szánalmas, ahogy itt állsz. Lecsupaszítva, elárulva, elutasítva. Te, meg az elém vetett hülye kis érzéseid.

Csete két hete még elpityeredett volna, most viszont dacosan nézett maga elé.

- Nem mondasz semmit?... Jellemző - gúnyolta Eszter.

Igen. Jellemző. Nem mondott semmit. De nem azért, mert nem akart, épp ellenkezőleg: azt, ami benne kavargott, mélyről akarta felkotorni, és őszintén, hitelesen a lány elé tárni. Mert hazudni, felszíneskedni most nincs értelme.

- Tudod... - kezdett bele végül - nekem kezdettől fogva nagyon tetszettél. Úgy is, hogy trágár vagy. úgy is, hogy rendetlen...

- Köszönöm a bókokat, mehetünk végre? - Eszter a lift kezelőfala felé nyúlt.

- Várj - kapta el a csuklóját Csete. - Tetszettél, és azon az estén ott nálam egyáltalán nem akartalak elküldeni. Láttam, hogy viselkedett veled Alex. Láttam, hogy viselkednek a férfiak a nőkkel. Ha te ezt megszoktad és megkívánod, tőlem is megkaphatod. Legyek macsó és felszínes, megdöngethetlek vacsora előtt, éhgyomorral, háromszor, ha úgy akarod, aztán elzavarhatlak két buszjeggyel. De én nem ezt akarom. Én neked többet akarok adni, mert többet is érdemelsz. Lesz döngetés is, ne félj. De én cirógatni is akarlak. Becézgetni. Főzni neked. Megismerni. Mert engem igenis érdekel. Nagyon is.

Csete újra megölelte a lányt, akiből elmúlt a langyos erőtlenség: úgy csókolt meg Csetét, mint - mint cári koldus a húszkopejkást, ahogy Topor fogalmazna. És csak csókolták, csókolták egymást a liftben...

- Nem jön - motyogta maga elé értetlenül a lift előtt ácsorgó Zarvan, és újra a hívógombra nyomott.

Topor már félúton járt a Zsiráffal a lépcsőházban, mikor hirtelen karon ragadta a kolosszust:

- Állj meg.

- Miért?

- Ezért - mondta Topor, és kivette a diktafont Zsiráf kabátzsebéből. - Látod ezt?

Topor a diktafon kazettaablakát a Zsiráf szemei elé tartotta. A kazetta forgott. Topor pedig megnyomta a stop gombot. A felvétel megállt.

- Mióta... mióta veszed?

- Szerinted? - vigyorgott Topor, és hagyta, hogy a Zsiráf fejben visszapörgesse az este történéseit.

Topor a mélygarázsban kihúzta a diktafont a zsebből, majd ideges lett, hogy lemerült az elem, csapkodta és nyomogatta. Igen, nyomogatta. Felvételt nyomott. Ő pedig elvette tőle a bekapcsolt diktafont, és zsebre tette.

- Nem merült le az elem, ugye?

- Dehogyan merült... olyan amatőrnek ismersz? - mondta Topor, aki ezalatt jócskán visszatekerte a szalagot.

- Mi a terved vele? - kérdezte a Zsiráf, mert rosszat sejtett.

- Ezt hallgasd! - mondta Topor, és megnyomta a play gombot. Egy tiszta női hang ezt énekelte: „By the rivers of Babylon, there we sat down...”

- Várjál, ez még nem az - figyelmeztette Topor, és újra beletekert. - Na, mondjuk itt:

A felvételen még a Wartburg brümmögése ellenére is tisztán hallatszott a Zsiráf hangja: „Hársfalvinak? Várjál csak... Leginkább hogy egy legalja

gennyláda gengszter, aki nagyban kereskedik droggal és lányokkal, miközben a tévében még ő papol."

Topor megbökte a Zsiráf csuklóján fityegő autóstáskát:

- Ez itt a Hársfalvi pénze. Holnap reggel elviszed neki. Nem trükközöl, nem találsz ki, hogy nem fizettem: szépen tisztára mosol nála. És leszállsz rólam. És ha bármikor előkerülsz, Hársfalvi megkapja a kazettát. Értve vagyok?

- Igen - mondta a Zsiráf.

- Mikor landolt Hársfalvi gépe?

- Úgy egy órája.

- Akkor már ott kell lennie - tűnődött Topor.

- Hol?

- Ahol rájön, hogy végre le kell szállnia rólad.

Topor lefele indult a lépcsőn, a Zsiráf pedig gyökeret eresztve próbálta emésztetni a történeteket, mikor csörögni kezdett a telefonja. Hársfalvi hívta.

- Ha... haló? - vette fel elcsukló hangon a Zsiráf. - Főnök, holnap reggelre ott lesz a pénz...

- Tudom - szólt Hársfalvi a telefonba. - És köszönöm ezt a mostani manővert. Szép munka volt. Kvittek vagyunk.

A Zsiráf nem tudta, mi ütött hirtelen Hársfalviba, milyen manőverről beszél, és miért engedi el ilyen hirtelen. Topor azonban tudta.

Nem hiába szereltek a precíz németek a BMW-be nyomkövetőt. Hársfalvi emberei e pillanatban már a raktárépület nyitott ajtaján hordták ki a festményeket, Hársfalvi pedig a BMW volánja mögött

olvasgatott egy négyrét hajtott cetlit. A cetli egyik oldalán Fanta kézírásával a gyárudvar címe, másik oldalán Topor helyesírásával ennyi:

Tisztelt Hársfalvi-úr!

Az ön házából eltűnt valamenyi érték ebbe a raktárba van.

Két fegyver az egyik rablónál, Szabó Alabárdnál: 1118 Budapest, Rézkő utca 20. V. em. 2.

Az ő vére van a napaliból eltűnt kómód lábán. A másik rabló, Dékány Imre alias Róka kibuszának rendszáma: IKX-946.

Topor János pénze holnap reggel önnél lesz.

Ezel qvittek vagyunk. Kiszálltam.

Üdvözlettel:

Vékás Béla, a Mongúz

- Főnök, ezt találtuk! - lépett Hársfalvihoz az egyik samesze, és beadott az autó ablakán egy törött távirányítót, kihúzott antennával: Fater „detonátorát”.

- És én mi az anyámat kezdjek vele?

- Nem tudom, gondoltam...

- Dugd föl magadnak, idióta! - recsegte le Hársfalvi a fogdmeget. Így maradhattak érdeklődésének homlokterén kívül Józsefék.

Mikor a lift leért Zarvannal, Eszti és Csete már az aula egyik oszlopának támaszkodva csókolózott, a recepciónál pedig nem más őrködött

sasszemmel, mint Bedő. Zarvan a lifttől egyenesen hozzákacsázott, és a sprayt nyújtotta:

- Kösz a sprayt!

Bedő szeme felcsillant:

- Na? Használtad?

- Szerencsére nem kellett. Meg azt se tudom, hogy kell.

- Halál egyszerű - mondta Bedő a Zarvan kezében szorongatott flakonhoz hajolva. - Mint egy sima dezodort. Csak kicsit erősebben kell nyomni a tetejét.

- Hogy? Így? - Zarvannak pusztán véletlenségből első próbálkozásra sikerült húsz centiről képen fújnia Bedőt.

- Azt a kurva! - üvöltött fel az ór, és az arcához kapott. - Ez így csíp?

- Van, hogy ennél még jobban is! - sietett oda Csete, mert nagyon közlelről akart röhögni a nyomorultján.

Topor ekkor lépett ki a lépcsőházból, és ő sem hagyhatta szó nélkül a zokogó ór:

- Bedő Imre most tudta meg, hogy a hatos lottó főnyereménye kétszázhuszmillió forint!

Ekkorra már az előtérben papírozó rendőrök sem tudták elfojtani a röhögést.

- Menjete az anyátokba, szétcsapok mindenkit! - visította Bedő, aki már egy résnyire ki tudta nyitni a szemét, és a könnyek homályos dioptriáin át foltokat is látott. Ez már elég volt neki ahhoz, hogy üldözőbe vegye a perzsát.

- Megöllek, te nyomorult tetű! - visszhangozta az aula az ór hangját, akivel Zarvan egy rögtönzött erre csörög a dió-játékba kezdett.

Az irodaház előtt ácsorgó rendőrautó villogója kéken-pirosan pislogott körbe-körbe, miközben a főkapitány az első ülésen ült. hogy tárgyaljon a hátul kucorgó gonosztevőkkel.

- Nos, Vajnay úr - sóhajtott a főkapitány - ami történt, megtörtént. Egy szerencsénk van: nem hivatalos bejelentés érkezett, csupán egy magántelefon, így sem a rendőrség nem tud az ügyről, sem a sajtó.

- Toporékkal mi lesz? - kérdezte Vajnay.

- Mi lenne? Felmentjük őket. Nem tehetünk mást.

- És mi?

- Ez egy kicsit keményebb dió. Pár hét. és elül a pletyka, utána szép csendben önök is megússzák az

egészet.

Vajnay nagyot sóhajtott, Alex pedig Róka tenyerébe csapott. A főkapitány ezzel zárta:

- ...És ha szerencsénk van, Vajnay úrnak még egy vádalkut is összehozhatunk.

- Igen? - kérdezte Vajnay, mert nem igazán értette, kit kellene vádolnia hozzá. A rendőrkapitány látta a zavarát, így hát magyarázni kezdte:

- Azzal a csomag droggal, amit a járőröknek adott, elég nagy hülyeséget csinált. Aláírni a saját nevét... Pusztán az a cédula, amit a csomag mellé rakott, már az egyértelművé teszi, hogy önök törtek be Hársfalvihoz. Ha pedig nem önök voltak, akkor ez kábítószerrel való visszaélés... de ha ezzel elkapjuk Hársfalvit, akkor magát tisztára moshatjuk.

- Na, álljunk csak meg... - hajolt előre Vajnay. - Milyen csomag drog?

Az a csomag drog, de mi ezt már tudjuk, amit Topor juttatott el ma délután a Nyugatiban járőröző rendőrökhöz. Az üzenet pedig, amit Topor, ezúttal jobban ügyelve a helyesírására, a csomag mellé írt, ennyi volt:

Ezt a csomagot Hársfalvi Győző lakásában találtuk. A pianínója tele van vele. Ha rajtáitnek, elkaphatják.

Üdvözlettel:

Vajnay Roland.

Topor ma délben nagyon jól tudta, hogy ezzel a húzással Hársfalvi és Vajnay közül egyet kiiktat: vagy Hársfalvi rájön, hogy Vajnay dobta fel, és bosszút áll, vagy a rendőrség kapcsolja le Hársfalvit. De Hársfalvi gyorsabb, mint a rendőrség, így a legvalószínűbb az, hogy előbb Hársfalvi elintézi Vajnayékat, utána a rendőrség bevarrja őt egypár évre.

A Hálózat épülete előtt Topor bekopogott a rendőrautó ablakán. A főkapitány széles vigyort erőltetett az arcára, és kiszállt.

- Topor! - még egyszer köszönöm! Hétfőn megírom a jelentésem, önök pedig Csetével megnyu-godhatnak: minden meg van bocsátva.

- Minden? - kacsintott Topor.

- Minden. Tiszta lap. Vigyázzon, el ne szúrja! - veregette hátba a főkapitány. - És ha most megbocsát, hosszú volt ez a szombat.

A főkapitány kicsit feljebb sétált, és a cigarettáját elnyomva beszállt egy taxiba. Topor nem láthatta, de a hátsó ülésen már várta valaki: az a szürke öltöny, amely elegánsabb bőrüléseken már gyakran látta vendégül Vajnayt a saját autójában.

- Államtitkár úr! - súgta a főkapitány.

- Mi ez a cirkusz?

- Vajnayék bebukták.

- Áldozatok mindig lesznek. Az én nevem előkerült?

- Még csak fel sem merült. A nemzetbiztonság részéről sem. Ez a Monostori egy igazi tulok.

- Helyes. Remélem, azzal tisztában van, hogy ha valaki itt bukik, az nem én leszek.

- Hogyne.

A szürke öltöny nem szólt többet. A rendőrkapitány zavartan kászálódott ki a taxiból, ami nyomban el is indult. A kapitány szétnézett, hogy látta-e valaki. Igen, látta: Topor bámulta őt a rendőrautó mellől.

- Hehe... foglalt volt... - hebegte a kapitány, majd gyorsan leintett egy másik autót a Váci út szombat esti gyér forgalmában, bepattant és elviharzott.

„Na szép” - gondolta Topor, majd amikor látta, hogy a két járőr még papírokkal bíbelődik az aulában. beült a rendőrautóba.

- Heló, fiúk!

Azok nem köszöntek.

- Csak pár szó.

- Ne fáradj. Előbb kint leszünk, mint gondolnád - sziszegte Alex.

- Azt én nagyon jól tudom - vigyorgott Topor. - Pedig jó lenne, ha bent maradnátok. Sőt. Ha lenne halálbüntetés, sírva könyörögnétek érte. Mert ami életetekben vár, abban nem lesz köszönet.

- Fenyeged, Topor? - kérdezte Vajnay.

- Én? Isten ments. Én ilyen nagyágyuknak nem árthatok. És a rendőrség sem árthat. Viszont Hársfalvi igen. És fog is.

Az autóban csönd lett.

- Ha elfogattok egy jó tanácsot - folytatta Topor meneküljétek. Bújjatok el minél messzebb. És reszketsetek. Mert ezek az emberek nem ismernek könyörületet, és nem hatyja meg őket a könyörgés vagy az alibi. Jó élyszakát.

Topor síri csendet hagyott maga mögött, ahogy kiszállt a rendőrautóból. Eszti és Csete az utcán várta őt, Zarvan pedig épp az üvegajtón rohant ki, mikor Bedő utolérte, megragadta, és talán el is püfölte volna, ha meg nem feledkezik arról, hogy a spray még mindig a perzsa markában van és nem fél használni. Egy újabb alapos fújást újabb menekülés követett.

- Ejnye, Zarvan, micsoda nevetlenség! Fúlyás előtt mondlyál locsolóverset! - szólt Topor a perzsára, majd barátaiba karolva örökre otthagyta a rossz emléké irodaházat.

A Kék Hangya szombat este rendszeren tele szokott lenni, de ma este tíz körül, mikor Topor, Csete, Eszti és Zarvan betoppant, a szokásosnál is nagyobb volt a zsúfoltság. Az egyik asztalnál Eszti irodájának dolgozói biccentettek feléjük, a másiknál József, Gergő és a Fater iddogáltak, de a tömegben feltűnt a fűnyírószerelő is, aki Varrónét vezette karonfogva, és nem sokkal azután, hogy Toporék helyet túrtak maguknak a sűrűn körbevett pultnál, befutott a Zsiráf is.

- Szevasz, Galántai! - intett Topornak Fanta.

- Topor - korrigált amaz. - Ki ez a sok ember?

- Nem tudom - mondta Fanta. - Azt hittem, a te haverjaid.

- Úgy ismersz, mint akinek vannak haverlyaji?

- Nem... - bólintott Fanta. - Na mindegy. Mit isztok?

- Egy sört - mondta Topor-, Esztinek is egy sört, Zarvannak is, és...

- És Csetének is - lépett mellé a komája, aki több áradását szeretne volna behozni ezen az estén.

Fanta lefejté a sörcsapról az italokat.

- Írhatom hozzád?

- Aha - bólintott Topor, és belekortyolt a sörbe. - Mennyinél tartunk?

- Kereken hatvanhatezer.

- Mennyi? Nem értem, akkora a zaj - hajolt közelebb Topor.

- Hatvanhatezer! - mondta hangosabban Fanta.

- Ide mondjad... - tartotta oda a másik fülét Topor.

- Hatvanhatezer! - üvöltötte teli torokból Fanta.

A kocsmában csend lett.

- Hatvanhatezer? - ismételte Topor, kezében a sörrel. - Hatvanhatezer egyetlen sörért? Tudtam, hogy átvernek! Van pofája... Hatvanhatezer!

A kocsma elcsitult asztaltársaságai egymásra néztek, majd hangtalanul szedelődzködni kezdtek.

- Hé! Ne... Topor! Félreértés! - Fanta próbálta menteni a menthetőt. - Ne tolj ki velem! Nem tartozol semmivel!

- Semmivel?

- Semmivel!

Ezt is mindenki jól hallotta. Visszaültek.

- Hallottátok, emberek! Újra nullán vagyok! kiáltotta Topor, és tósztra emelte a poharát. A néma vendégseregből hirtelen föltörő taps egyértelművé tette Fanta számára, hogy ezek mégiscsak Topor haverjai.

- Menj te a büdös francba - súgta Fanta Topornak, ahogy a vendégek újra zsibongani kezdtek.

Topor nézte az arcokat, akiket ő hívott ide este kilencre. Mindenkit ismert. Ennyi barátja lett egy hét alatt. Ennyi ember, akiknek nem tartozik, akiknek a szemébe nézhet, akiket felhívhat, akikre számíthat. Furcsa érzés.

- Figyelj, Topor! - csapta a söröspoharát Csete a barátjához - Most már... visszakaphatom a telefonomat?

- Ja. persze! - nyúlt a zsebébe amaz, és már kotorta is elő Csete készülékét.

- Az elején nem értettem, miért adod meg az én számomat a Zsiráfnak - mondta Csete. - És azt sem, hogy miért cserélted el a telefonjainkat. De most már látom, hogy többszörösen jó ötlet volt, leszámítva, hogy a tied pont a furgonban szólalt meg...

- Nem tudhattam.

- Azt a borzalmas csengőhangot cseréld le mindenesetre. És ne haragudj rám.

- Miér haragudnék? - nézett Topor a barátjára.

- Mert azt mondtam, hogy egy önző, szar alak vagy, aki csak magával törődik.

- Nem is tévedtél nagyot.

- De igen. Ez a sok ember mind azért van itt, mert te töródtél velük. És engem is kihúztál a szarból. Köszönöm.

- Nem, én köszönöm - karolta át Topor ezt a furcsa fickót, akit egy hete még annyira gyűlölt.

- Mit?

- Hogy rávettél, hogy foglalkozzak másokkal.

- Na igen...

A két barát hallgatott.

- Te, figyelj - mondta végül Csete -, mit nyálaskodunk mi itt? Menjünk bulizni! - azzal sarkon fordult, és Eszti derekát átkarolva elvegyült a tömegben.

- Malyd még beszélünk! - szólt utána Topor. És ezt nem udvariasságból mondta, hanem teljes szívéből kívánta. A sörébe kortyolt, és Józsefék asztalához ment, akik éppen Zarvant szórakoztatták: a perzsa könnyezett, és a hasát fogta a nevetéstől.

- Mi a vicc tárgya? - hajolt az asztalhoz Topor.

- Ez nagyon nagy! - kacagott Zarvan. - Mutassátok meg neki!

- Hívd föl - József Topor felé nyújtotta a telefonját. Topor rányomott a hívás gombra. Két csengés után Magdi hangja szólt bele:

- Haló!

- Haló? Kivel beszélek? - kérdezte Topor.

- Azt nem mondhatom meg! - jött Magdi válasza. A többiek ekkor már kuncogtak.

- Kérjél engem a telefonhoz! - súgta a pocakos.

- Haló! Józsefet keresem!

- A kertben van! - vágta rá Magdi.

A társaság harsány röhögésben tört ki újra. Este fél tízkor szegény Magdi, miközben halálra izgulja magát, mi történhetett Józsefekkel, üzembiztosan teszi a dolgát, és hárompercenként pattintja le a telefonálókat a rábízott alibivel. Ezek meg röhögnek.

Topor körbehordozta a tekintetét az asztaltársaságon, és - igen, jól látta: Zarvan nevetés közben rákacsintott Gergőre. Az elpirult, lesütötte a szemét - aztán visszakacsintott.

Elégedetten cammogott vissza a pulthoz.

- Topor - szólt oda neki Fanta - remélem, a diktafonomat nem keverted el!

- Itt van - nyúlt amaz a zsebébe. - Vettem bele új elemet, most megint jó lesz tizenöt évig.

Fanta izgatottan vette át a készüléket, és rögtön a kazettát kereste - de az hiányzott. És ez nem kevés ráncot gyúrt Fanta homlokára.

- Hol a Boney M?

- Rávettem... - rántotta meg a vállát Topor.

- A Boney M-re?

- Igen. De ne aggódj. Ma a Liget Plázában kiíratam CD-re. Így már nem romlik tovább a minősége.

Topor elővette a kabátja belső zsebéből a rózsaszín papírtokos írható CD-t, amin a legkevésbé sem nemzetbiztonsági adatok voltak.

Fanta arca felderült, és a CD-t rögtön betette a pult alatti lejátszóba. A Boney M zenekar a Daddy Coollal kezdte a koncertet a Kék Hangyában. Ez a gesztus jóváírta az előbbi számlanullázó manővert.

- Jut eszembe - folytatta Fanta megenyhülten -, itt a borítékod, amit tegnap hagytál itt a rendőrségnek, ha nem jönneél tízig.

- Kidobhatod. Csak két cím van benne: az én albérletem és egy zeneiskola. Arra akartam mekkérni őket, hogy ha velem történik valami, akkor lyuttassanak vissza tőlem egy hangszert.

- Milyen hangszert? - nézett rá Fanta.

- Nem tudom a nevét... talán tuba. Egy biztos: hogy nem hárfa - vigyorgott Topor a csaposra, majd felhajtotta a sörét, és a kijárat felé indul, miközben még egyszer búcsúzóul végignézett a tömegben. Fanta a Boney M-et élvezte Zakariás bácsi ronda festménye alatt, Józsefék még mindig Magdit szekálták telefonon, és a térdüket csapkodták a nevetéstől. Eszti az előttük gyűlő üres poharak takarásában egy égő cigarettával épp a matrózslukkra oktatta Csetét, aki sörtől bódultan köhécselt. Zarvan a biliárdasztalnál a kezdő lökést oktatta Gergőnek. „Ennyi” - gondolta Topor. - „Vége.” Azzal kinyitotta a zörgős ajtót, kifújta a tüdejéből a kocsmafüstöt, és kilépett a selymes nyári éjszakába.

WWW.ULPIUSHAZ.HU

„Ez a könyv segített észrevennünk a térképen
Magyarországot.”

NYÚJORK TÁJMSZ

„Zseniális. Kár, hogy nem angol,
nem piros és nem tea.”

MONTI PYTHON, A HÍRES TÁRSULAT NÉVADÓJA

„Ha a kőolajuk is olyan jó mint a humoruk,
akkor megyünk békefenntartónak!”

MILITARY DEFENCE WEEKLY

„Ez nem olyan fos, mint a többi genny.
Ez csak szar.”

FOSZO.HU

„Tudjuk, kik írárták ezt a könyvet.”

CSETE MÁTÉ

„Könnyezve röhögtem. Szerencsére nem
látott meg senki.”

PAOLÓ KOJELJÓ

yar
17M41

kiadó, Budapest
spets Andráis
Münz Andráis
Nyomda Zrt., Debrecen
vezérgénekm

Topor János egy briliáns szélhámos, akit egy közepes képességű behajtó üldöz. Csete Máté egy üldözési mániás, gyanakvó kispolgár, akit ugyebár mindenki üldöz. Új munkahelyük, a Hálózat pedig egy telekommunikációs cégnek álcázott, országos átverés, amely még a saját dolgozóit is az orruknál fogva vezeti: Zarvant, az iráni származású, meleg marketingigazgatót, és Eszti, a trágár, de jólelkű ügyfélkapcsolati vezetőt. Mire Topor és Csete rájönnek arra, hogy nemcsak a cég mottója, de a működése is multi-gáz, a főbűnösök máris a nyakukba varrtak mindent. Két napjuk marad, hogy tisztázzák magukat, lerántsák a leplet az igazi rosszfiúkról, kifizessék Topor behajtóját, és megszerezzék Csetének Eszti szívét...

Kovács András Péter első regénye egy elmés krimi-komédia, amely hiteles és szórakoztató képet ad szolgáltatókról és ügyfelekről, multikről és ügyeskedőkről; azokról, akik manapság hajtják a munkát, és azokról is, akik nagy ívben elkerülik.

Borító: Mendrei Miklós
ISBN: 978 963 254 414 4

Ulpus-ház
a Facebook-on
www.ulpiushaz.hu

9 789632 544144

3499 Ft

DUMAKÖNYVTÁR

ULPIUS-HÁZ